

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

ДОРОТИ КОЛЕТ

**РУСЯТА
ЧЯРОВНИЦА**

ДОРОТИ КОЛЕТ РУСАТА ЧАРОВНИЦА

Превод: Цветанка Крайчева

chitanka.info

Чаровната аранжорка на цветя Сюзън, е горчиво разочарована от некоректната постъпка на своя пръв и единствен приятел.

В самото сърце на космополитичния американски град Лас Вегас случайността я среща с мъжествен, млад и много богат бизнесмен.

От красотата и силата разцъфва прекрасен любовен цвят.

Романът „Русата чаровница“ за сетен път доказва, че бушуващата, всепоглъщаща страст е жива и в края на суперцивилизация XX век.

I

Докато Сю минаваше през паркинга, беше така потънала в мислите си, че не забеляза големия черен кадилак, който, леко поклащайки се, паркира пред внушителната врата от ковано желязо на Империял Тауър. Забеляза го чак когато стигна до нея. Сю свъси сърдито вежди. Пазачът на паркинга ѝ беше посочил място доста отдалечено от входа, докато на тази изискана лимузина позволи да стигне съвсем близо до вратата.

От колата слезе висок, добре сложен мъж в джинси. Той имаше загоряло лице, тъмни вежди и много гъста черна коса.

Сю стисна скицника по-здраво, хвана дръжките на чантата си и се отправи бързо към входа, минавайки покрай колата. Сама не можеше да си обясни защо след това се обърна назад още един път.

Мъжът се наведе и едва сега Сю забеляза, че едната гума на голямата кола беше спаднала. Преди да продължи пътя си, направи ѝ впечатление, че мъжът даде знак на един от градинарите, които работеха недалеч на тревните площи.

По жеста на непознатия можеше да се съди, че той е свикнал да дава заповеди. Бе от типа мъже, с които Сю не би искала да има нищо общо, затова се зарадва, че и с този също нямаше да си има работа.

Свивайки рамене, тя най-после се насочи към сградата и се опита да се отърси от мислите си. Трябваше да се съсредоточи върху работата си. Какво ли я интересуваше някакъв напълно непознат, след като никога нямаше да го види отново?

Тя се спря още веднъж, но не за да се обърне, а за да плъзне поглед върху огромната сграда, която като че ли беше направена почти изцяло от стъкло. Априлското слънце се отразяваше в огромните прозорци и двете кули, които бяха свързани чрез една по-ниска сграда, изглеждаха почти чупливи.

Въпреки че Сю беше прекарала повече — от живота си в Лас Вегас и беше привикнала с гледката на луксозните хотелски комплекси по „Стрип“ — световноизвестната улица за удоволствия в града,

Империял Тауър, както се наричаше тази сграда, я впечатли, и то толкова много, че нейната с мъка постигната самоувереност малко се разколеба.

Сети се отново за окуражаващите думи на Джеф... Джеф Розитър, собственик на много просперираща фирма за обзавеждане, който беше проектирал вътрешния дизайн на Империял Тауър и се бе погрижил да бъде възложена на Сю поръчката за украсата му с цветя и декоративни растения.

— Това е страхотен комплекс, но ти не се притеснявай, Сю — беше казал Джеф. — Аз свърших моята част и сега от теб зависи дали искаш да поемеш останалата работа. Зная, че ти можеш да се справиш. Но ако приемеш тази поръчка, не забравяй, че имаме една уговорка.

Да, тази уговорка. Всеки път Сю скръцваше скрито със зъби, когато си помислеше, че трябва да даде половината от хонорара си на Джеф. При това тя сама вършеше цялата работа и влагаше всичките си познания и време във всяка поръчка. Никой от преуспяващите ѝ колеги не би позволил да постъпят с него така. Но за съжаление тя още не беше преуспяваща и бе все още недостатъчно известна, за да получава самостоятелно поръчки като тази, така че трябваше, ще не ще, да участва в играта.

Голямата врата пред нея се отвори. Един униформен портиер взе визитната ѝ картичка, усмихна се и посегна към телефона.

— Мис Бъканън от фирмата „Сюзън Бъканън — вътрешна украса с цветя“ е тук, сър.

Обръщайки се към нея, той каза:

— Мистър Гюнтер ви очаква във вестибюла, мис.

Сю кимна и неволно изправи тесните си рамене, когато влезе във внушителния хол. Големите огледала на стените отсреща отразиха образа ѝ: дребна, изящна жена, стройна, с кехлибарени очи и сламеноруса коса. Само на високи токчета тя достигаше около метър и шестдесет и когато стоеше пред някой едър мъж, се чувстваше толкова по-зле, колкото по-нависоко трябваше да повдигне очи към него.

И тъй като точно сега нейната самоувереност и без това не беше много голяма, Сю въздъхна облекчено, когато един нисък закръглен мъж се приближи към нея.

— Препоръчаха ви най-горещо — каза той малко престорено любезно със заучена усмивка. — Касае се за оформлението на два

кабинета, апартамента на мистър Уортингтън и вестибюла. Откъде бихте желала да започнете?

— Най-добре от вестибюла — отговори Сю.

Мъжът кимна.

— Аз съм в кабинета си. Почукайте, щом сте готова.

Сю се огледа и се зарадва, че можеше сама и на спокойствие да разгледа всичко. Вестибюлът беше огромен, а таванът — отчасти остъклен, така че се получаваха илюзията, че си на открито.

„Джеф действително е надминал себе си“ — помисли Сю, поглеждайки към плътния килим на пода, масите със стъклени плотове и чудесните лампи. На стените бяха окачени, превъзходни гравюри в рамки, а меката мебел беше издържана в ненатрапчиви цветове.

Но колкото и хубава да беше вътрешната украса, колкото и да се беше старал Джеф, вестибюлът направо плачеше за зеленина.

Сега Сю беше в стихията си. Тя разтвори скицника и след като се беше огледала един път, повече не се нуждаеше да обмисля дълго. Големи месингови саксии с растения биха стояли особено добре. Да, и висящите саксии за цветя, които имаше в магазина си, подхождаха много за стената между вратите. Засадени с буен бръшлян, те биха привличали ефектно погледа пред стъклената стена.

Тя така се беше задълбочила в работата си, че едва забелязваше хората, които минаваха покрай нея през вестибюла или го напускаха.

— Харесва ли ви вестибюлът? — беше нисък закачлив глас, който изведнъж прозвуча точно зад Сю.

Тя се обърна изплашено и погледна в смеещите се очи на мъжа. Нямаше съмнение, това беше онзи тип със снобската кола и спадналата гума.

— Ще ми хареса едва тогава, когато си завърша работата — отговори находчиво Сю.

Очите на мъжа имаха особен тъмносив цвят, гъстите вежди ги караха да изглеждат недостъпни. Носът му беше тесен и правилен и когато се усмихнеше — така, както сега, можеха да се видят блестящите му бели зъби.

Докато Сю го гледаше, не я напускаше чувството, че го е виждала и по-рано някъде. Но къде и кога?

— Не ви ли харесвам поне малко? — сивите очи блеснаха, щом срещнаха нейния поглед. Мъжът докосна с ръка брадичката си. —

Кълна се, че днес сутринта се обръснах.

Сю отмести смутено очи.

— Наистина нямам време да гадая дали сте се бръснал или не — отговори тя хладно. — Имам твърде много работа. И ако ме извините...

Тя прибра скицника и се отмести встрани. Вероятно той живееше тук, а това означаваше, че не беше беден. Това си беше помислила още преди, когато видя колата. Но изглежда, най-дразнецното качество на този мъж беше, че той твърде добре осъзнаваше въздействието си върху жените. Е, във всеки случай й беше напълно безразличен.

Тя чу тихия му смях, докато той сядаше в едно кресло точно пред нея.

— Ще направите ли тук толкова красиво, колкото сте вие самата?

Един бърз поглед показва на Сю, че комплиментът беше съпроводен с доста самоуверена усмивка. Тя възнамеряваше да отвърне остро, но й дойде на ум нещо по-добро. Нямахте да достави удоволствие на този мъж да забележи, че я беше изкарал от търпение.

— Ще е изключително трудно, но ще се опитам да направя всичко, което мога.

— Тъкмо ще ви наблюдавам, като работите — сега гласът му прозвуча тихо, почти меко. — Много бих желал да видя дали е възможно вестибюлът да стане привлекателен като вас.

Тя се престори, че не чува намеците му, и се опита просто да остави без внимание присъствието на мъжа. Но след няколко минути трябваше да осъзнае, че това съвсем не беше лесно. Усещаше погледа му буквално върху гърба си и вместо да обмисля кои растения къде най-добре биха подходжали, мислеше за това дали той е наел жилището, или го е купил, дали има семейство, преди всичко жена...

Времето минаваше. Изведнъж Сю чу гласове зад себе си, между тях позна и гласа на непознатия. Тя въздъхна облекчено. Вероятно мъжът най-после щеше да се махне. Но когато Сю се обърна, видя само двама служители да се запътват към асансьора, докато „нейният“ непознат отново се беше върнал и стоеше на няколко крачки.

Къде вече го беше виждала? При своите редки посещения в казиното? Може би. Ако е така, тогава навярно не й бе направил

толкова голямо впечатление, че сега да може да си го спомни. Защо ли пък ѝ трябваше да мисли за това?

Той седна отново в креслото, протегнал дългите си крака, и започна да наблюдава Сю.

Най-после любопитството ѝ надделя.

— Отдавна ли живеете тук?

Гъстите му вежди се повдигнаха.

— Приблизително от един месец — отговори той. — За съжаление през това време все още не съм разгледал всичко наоколо. За първи път съм във вашия град и мога да кажа, че съм доста впечатлен.

„Но къде ли е живял преди това? По дяволите, това не ме засяга“ — мислеше си Сю. Тя и мъжът се обърнаха едновременно, когато вратата към съседния кабинет се отвори.

— Искях само да погледна как напредвате, мис Бъканън — мистър Гюнтер се приближи към нея. — Знаете ли...

Едва сега той видя мъжа в креслото и лицето му веднага прие раболепен израз.

— О, мистър Уортингтън. Не знаех, че сте тук. Значи вие вече се запознахте с мис Бъканън?

Високият тъмнокос мъж стана, усмихвайки се.

— Още не сме се запознали официално, Майк. Предоставям това на вас.

Мистър Гюнтер гледаше объркано ту единия, ту другия. След това се покашля.

— Мистър Уортингтън, позволете да ви представя мис Бъканън от фирмата „Сюзън Бъканън — вътрешна украса и цветя“. Беше ни препоръчана.

Той спря да говори и се усмихна на Сю.

— Мистър Уортингтън, новият притежател на Империял Тауър. Разбира се, мистър Уортингтън решава всички въпроси, свързани с персонала — добави Гюнтер.

Значи този непознат беше новият ѝ шеф? Сю гледаше смутено двамата мъже. Защо той не ѝ каза веднага? Тя преглътна. Може би се държа твърде неучтиво с него?

— Благодаря, Майк. И така, вие сте Сюзи? — само е две широки крачки Стив застана до нея и посегна към ръката ѝ.

Дали наистина ръкостискането му беше толкова силно, или само така ѝ се струваше, но се чувстваше слаба и безпомощна близо до този мъж.

— Мисля, че за днес видях достатъчно — промълви тя, без да го погледне.

— Само ще хвърлим набързо един поглед на апартамента — отвърна Стив и даде знак на мистър Гюнтер, че може да си върви. Той веднага се поклони и изчезна в кабинета си.

Тя имаше чувството, че новият ѝ шеф получава винаги това, което поиска, и в момента таеше, както изглежда, никакви намерения и спрямо нея. Докато той я превеждаше през втория кабинет, Сю забеляза младата жена, която седеше зад пишещата машина.

— Лиза, това е Сюзи — обърна се приятелски Стив към жената. — В следващите дни тя ще бъде по-често тук и ще постави навсякъде цветя.

— Сюзи, това е Лиза Чапмън, секретарката на Майк — след това той отвори следващата врата, зад която се намираше кабинет с две писалища, но и двете не бяха заети. — Така, а сега още една врата — чу го да казва Сю и внезапно се озоваха в някакъв асансьор. Вратата се затвори автоматично зад тях и асансьорът се стрелна нагоре така, ужасно бързо, че Сю неволно се хвана за ръката му.

— Мистър Уортингтън... аз...

— Стив — прекъсна я той. — Името ми е Стив. Навярно Майк не ви е казал, че не обичам формалностите.

Асансьорът спря и те тръгнаха по коридора.

— Вратата вдясно води към кабинета на Арт, който го използва, когато е в града. Артър Маккарти, моят асистент — Стив пусна ръката ѝ толкова внезапно, че Сю залитна.

— Добре, Стив — най-после тя овладя гласа си. — Много мило от ваша страна, че лично ме разведате тук, но моля ви, не ме наричайте Сюзи, отдавна не съм на такава възраст — тя си спести споменаването, че още като дете не можеше да понася да я наричат с това сладниково име.

— Глупости — каза Стив с твърд глас. — Сюзи ви подхожда, най-добре.

Сю се разсърди. „Мистър Уортингтън взема всички решения, свързани с персонала“ — или нещо подобно беше казал мистър

Гюнтер. Не би ли могла тя все пак за краткото време на работата си тук да бъде Сюзи? Не! Това не можеше да продължава така. Но ако искаше да получи тази поръчка, не трябваше да остави всичко да пропадне.

— Бих желала обаче... — красотата ѝ елегантността на помещението, където я въведе Стив, пресече дъха ѝ за момент.

Високо горе голямото помещение беше покрито с огромен стъклен купол. През прорезите на регулиращите се щори нахлуваше следобедното слънце и лъчите му се разхождаха върху белите мебели, облечени с бледозелена тапицерија, и стъклените плотове на масите.

На Сю ѝ се стори, че е Алиса в страната на чудесата, когато премина по дебелия бял килим и след това започна да се наслаждава от една широка тераса на изгледа към града. В големи бурета върху каменните плочи бяха засадени жълти невени и маргаритки.

— Обичам маргаритки — промълви тя. В сияйната слънчева светлина белите градински мебели имаха изключително привлекателно въздействие. „Боже мой, нима аз ще работя в тази поразителна сграда“ — проблесна в ума ѝ.

— Значи обичате маргаритки? — каза Стив, прекъсвайки мислите ѝ. — А играете ли си с тях на онази стара игра „тя го обича, тя не го обича“?

— Той ме обича, той не ме обича — поправи го машинално Сю. Когато го погледна, откри лукави пламъчета в очите му. — Не, това отдавна не го правя, както и отдавна не се наричам Сюзи.

Стив се засмя:

— Бих могъл да ви помогна и да преброя дали всяко цвете има необходимия брой листенца. Никога не се знае...

— Какво не се знае никога?

— Дали няма да започнете да ги броите пак, след като сега отново се наричате Сюзи. И в случай че започнете да играете старата игра, бих искал преди това да съм сигурен, че ще се получи правилният отговор.

Сю въздъхна. Вероятно нямаше никакъв смисъл да го откаже от това „Сюзи“. Е, така да бъде. Беше време обаче да насочи разговора към работата.

— Какво решавате за цветята? — каза тя и си наложи една необвързваща усмивка. — Това ли е единственото помещение в жилището ви, което трябва да украся?

— Всъщност да — отговори Стив и прие нейния служебен тон. — Но ще погледнем също и другите стаи. В края на краищата вие сте експертът.

Той се обърна и излезе навън.

На Сю не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва в коридора и след това в спалнята му, която се намираше точно срещу кабинета на неговия асистент.

Джеф беше обзавел помещението с масивни дъбови мебели. Голямото, със стабилни крака легло беше покрито с плътна, издържана в тъмни тонове постеля. Цялата стая имаше една съвсем мъжка своеобразност и беше в пълен контраст със светлата дневна. Спалнята не се хареса на Сю, но навярно подходеше на притежателя си.

— Тук навярно не трябвала има цветя, или?... — попита Стив. — Смятам, че след като тук само спя, не бих могъл и да ги виждам — той погледна отстрани Сю. — Действително ще бъде...

— Не трябва — отговори Сю бързо. — Тук бихме имали проблем и със светлината — тя отбегна погледа на Стив.

— Добре, но при басейна ще се нуждаем от няколко растения — той я преведе обратно през коридора и отвори една врата в другия му край. За момент Сю беше ослепена от слънчевата светлина, която се отразяваше от водната повърхност. Те отново стояха в помещение, чийто покрив беше почти изцяло от стъкло. Освен няколкото шезлонга около басейна помещението беше празно.

— Тук наистина трябва повече зеленина — каза Сю и се огледа.

Стив кимна и посочи към няколкото врати в противоположната страна на басейна.

— Там са съблекалните и душът — обясни ѝ той и се приближи към нея.

— Какво мислите за една баня, Сюзи?

— Не, благодаря много.

— Поканата е валидна не само за сега. Винаги, когато поискате, можете да ползвате басейна.

Цялото помещение изглеждаше така, като че ли никога не е било използвано.

— Плувал ли сте вече тук? — попита Сю.

— Четиридесет обиколки всяка сутрин преди закуска. В края на краищата трябва да поддържам формата си.

Сю побърза да се върне обратно в дневната. Спря по средата на стаята и започна да обмисля кои растения биха подходжали най-много. С крайчеца на окото си видя, че Стив влезе в кухнята и отвори хладилника.

— Виждам, че Софи е приготвила коктейл. Какво ще кажете, Сюзи, ще ми направите ли компания за една чаша, докато обсъждаме поръчката ви?

Коя ли беше Софи?

— Вашата жена? — попита Сю.

— Софи е моята икономка, която идва три пъти през седмицата. Аз нямам съпруга, никога не съм имал и навярно също никога не ще имам — в очите му отново се появи онзи лукав блясък. — И така, с това изяснихме нещата.

Сю искаше все пак да го попита какво точно имаше предвид, но се въздържа. Не, тя не възнамеряваше нито да му даде шанс да ѝ обяснява, нито искаше да пие с него, нито изобщо да е наблизо до него.

И макар да бе напълно убедена, че не харесва този тип мъже, все пак искаше да запази поръчката. Значи трябваше да бъде поне учтива.

— Един коктейл би бил много подходящ, сега.

Листата на маслиновото дърво шумоляха тихо от вятъра. Коктейлът имаше приятен вкус и освен това изгледът тук отгоре над града повдигна настроението на Сю.

— Гледката е чудесна — каза тя и погледна надолу към колите, които изглеждаха от терасата като детски играчки. — Съвсем не знаех колко е красив моят град.

— А аз не знаех, че е толкова голям.

Масата, на която те седнаха един срещу друг, осигуряваше известна дистанция и правеше близостта на Стив най-малкото поносима. От това разстояние на Сю се удаваше даже да устои на погледа му.

— Винаги съм си представял Лас Вегас само като рай за картоиграчите и никога не съм си и помислял, че тук живеят и работят съвсем обикновени хора — обясни Стив.

Сю се усмихна.

— Но тук трябва да има и хора, които да поддържат целия този блясък и разкош — отговори тя и започна да изброява колко много различни професии бяха необходими: сервитьори, готвачи, камериерки

в големите хотели, безбройни служители в казината и канторите. — Това е само малка част от професиите, които са нужни, а и къде другаде би трябвало да живеят хората, които ги упражняват, ако не тук? Градът преживява от това, което вие наричате рай за картоиграчите. Хотели, казина и театри...

— А вие защо живеете тук, Сюзи? Също ли имате нещо общо с голямата суета?

— Не, всъщност нямам нищо общо с нея. Бях на пет години, когато моите родители се преселиха тук от Мичиган. Лекарят беше препоръчал на баща ми да отиде някъде, където климатът е сух. Той продаде своята половина от фермата, наследство от баща му, на чичо и се преселихме тук.

Сю отпи още една глътка от коктейла.

— Моят баща обичаше растенията и хобито му да отглежда стайни растения по-късно му стана професия. Когато обаче повече не можеше да понася влажния въздух в оранжерията, аз поех бизнеса му.

Тя не спомена нищо за трудната и уморителна работа, но отглеждането на цветята, за проблемите по напояването и вентилацията в горещия, със сух въздух Лас Вегас.

— Обичам професията си — продължи вместо това Сю. — И вероятно съм наследила от баща си способността да мога да се занимавам успешно с растенията.

Сю разказа още за себе си, но като стигна до времето, прекарано със Скот Хендрикс, замълча. Дори след четири години споменът за него ѝ причиняваше болка.

— И тогава решихте да разширите предприятието на баща си? — попита с мек глас Стив.

— Всъщност изобщо не бях решила това — отговори замислено Сю. — Така се получи. Когато един ден лекарят на баща ми каза, че синът му щял да започва зъболекарска практика и затова се нуждаел от подходящи декоративни растения, аз му дадох някои съвети и му доставих зеленината. А след това заваляха една след друга поръчките — добави тя, без да спомене за неудачите и упоритата работа, която беше вложила в това начинание.

Стив допълни чашата ѝ.

— Значи живеете тук с родителите си?

Сю поклати глава.

— Не, преди пет години те починаха само за няколко месеца.

„А тогава и Скот ме напусна“ — добави мислено тя.

— Разкажете ми нещо за мъжете във вашия живот, Сюзи.

— Мъже? — Сю го погледна изненадано.

— Имам предвид дали имате някой по-близък? — Стив се усмихна. — Едно толкова мило момиче като вас сигурно не е съвсем само.

— Няма никакви по-близки мъже — отговори тя рязко и стана. — Вече е късно и...

Въпросът му я свари напълно неподготвена и я извади от равновесие. Тя погледна Стив и отново имаше чувството, че вече е виждала някъде това лице.

Стив повдигна развеселено веждите си.

— Защо ме гледате така втрещено? Нещо в мен не е наред ли?

Сю сведе смутено поглед.

— Зная, че може да прозвучи глупаво, но не мога да се освободя от чувството, че вече съм ви виждала някъде. Само не мога да си спомня кога и къде.

— Седнете — тази заповед дойде толкова неочаквано, че Сю се подчини веднага. — Ще разследваме случая — в очите му отново се беше върнал лукавият блясък. — И така, родил съм се в Джорджия, но на три години вече съм се преселил. Страхувам се, че оттам не бихте могла да ме познавате.

— Това не е толкова важно — промърмори Сю и се ядоса, че изобщо беше говорила за своето предчувствие. По дяволите, тя беше все пак на двадесет и пет години, но близо до този мъж се държеше като тийнейджър вместо като самоуверена млада жена.

— Напротив, важно е наистина — възрази Стив и се наведе малко напред. — Наистина не мога да си представя, че сме се срещали вече, тъй като съм сигурен, че не бих ви забравил. Но въпреки това да продължим. Ще ви разкажа накратко моята житейска история. Може би на някое място в спомените ви изведнъж ще се появи просветление.

Сю седеше нервно на ръба на стола си и слушаше неговата биография, която той излагаше така сухо, като че ли ставаше дума за описанието на някакъв напълно непознат.

Баща му бил строителен работник и винаги вземал със себе си жена си и сина си в един фургон навсякъде, където работел. Стив бил

на дванадесет години, когато починала майка му. Нито тя, нито баща му някога били желали техният син да става зидар.

— Скитахме, от едно място на друго като цигани — каза Стив без огорчение. — Бяхме в Оклахома, когато трябваше да постъпя в колежа. И така, останах четири години в Оклахома, докато баща ми продължаваше да пътува. След като завърших обучението си по икономика, се срещнах с него в Лос Анжелис, където той работеше. Намерих си служба в счетоводството на един кредитен институт и си потърсих квартира. През следващата зима баща ми почина. Падна от едно скеле и си счупи гръбначния стълб — Стив млъкна и я погледна. — Все още ли го няма просветлението, Сюзи?

Сю поклати глава колебливо.

— Не, но не е необходимо да разказвате по-нататък — да не беше повдигала изобщо тази тема! Историята ставаше твърде лична. Стив изглежда се разочарова.

— Всъщност няма още много за разказване. Само факта, че животът ми до голяма степен беше предопределен от страстта ми към играта — той се усмихна. — По-рано винаги биех на „Монопол“ моя старец. Може би причината бе в този спомен, но използвах цялото си наследство да финансирам една ипотека. По-точно казано, това означава, че дадох парите си на един известен артист, който бе живял свръх възможностите си. Като гаранция можеше да ми предложи къщата си или по-скоро своя „палат“ на Бевърли Хилс. Парите не видях повече никога, но вместо това станах притежател на луксозна вила.

На Сю ѝ се струваше, че Стив я беше забравил съвсем.

— Това бяха лоши месеци, но най-после намерих купувач и спечелих добра сума. След това напуснах скучната си работа и се посветих изцяло на това да вложа парите си по възможност по-доходно.

Гласът му стана толкова тих, като че ли говореше на самия себе си.

— Потърсих фирми и предприятия, на които предстоеше банкрут, и ги купувах. Първо една текстилна фабрика в Южна Каролина, след това ранчо в Уайоминг, мотел в Сан Диего и верига от закусвални. Имах доста работа, докато успея отново да закрепя всичко

това, но когато го направих, скоро притежавах и своя първи спечелен милион.

Сю усещаше, че той в никакъв случай не се хвали, а прави една съвсем трезва констатация. Постепенно тя започна да променя преценката си за Стив.

— Но как сте могъл да бъдете сигурен, че тези предприятия ще укрепнат, когато техните предишни притежатели, които много повече от вас са познавали работата, все пак са претърпели банкрут?

Стив сви рамене.

— Трябваше да намеря само подходящите хора — той се засмя. — Да ги намеря и да им платя повече, отколкото те биха могли да спечелят някъде другаде, плюс участие в печалбата. Повярвайте ми, Сюзи, нищо не мотивира повече един човек от това да работи за собствения си джоб. Всъщност аз имах само таланта, ако изобщо има такъв, да намеря подходящите хора. И с вас точно така ми се случи, Сюзи. От момента, когато ви видях долу във вестибюла, знаех, че вие сте подходящата за тази работа.

— Но вие изобщо не ме познавате.

— Е, имам усет за това. Когато става въпрос за други хора, имам шесто чувство.

Шесто чувство! Изведнъж Сю се сети. Стив направи пауза, като видя, че нейните очи светнаха.

— И така, кога и къде стана това? — попита той.

— Приблизително преди една година — Сю се усмихна. — Имаше едно много глупаво интервю по телевизията.

Тогава беше болна от грип и в продължение на три дни от сутрин до вечер гледаше телевизия, за да убие времето си.

— Да, спомням си — Стив поклати глава. — „Да станеш милионер — а след това какво“ се казваше предаването, нали? Журналистът наистина беше невъзможен.

Сю мислеше напрегнато. Бяха трима участници в интервюто. Жена на средна възраст, която беше спечелила милион от лотария, невзрачен продавач, на когото внезапно му се паднало неочаквано наследство, и Стив Уортингтън, който, както каза репортерът, дължал богатството си на шестото си чувство спрямо хората. Във всеки случай бързо се разбра, че водещият се интересува по-малко от това как

Стив е получил милиона си и какво ще прави с него, а повече от любовните му истории.

— Мисля, че помня какво казахте тогава — проговори замислено Сю, — че обичате жените, но не се жените за тях. Не вярвате в любовта, описана в романите, и цените преди всичко свободата си. Отговаря ли на истината това?

Стив сви неволно вежди.

— За всичко са виновни невъзможните въпроси на онзи репортер.

— Наистина ли?

— Да, единственото, което исках да обясня, беше, че никоя жена не трябва да се опитва да ме преследва, когато си търси съпруг.

Неговият яд беше изчезнал отново, когато се наведе напред и се усмихна на Сю.

— По душа аз съм добър човек, Сюзи. Не мамя и мога да дам твърде много на една жена.

— И освен това имате още и това прословуто шесто чувство — каза Сю, смеейки се. — Сигурно вече и мен познавате най-обстойно.

Тя искаше да го подразни, да обуздае неговата самонадеяност, но Стив отговори много сериозно:

— Не е така просто, Сюзи. Трябва да можеш да четеш между редовете. Това изисква много търпение и време — той се усмихна. — Но аз мисля, че при вас си заслужава да се инвестират и двете.

Сю се отказа. Искаше се наистина твърде много, за да се изведе този мъж от равновесие.

— Това си е ваша работа — каза тя и се надигна.

— Ще вечеряте ли с мен тази вечер, Сюзи?

Стив тъкмо беше станал и като забеляза гнева ѝ, добави:

— Все още не сме говорили нищо за вашата поръчка. Не бихме ли могли да свържем полезното с приятното?

— Не знам, аз работя и в събота и утре трябва да стана много рано.

Сю хвана чантата си и скицника, обърна се и напусна терасата. Стив я последва в дневната.

— Аз също ще пътувам утре рано за Карсън сити. Малко след изгрева на слънцето Арт и аз ще бъдем вече на път — той се усмихна

очарователно. — Виждате, че можем само днес вечерта да поговорим за вашата поръчка, Сюзи.

Сю се спря и погледна колебливо Стив. Да ѝ говори за работата бе навярно само претекст — факт, който бе против решението ѝ да приеме поканата му. Но от друга страна беше все пак разумно да вечеря с него, тъй като не искаше да изпусне поръчката.

Освен това сигурно не би било скучно да прекара една вечер с него. Всъщност тя вече беше приемала покани и от други клиенти, даже когато зад тях прозираше причина, различна от чисто деловите намерения.

Досега винаги ѝ се беше удавало да сложи край на подобни вечери тогава, когато самата тя пожелаеше това. Защо да не стане така и със Стив Уортингтън.

Погледна го в очите.

— Обещавате ли да ме върнете вкъщи най-късно в полунощ?

— Дадено, Сюзи. Мога ли да ви взема в осем часа?

Тя кимна.

— Адресът ми е на визитната картичка. Мистър Гюнтер има една.

Сю се отправи към асансьора. Стив настоя да я изпрати до колата ѝ. След като Сю отключи, той отвори вратата на тойотата и ѝ помогна при качването.

— До осем часа, Сюзи. Няма да съжалявате.

Сю включи двигателя и потегли. За момент тя видя триумфалния блясък в очите му, но реши просто да не обръща внимание. Този Стив Уортингтън явно беше свикнал да налага желанията си. Вероятно напълно сериозно имаше някакви намерения и спрямо нея. Е, нека спокойно да си мисли, че и този път ще успее. Реалността ще го отрезви навреме.

II

— Аз наистина съм щастливец — шепнеше Стив в ухото на Сю.
— Държа в прегръдките си не само най-хубавата жена, но и най-добрата танцьорка в града.

Дансингът в „Дюните“ беше пълен, а гальовните мелодии на оркестъра я караха да се отпусне.

— Откъде бихте могъл да знаете това? Едва ли сте имал възможност да танцувате с всичките.

Стив се усмихна. Без да нарушава такта, той се отдръпна малко от Сю и я погледна в очите.

— Просто го зная. Всъщност имам един проблем.

— Какъв?

— Чудя се какво трябва да направя, че най-хубавата жена и най-добрата танцьорка да ме хареса.

— Защо мислите, че тя няма да ви хареса?

— Ще го стори ли наистина?

Сю усещаше, че първоначалната ѝ антипатия към този мъж изчезва, но в никакъв случай не ѝ се щеше да си го признае.

— Какво значение има това? — попита тя. — Нали искахте само да говорим за моята поръчка?

Стив се засмя и я притисна отново към себе си.

— Имайте търпение, ще ѝ дойде времето и на нея.

Оркестърът спря да свири и обяви почивка. Двойките около тях напуснаха дансинга.

Стив съпроводи Сю до тяхната маса, откъдето с поглед можеше да се обхване цялата „Стрип“. Една банкнота, която той, беше пхнал незабелязано в ръката на келнера, им бе дала възможността да заемат мястото с най-хубавия изглед.

Сю никога преди това не беше посещавала прочутите „Дюни“ и се наслаждаваше на атмосферата около себе си точно толкова, колкото и на изисканите ястия в морския дворец.

Един критичен поглед в огледалото на гардероба я увери, че комплиментите, които Стив ѝ беше направил, не бяха неискрени. Тя изглеждаше много добре и се радваше, че не беше показала на Стив раздразнението си, когато неговият асистент дойде да я вземе от къщи.

„Мистър Уортингтън има важен телефонен разговор“ — беше ѝ обяснил Артър Маккарти.

— Още едно питие, Сюзи? — попита Стив, щом заеха отново местата си на масата и без да изчака отговора ѝ, кимна на келнера.

— Щяхме да говорим за поръчката — напомни му тя.

— Разбира се — той почака да донесат питиетата, след това вдигна чашата си и се чукна с нея. — За задълбочаване на нашето познанство.

Сю смръщи чело и остави чашата си недокосната.

— Какво задълбочаване имате предвид?

— Бих искал да опозная града и се нуждая от някого, който да ми го покаже.

Сю го погледна изненадано.

— О, но тук има толкова много добри екскурзоводи, а и аз...

Стив поклати глава.

— Не, не това имах предвид. Бих желал лично вие да ми покажете забележителностите на Лас Вегас.

— Това е невъзможно — отвърна тя. Нали беше собственичка на фирма, а не екскурзоводка. — Твърде съм заета.

— Вие изобщо не ме оставихте да се доизкажа — каза Стив, усмихвайки се. — Имам намерение да бъда тук около три седмици, но ще ми се наложи да напускам града няколко пъти — той посегна към ръката ѝ и я задържа. — Така че няма да сте заета всяка вечер.

Сю пое дълбоко въздух, издърпа ръката си и се облегна назад.

— А може би и през нощта също ще трябва да съм ви на разположение и да споделям леглото ви?

— Само ако ме помолите много мило за това, Сюзи.

Тя погледна ядосано настрани и си каза наум: „Ще има да вземате“. След това се насили да погледне отново Стив.

— Защо тъкмо аз?

— Защото мисля, че един път вече сте била много наранена, Сюзи.

— Вашето шесто чувство ли ви го каза?

— То ми каза, че зад стената, която сте изградила около себе си, се крие една много чувствителна жена — отговори много сериозно Стив. — И вие сигурно разбирате, че трябва да предприема нещо, за да пробия тази стена.

— Но аз абсолютно не разбирам защо трябва да правите това?

— Нали ви казах, че съм играч — той се наклони още към нея. — Обичам да печеля.

— И какво, ако спечелите?

— Все някога ще ми признаете, че ме желаете толкова, колкото ви желая и аз, Сюзи — гласът му звучеше дрезгаво. — Да, аз ви желая, но не е хубаво, когато липсва взаимност.

Сю не отговори нищо. Защо трябваше да му казва, че не желае мъж, който не вярва в любовта и трайната връзка между двама души. Твърде дълго и упорито се беше мъчила да възвърне вътрешното си равновесие, за да рискува всичко само за една краткотрайна авантюра.

— А какво ще стане, ако загубите? — попита тя предизвикателно. — Мислил ли сте някога за това?

— Въпреки всичко ще поема риска — отговори Стив и сви рамене.

Сю поклати глава и се усмихна.

— Съветвам ви сериозно да не опитвате, тъй като бихте могъл само да загубите играта, а и аз нямам намерение да участвам в нея.

Той присви очи й известно време гледа мълчаливо Сю.

— Защо поне не опитате, Сюзи?

Тя се изсмя пресилено.

— И какво ще направите, ако спечеля?

Около устните му отново заигра усмивка.

— Тогава ще ви поздравя.

Музикантите бяха заели местата си и първите двойки тръгнаха към дансинга. Стив отново я хвана за ръката и този път тя нямаше сили да се противопостави.

— Не бихме ли могли да опитаме, Сюзи? Какво бихте загубила от това? Ще прекараме приятно времето си заедно, а и ви обещавам да се държа като съвършен джентълмен.

Сю вдигна чашата си, за да спечели време и отпи една глътка. След това поклати бавно глава.

— Не, аз...

— Не е нужно да ми отговаряте веднага — прекъсна я Стив. — Моля ви, помислете си добре, Сюзи! Бихте могла да ми съобщите решението си и утре.

— Но утре вие няма да сте тук — напомни му Сю.

— Вярно, трябва да пътувам за Карсън сити. Е, добре, тогава като се върна. Обещавате ли ми?

Сю кимна против волята си. Тя просто не можеше да устои на този мъж!

— Ще танцуваме ли още? — усмивката му беше покоряваща. — Обичам тези стари мелодии.

Сю го последва на дансинга. Хиляди мисли минаваха през главата ѝ, без да може да вземе решение. Но защо ли пък трябваше да мисли сега за това? Имаше достатъчно време, докато го види отново. Защо просто да не се наслаждава на вечерта с този привлекателен мъж? Тя установи учудено колко приятно ѝ беше да се отпусне в обятията му.

Оркестърът свиреше бавни мелодии, около себе си Сю виждаше само весели, усмихнати лица и се чувстваше толкова добре в прегръдките на Стив...

Устните му докоснаха нежно ухото ѝ. Тя затвори очи и изведнъж те останаха съвсем сами, а оркестърът свиреше само за тях. Нямахше нито вчера и нито утре, нямаше ги нито арогантния Стив Уортингтън, нито егоистичния Скот Хендрикс, нито Сю Бъканън, която трябваше да се бори за своето трудно завоювано достойнство.

— Телата ни са като че ли родени едно за друго, Сюзи — шепнеше в ухото ѝ Стив.

Тя само кимна и облегна глава на рамото му, усещайки твърдите мускули на бедрата и широката му гръд.

Оркестърът премина внезапно към резки диско ритми и върна Сю към действителността твърде безцеремонно. Стив също направи негодуваща физиономия.

— За подобно нещо нямам никакво настроение — каза той. — Освен това скоро ще стане полунощ.

С ръка в неговата Сю се остави да я отведе до масата. Като стигнаха, той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Хареса ли ви вечерта, Сюзи?

Мина известно време, докато Сю си наложи да се усмихне.

— Да, беше ми много приятно — отговори уклончиво тя и погледна часовника си. — Вече минава полунощ.

Стив ѝ помогна да се облече.

— Съжалявам, че вече трябва да си ходим, Сюзи, но винаги държа на обещанията си.

Те отдавна бяха оставили зад себе си ярките сияещи светлини на града, когато Стив се обади:

— Не мислех, че живеете толкова далеч извън града. Не е за чудене, че Арт е трябвало да пътува толкова дълго, за да ви вземе.

Сю се беше настанила удобно на комфортната предна седалка — не прекалено близо до Стив, но не и притисната до вратата като някое страхливо девойче.

— Причината е в цената на недвижимите имоти. Все пак имам две оранжерии, магазин, офиси...

Когато обаче Стив зави към входа, той свирна тихо от възхищение.

— Това наистина е голям комплекс. Другата къща също ли е към него?

Сю кимна.

— Да, преди две години я купих и я ремонтирах. Сега в предната, част е магазинът, а в задната живеят Хосе и Мария.

В ярката лунна светлина нейният имот наистина изглеждаше впечатляващо и Сю усети колко гордо бяха прозвучали думите ѝ. Всичко това беше изградено от самата нея и за него бе работила упорито.

— Хосе и Мария? — попита Стив.

— Хосе ми помага в оранжерии, а Мария поддържа къщата и магазина.

Стив слезе от колата и ѝ помогна да излезе. Един до друг те вървяха мълчаливо до входа.

— Наистина сте постигнала много — каза Стив и Сю долови уважение в думите му, което ѝ вдъхна гордост.

— Освен това тук работят още Джоана, моята секретарка, и Роби, който ми помага, разкарва растенията и изпълнява поръчките.

Сю потърси ключа в чантата си. Стив стоеше съвсем близо до нея.

— Вие сте забележителна жена, Сюзи. Харесвате ми.

Тя отключи вратата и се обърна към него, за да благодари за вечерта, но Стив я изпревари.

— Благодаря ви много за чудесната вечер. И не забравяйте да помислите по моето предложение.

След това той я целуна съвсем нежно по върха на носа, обърна се и тръгна бавно обратно към колата си.

Сю влезе в къщата, запали лампата и заключи вратата след себе си.

„Добре че Стив не влезе с мен вътре — помисли, — тук не изглежда чак толкова впечатляващо“. Сю смръщи чело и се огледа в малката дневна. Все още стояха мебелите, които тя толкова обичаше като дете, само че вече те бяха износени и грозни. За първи път ѝ направи неприятно впечатление, че завесите бяха закърпени, а креслото в ъгъла не закриваше напълно голямото петно на килима.

Сю захвърли сакото си на най-близкия стол и отиде в кухнята. Мислите ѝ бяха толкова заети със Стив, че отвори задната врата и излезе навън, без да осъзнае това.

Защо се интересуваше тъкмо от нея, когато мъж като него би могъл да има всички жени в града? Той притежаваше чар, пари и едно почти плашещо силно еротично излъчване. Стив знаеше как да се държи с жените. Може би затова бе толкова сигурен, че и тя скоро ще бъде причислена към неговите завоевания?

Потънала в мислите си, Сю извървя късото разстояние до оранжерията, отвори вратата и влезе. Мирисът на влажна почва, топлият въздух и успокояващата зеленина на растенията я върнаха в миналото ѝ.

В самия край на дългата пътека, над чувалите с тор, беше разстлана стара рогозка. Тук баща ѝ седяше винаги, когато искаше да си почине, а по-късно Скот и тя. На тази импровизирана пейка се бяха целували с него, бяха се клеели взаимно във вечна любов и бяха говорили за съвместното си бъдеще.

Сю затвори очи и видя пред себе си толкова ясно всичко, като че ли миналото бе станало отново реалност. Тогава...

— Един ден ще имаме всичко, което си пожелаем, Сю — обещаваха ѝ Скот.

— Да, наша собствена малка къща — отговори тя и се притисна по-силно до рамото му. Колко много го обичаше... Всяка луничка на

носа, всяка къдрица от косата му с цвят на пясък, а най-много усмивката му, когато я погледнеше така нежно, както в този момент.

— Ще имаме голяма къща — поправи я Скот и я целуна. — Но дотогава ще се запасим с още малко търпение, скъпа. Ще трябва да завършим първо училище. Нали и двамата искаме да следваме. Следването ни ще продължи още три или четири години. След това ще си потърся работа и най-после ще можем да се оженим.

Това бе само началото на големите планове на Скот за тяхното бъдеще. Той беше решил да направи много повече, след като през детството и юношеството си бе подложен на толкова лишения.

Мина година и половина. Скот тъкмо беше пропаднал на изпита по икономика.

— И другите ми резултати също не са грандиозни — призна той.

— Скот, ти работиш твърде много — Сю го прегърна и го притисна към себе си. — Не можеш да работиш пет нощи през седмицата в бензиностанцията и след това да се надяваш, че ще издържиш изпитите си.

— Но аз имам нужда от тази работа — отговори той. Пастрокът му го караше да плаща за стаята вкъщи и за храната, а освен това трябваше да събере пари за разноските по следването и да си купува учебници.

— Не трябваше да записвам толкова дисциплини, Сю. Боже мой, сигурно ще са ми нужни още години, докато завърша.

Тя не бе в състояние да набави нищо друго за него, освен да го прегърне, да го обича и да го утешава.

— Можем да почакаме, Скот — каза тихо Сю. — Всичко е наред, щом сме заедно.

В средата на втората година от следването на Скот тя получи поръчка за декориране на един зъболекарски кабинет, а малко по-късно Сю вече беше сключила три други договора. Сияеща от радост, тя изтича при Скот.

— Сега най-после ще мога да ти помогна. Ще работиш само три нощи през седмицата в бензиностанцията. Така ще можеш да запишеш втори учебен курс и ако всичко върви добре, най-късно през февруари ще компенсираш пропуснатото.

Не й се наложи дълго да го убеждава, че трябва да й разреши да му помогне. В края на краищата нали се обичаха. Ставаше въпрос за

бъдещето им и Скот се съгласи.

Сю получаваше все повече поръчки, от сутрин до вечер беше заета и се радваше на часовете, през които можеше да бъде със Скот. От време на време си позволяваха да излязат вечер в града, задоволявайки се с хамбургери и някоя играе „едноръките бандити“. Най-често обаче, когато парите отново не стигаха, защото предстоеше ремонт на оранжерията или старата кола на Скот се нуждаеше от резервна част, те седяха върху чувалите с тор и слушаха радио.

С помощта на Сю на Скот му бяха необходими само четири и половина години, за да вземе диплома по организация на производството и маркетинг. През онази пролет, когато му предстояха изпитите по дипломирането му, Сю го виждаше много рядко.

Предната зима родителите ѝ починаха за късо време един след друг и Сю бе така потънала в скръб и грижи, че нямаше време да мечтае за бъдещия си живот със Скот, който съвсем скоро трябваше да стане действителност.

И тогава, на сутринта след празненството по случай дипломирането му, в което Сю не можа да участва, тъй като имаше твърде много работа, Скот дойде в оранжерията и за няколко минути само мечтата ѝ за щастие се пръсна като сапунен мехур.

— Получих работа в компанията ГБП, Сю — каза той и пристъпи към нея.

Сю остави каната, с която тъкмо беше поляла папратта, и загледа втренчено Скот. Никога преди това не го беше виждала толкова елегантно облечен — с костюм, бяла риза и вратовръзка. Изглеждаше като един от онези млади мъже, които всяка сутрин с куфарчета в ръка бяха устремени към службите си. Дори и усмивката му бе по-различна от преди. Стоеше на няколко крачки от нея. Беше получил работата, която бе искал непременно да има. Но защо ли тя не се радваше? Дори не го попита как е минало тържеството.

— Тъкмо обмислях как да ти го кажа, Сю, но забравих всичко — чу го да казва и сърцето ѝ се сви. — Сю, вчера се сгодих с Еми Галъгър.

Чак когато тя се олюля, той пристъпи към нея, хвана я за раменете и я задържа. А след това вече нищо не можеше да го спре:

— Баща ѝ е съсобственик в ГБП, Сю. Трябва да ме разбереш. Без годеща си с нея щяха да са ми необходими години, за да се добера до

тази служба. Просто трябваше да използвам случая. Ще ме разбереш, нали?

Когато Сю отново бе в състояние да разсъждава, внезапно осъзна, че беше загубила всичко. Скот я бе измамил, защото едно друго момиче можеше да му даде нещо, което беше по-важно за него от любовта. Пари, добро положение в обществото, власт, хубав живот.

Сю се освободи и направи крачка назад. Изведнъж Скот ѝ беше станал чужд.

— Изчезвай! — тя едва успя да овладее гласа си.

Скот се усмихна.

— Знам, че не го направих, както трябва, скъпа. Би трябвало да ти го съобщя по-внимателно, но нали разбираш — между нас съвсем нищо не се променя! Аз те обичам все още, Сю, и винаги ще те обичам. Повярвай ми, ще уредя всичко.

Тя отново се отдръпна, когато той посегна към нея.

— Как? Как мислиш да го уредиш?

— Като идвам при теб толкова често, колкото мога. И, разбира се, ще ти изплатя всичко, на малки вноски наистина, но...

Скот продължи да говори, но Сю вече не го чуваше. Никога не беше и помислила да си иска някога обратно парите, които беше заела на Скот. Беше ги давала с удоволствие, заради тяхното общо бъдеще. А сега Скот говореше така, като че ли някой му бе отпуснал заем. Беше ѝ болно да вижда, че единственото, което все още ги свързваше, беше погасяването на някакъв си паричен дълг. Какво беше станало с тяхната любов?

— Никога не съм мислила да си вземам обратно от теб парите — прошепна беззвучно тя.

Той все още се усмихваше.

— Много мило от твоя страна, скъпа, но аз настоявам да ти върна, веднага щом мога, поне една част от тях.

Сю го погледна и самодоволният израз в очите му така я вбеси, че за момент забрави скръбта и отчаянието си.

— О, не, Скот! Не само една част! Ти ще ми върнеш всеки цент, и то не когато на теб ти е удобно, а сега. Цялата сума, която получи от мен в продължение на две години!

Усмивката на Скот угасна.

— Но, скъпа, нали ти казах, че няма да те измамя.

— Ти вече го направи, Скот — Сю беше така ядосана, че с мъка контролираше гласа си. — Повече не искам никога да те виждам, но ще очаквам чека ти точно на всяко първо число от месеца.

Скот направи крачка към нея, но този път Сю не се отдръпна, а хвърли последния си коз:

— Ако чекът не идва — продължи тя, — ще се обърна към твоята бъдеща жена или тъста ти. Сигурна съм, че двамата с удоволствие ще платят дълговете ти.

Лицето на Скот почервения от яд.

— Ще обсъдим това, когато дойдеш на себе си — той се обърна рязко и тръгна.

Едва дочакала го да излезе от оранжерията, Сю избухна в сълзи. Скот! Но нали той я обичаше. Наистина ли кариерата му бе по-важна за него от любовта им?! В онази нощ Сю не можа да заспи. Когато настъпи утрото, тя се закле повече никога в живота си да не позволи да бъде използвана от мъж. Щеше да се погрижи сама за щастието си и никога нямаше да се подмами от нечии любовни клетви.

Скот не се върна, но изпращаше всеки месец чек в продължение на две години. Това беше много тягостен период в живота на Сю. Най-накрая спомените избледняха, а раните зараснаха. Сю се отдаде на работата си и ожесточено се бореше да се утвърди в професията си. Имаше много неудачи, но те я правеха само още по-силна. Плачеше често, но го преживя.

Сю отвори очи и картините от миналото изчезнаха. Докато вървеше обратно към къщи, мислите ѝ се върнаха към Стив Уортингтън. Мъжът, който купуваше фалирали предприятия и ги възстановяваше отново. Един мъж, който се славеше, че имал шесто чувство в отношенията си с хората. Сю беше пресякла пътя му и неговото прословуто шесто чувство беше му сигнализирано, че тя бе попаднала в нещо като задънена улица. Навярно честолюбието му го подтикваше да я „спаси“.

Сю се съблече бавно и окачи грижливо на една закачалка най-хубавата си рокля. Изчисти грима си в банята, като се опита да се освободи от мислите си за Стив. Това не ѝ се удаде дори когато легна. Накрая се предаде. Принуди се да признае, че той наистина е много привлекателен, хубав мъж, пред когото на жените им се завива свят.

„Помислете за моето предложение“, беше казал Стив. В продължение на три седмици тя трябваше да му показва Лас Вегас, а той обещавахе да се държи като джентълмен. Щеше да започне и една игра, при която да стане ясно дали би му се удало да пробие защитната ѝ броня. Какво искаше този мъж от нея? Всъщност тези три седмици не му ли бяха необходими само за да я отведе в леглото си. А после всичко щеше да бъде свършено. Никаква любов, никакви обещания — само една забавна авантюра.

Стив Уортингтън я желаше точно както Скот, макар и по друг начин. Но той не знаеше, че тя вече се беше опарила и се бе заклела да не допусне никога повече да бъде използвана от мъж. Ако действително вземеше участие в играта му, откъде той беше толкова сигурен, че ще я спечели? А ако му покаже, че всяка игра си има граници?

Колкото повече Сю мислеше за това, толкова по-примамливо ѝ изглеждаше хрумването да нанесе удар на този самонадеян Стив Уортингтън. Пък и през последните години бе работила толкова много, че малко разнообразие би ѝ се отразило добре. Тази вечер беше малко нервна, защото не знаеше какво я очакваше, но сега картите бяха раздадени и тя можеше да се включи в играта. Сю знаеше каква е целта на Стив, но знаеше също, че той никога не би я постигнал. Защо да не се съгласи да се позабавлява известно време и да спечели?

Щеше да му покаже града, както я бе помолил, и ако той не постигнеше целта си, това нямаше да бъде по нейна вина. Беше го предупредила още в началото.

Сю се обърна и затвори очи. Когато Стив се върнеше, тя щеше да му съобщи решението си. Искаше ѝ се да използва времето, докато го нямаше, и да се захване с поръчката за апартамента. В края на краищата работата ѝ не трябваше да страда от тази игра.

III

Когато в седем часа на следващата сутрин Сю влезе в Империал Тауър, тя се чувстваше свежа и отпочинала. Тъй като знаеше, че няма да срещне никого в апартамента, беше в джинси, тениска, равни сандалети и бе вързала косата си на опашка.

Портиерът ѝ връчи един ключ.

— Мистър Уортингтън ми нареди да ви го предам. Той става за всички врати, така че можете да се качите веднага горе в апартамента.

Сю мина през празните канцеларии и се качи с асансьора. Тази поръчка можеше да означава за нея много и тя щеше да направи най-доброто, на което бе способна. С бележника в ръка Сю влезе в голямата дневна и хвърли поглед към празната тераса навън.

— Как желаете омлета си — с шунка или със салам?

Сю се обърна бързо и се втренчи в мъжа, на когото принадлежеше гласът.

— Седнете, Сю — каза Стив съвсем естествено. — Какво ще кажете за един портокалов сок преди това? Или по-добре от грейпфрут?

— Какво правите тук? — попита Сю твърде рязко. Изведнъж тя си спомни кой стоеше пред нея — нейният шеф. — Мисля, бяхте казали, че...

— Знам, днес рано щях да пътувам за Карсън сити — Стив заобиколи кухненската маса и заведе Сю до един от столовете.

— Съвещанието се отложи за след няколко часа. Арт вече пътува, а аз ще го последвам, щом като закусим.

Сю седна. Защо коленете ѝ омекнаха така изведнъж? Масата беше сложена за двама. Стив навярно е мислил, че тя ще дойде тук гладна и ще закуси с него.

— Аз вече закусих.

— Няма да ви навреди, ако закусите и втори път. При вашата фигура можете да си го позволите.

— Е, добре — предаде се Сю. — Тогава омлет с шунка, но моля ви, само половин.

Стив се засмя, сервира ѝ цял, след това обслужи себе си и седна на масата срещу нея.

— Така, а сега с удоволствие бих узнал къде ще ме заведете днес вечерта.

— Още не съм решила.

Сю отпи глътка кафе и за своя изненада усети, че наистина беше гладна.

— Искам да кажа, че още не съм решила дали изобщо ще изляза с вас — поправи се тя.

— Страхувате ли се от мен, Сюзи?

Тя го погледна в очите, а той не отклони погледа си.

— Не — отговори му след малко. — Страхувам се само...

Прехапа устни. „Страхувам се от чувствата си“ — без малко, щеше да се изпусне пред него.

— От какво се боите тогава?

— От това, че ще ме угоите — отговори тя и даже успя да се усмихне... — За мъж умеете учудващо добре да готвите.

— Когато човек живее сам, не му остава нищо друго — Стив се пресегна над масата и взе ръката ѝ. — Сюзи, ще ми покажете града, нали?

— Още не зная.

Погледите им отново се срещнаха и Сю изтръпна.

— Искам обаче да бъда честна, Стив. Ще ви кажа още един път: не се интересувам от авантюри. Подобно нещо не е за мен. Още имате възможност да си потърсите друга...

Така, всичко беше вече казано. Сега той трябваше да реши.

— Какво означава „подобно нещо не е за мен“, Сюзи? Наистина ли търсите така наречения мъж за цял живот? Не, това не го вярвам — отговори си той сам на въпроса. — Някак си не ви отива.

Сю усети, че се изчервява. Този мъж имаше учудващата дарба винаги да съумява да я извади от равновесие.

— И все пак точно така е.

Едва когато изрече това, тя осъзна, че действително копнееше да намери „мъжа за цял живот“. Откакто Скот я изостави, тази мисъл не я беше спохождала. Беше се заровила в работата си и дори не бе се и

замислила дали изобщо желае някога да се омъжи. Но сега, когато Стив я насочи към тази тема, осъзна колко самотна всъщност беше. Във всеки случай лошият ѝ опит със Скот я беше научил да бъде самостоятелна и да разчита на самата себе си, преди да се довери на някой друг. Тя се стегна, преди да продължи да говори. Гласът ѝ прозвуча твърдо и убедително:

— Да, бих искала един ден да намеря мъжа, който да е точно толкова готов да остане с мен, колкото и аз с него — Сю се поколеба за момент. — Ако искате да си потърсите друга екскурзоводка, мога да ви разбера...

Стив не бързаше с отговора си. Покашля се.

— Аз не съм плейбой, за какъвто ме смятате, Сюзи — каза той след пауза. — Ще бъда напълно щастлив с всяка жена, ако тя е истинска.

— Но не и само с една завинаги, нали?

Стив стана сериозен.

— Всичко има начало и край.

Освен любовта — искаше да отговори Сю, но си премълча. Обичта ѝ към Скот беше угаснала, защото я беше измамил. На Стив обаче трябваше да му се признае, че не играе нечестно. Той разкриваше предварително картите си.

— Може би не са много мъжете, които прекарват целия си живот само с една жена — каза тихо Сю, — но все пак ги има. Моят баща беше добър пример за това. И ако не намеря мъж като него, по-добре да си остана сама.

Стив я гледаше втренчено, но не каза нищо. Тя сведе погледа си, но усещаше, че той не я изпуска от очи. Липсата на отговор също беше отговор. Сигурно сега вече ще се откаже от услугите ѝ като екскурзоводка. И по-добре!

— Не е ли време, вече да пътувате? — попита хладно Сю.

— Да — Стив погледна часовника си, стана и заобиколи масата.

— Не желая никаква друга екскурзоводка, Сюзи — каза тихо той. — Убеден съм, че и вие ще се забавлявате — погледна я в очите и се усмихна. — И така, къде трябва да запазя маса за тази вечер?

Сю се поколеба за момент. Вероятно той все още вярваше, че може да спечели играта. Е, добре, тя трябваше да го вразуми.

— „Палатът на Цезар“ ще ви хареса. Това е един японски ресторант.

— Добре, ще кажа на Майк да ни направи резервация! В осем часа?

Сю кимна, понечи да стане от стола и да напусне кухнята. Той ѝ препречи пътя и преди Сю да успее да го избегне, притисна за миг устните си върху нейните. Беше съвсем лека целувка, но на Сю ѝ стана едновременно и горещо, и студено.

— Мислех, че инициативата трябваше да бъде моя — каза тя напрегнато.

Стив повдигна изненадано вежди.

— Но това беше все пак само една безобидна целувка, Сюзи. И освен това трябва да признаеш, че поне съм длъжен да опитам, иначе нямам съвсем никакъв шанс, нали?

Бузите ѝ бяха станали червени. Той имаше право, беше само една безобидна целувка. Защо ли се развълнува така?

— Добре — каза тя, като избягваше да гледа Стив. — Но трябва честно да ми обещаеш, че няма да използваш сила.

— Съгласен съм — Стив погледна отново часовника си. — Така, а сега наистина трябва да тръгвам. Не се занимавай с миене на съдовете.

— Не се притеснявай. То не влиза в цената.

Смеейки се, Стив ѝ махна още един път с ръка и тръгна. Едва когато беше излязъл, на Сю ѝ направи впечатление, че бяха разговаряли на ти. Тя сви рамене и сложи чиниите в мивката.

Сю започна да работи, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Отбеляза си нещо в бележника, след това се втренчи в листа и изтри написаното. Огледа се. Една смокиня би изглеждала добре в югозападния ъгъл на помещението.

Защо я изкара от равновесие една-единствена целувка? Причината беше може би в това, че не очакваше да срещне тук Стив и затова от самото начало беше така объркана.

На етажерката би поставила глинено гърне с буен бръшлян. Ще бъде най-подходящото цветно петно пред бялата стена. И може би един филодендрон на масата в ъгъла до месинговата лампа. Сю си го отбеляза.

„Палатът на Цезар“ в събота вечер изискваше подходящо облекло. Дали пък да не преправи копринената си морскозелена рокля, която ѝ бе подарила притежателката на един бутик, след като изпълни поръчката ѝ? Към нея много биха подходжали дългата златна огърлица на майка ѝ и златните обеци.

Сю стисна нервно устни. По дяволите, тя трябваше да работи, а не да се чуди какво да облече за вечерта.

Софи дойде в един часа. Сю се представи на дребната жена на средна възраст с широк ханш и сиви коси.

— Мистър Уортингтън вече ме предупреди, че ще бъдете тук днес — каза жената. — Аз съм Софи.

И като си помислеше само, че бе попитала Стив дали Софи беше негова жена... Всъщност той имаше няколко точки преднина, защото нито един път не бе я иронизирал по този повод. Докато Софи се суетеше в кухнята, Сю продължи работата си. Междувременно Софи ѝ донесе малко салата, хлебче с масло и чаша изстуден чай. Сю отново се учуди колко беше огладняла.

Когато тя най-после напусна жилището, беше вече свикнала с мисълта, че през следващите седмици ще прекара дълго време със Стив. Може би наистина щеше да бъде забавно, тъй като той можеше действително да бъде много мил, щом пожелае. Жалко само, че по-късно щеше все пак да остане разочарован.

Сю се върна вкъщи и тъкмо затваряше вратата след себе си, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Джеф.

— Това наистина е една чудесна поръчка — каза му тя.

— Нали, Сю? — отговори той и назова цената, която беше уговорил. — Дори не му трепна окото и...

— Но тя е твърде висока — прекъсна го Сю. — Ако сметна приблизително...

— Забрави това, Сю. Вече не си новак в бизнеса и ако вършиш работата си, както досега, всички ще бъдат доволни.

„Може би наистина съм наивна — помисли Сю, като остави слушалката. — Защо да страдам от скрупули, щом става въпрос за цената. Не насилвам никого да ме наема. Тъкмо сега е времето да свиквам с големите поръчки и големите пари. Най-добре е да не се поддавам на чувствата си!“

На кухненската маса Сю намери бележка от Мария, която често ѝ оставяше ядене в хладилника, уж че случайно ѝ е останало, Сю по-скоро подозираше, че тя намираще работодателката си за твърде слаба и затова нарочно готвеше в повече.

Когато Сю започна да се приготвя за вечерта, мислите ѝ отново се върнаха към Стив. Всъщност можеше да му бъде благодарна, че я накара да помисли за себе си. До днес сутринта Сю беше приемала работата си като своеобразен отдушник на чувствата си. Стараеше се да не мисли, за мъже, секс и любов. Едва сега ѝ стана ясно, че копнежът ѝ за нежен съпруг бе все още жив, но след раздялата си със Скот бе станала независима, самостоятелна партньорка за мъжа на своите мечти. Стив никога не би могъл да бъде този мъж. Това тя го знаеше и не трябваше тепърва мъчително да го открива. Още един повод да се наслаждава напълно спокойно на времето, прекарано с него. И въпреки това трябваше да бъде нащрек, когато са заедно. Този мъж беше умен и опитен в отношенията си с жените. Той щеше да се убеди, че тя не му отстъпва по интелигентност.

Когато Сю се облече и застана пред огледалото, за да се огледа от всички страни, остана доволна от себе си. Изглеждаше много добре. Но какво да облече утре? А вдругиден? Когато се съгласи да показва града на Стив, не бе помислила, че разполага с твърде оскъден гардероб. Е, и без това отдавна бе време да си купи нови дрехи. Значи, ако сега си купеше нещо, то нямаше да е заради Стив, а заради самата нея. Тя искаше да изглежда така, че да се хареса не само на него, а преди всичко на самата себе си. Това би укрепило чувството ѝ за собствено достойнство и би ѝ помогнало да се държи със Стив, както бе решила.

Стив дойде да я вземе точно навреме и по погледа му тя разбра, че е сполучила с избора на роклята.

— Изглеждаш много апетитно, Сюзи, а аз съм толкова гладен.

— В „Палата на Цезар“ апетитът ти ще бъде уталожен — увери го тя, без да се издава колко много се зарадва на комплимента.

По време на вечерята стеснителността на Сю почти напълно изчезна. Съвсем очевидно беше, че Стив е напълно съгласен с нейния избор на ресторанта. Атмосферата беше екзотична и далекоизточният

чар на персонала подсилваше още повече впечатлението за нещо необикновено. Те пиеха саке, докато сервитьорът приготвяше на масата пред очите им стека и омарите.

— Тук е толкова изискано и спокойно. Едва ли можеш да си представиш, че си сред шумния Лас Вегас — каза Стив с приглушен глас.

Сю се усмихна.

— Наистина е така. Сякаш незабелязано заедно с целия ресторант са ни преместили в някакъв друг свят.

След като ястията бяха сервирани и сервитьорът напълни още един път чашите им, те отново останаха сами.

— Добре че не трябва и да седим на пода по японски обичай — каза Стив.

Сю се засмя.

— Тогава едва ли бих те довела тук.

Стив опита малко от месото.

— Вкусно е — каза той, наслаждавайки му се. — Това още един път показва, че имам шесто чувство за подходящите хора на подходящи места.

Сю не отговори. Натопи си парче омар в соса и го изяде.

След вечерята Стив попита нетърпеливо:

— Така, а сега накъде?

Сю сви рамене.

— Не би ли искал да опиташ щастието си в хазарта? В края на краищата ти си в града на казината.

— Защо не?

Той хвана ръката ѝ. Напуснаха ресторанта и се присъединиха към безкрайния човешки поток, който преминаваше от маса на маса долу в казиното.

— Ще опиташ ли с „Черния Джак“, Сюзи? — попита той и се спря до един свободен стол.

— Нямам щастие в хазарта — отговори Сю, която при редките си посещения в казиното никога не беше залагала повече от пет долара и най-често беше губила.

— Сега ще разберем.

Стив я настани, постави пред нея стодоларова банкнота и даде знак на крупието да я размени с чипове. Сю видя как банкнотата

премина през един процеп на масата и след това се обърна безпомощно към Стив, който стоеше зад нея.

— Надявам се, че ще ти донеса щастие — каза той, усмихвайки се, и ѝ подсказа какво да прави.

Млади сервитьорки с плътно прилепнали къси поли приемаха поръчките. Стив си поръча скоч, а за Сю — коктейл.

Надвесен над раменете ѝ, Стив печелеше. Сю усещаше, че не само на масата той бе поел инициативата, но нито знаеше какво трябва да направи, нито пък дали изобщо искаше да направи нещо.

Крупиято отново постави пред нея чиповете ѝ. Лицето на мъжа беше напълно сериозно и концентрирано. Сю повдигна картите. „Петнадесет“ — преброи тя, когато крупиято откри един ас. Тя събра картите си, тъй като не вярваше, че и този път ще има щастие, Стив обаче ѝ прошепна, че трябва да изтегли още една карта. Сю се подчини и излезе шестица. Купчината чипове пред нея отново нарасна. Тя преглътна.

— Достатъчно ли ти е? — попита усмихнат Стив и когато Сю кимна, бутна на крупиято няколко чипа и я поведе към касата. Удивена, тя видя, че им наброиха шестстотин долара.

— Не, това не са мои пари — отказа тя притеснено, когато Стив се опита да ѝ тикне в ръцете банкнотите.

— Окей, тогава ще си удържа стотачката, която заложихме, но остатъка ти принадлежи — отговори той и посегна към чантата ѝ.

— Не, няма да ги взема.

Сю скри чантата зад гърба си. Едва щом видя, че вече бе привлякла вниманието на другите посетители, позволи на Стив да пъхне парите. „Когато останем насаме, ще му ги върна“ — реши тя.

Те се разходиха наоколо и опитаха щастието си на рулетките и на няколко други маси. Изведнъж Сю забеляза как погледът на Стив се спря върху някаква екстравагантна червенокоса жена, чиято тясна черна рокля имаше предизвикателно дълбоко деколте.

Придружаваше я по-възрастен мъж и когато червенокосата се наведе над масата, Сю чу мъжа да казва тихо: „Мила, нека да се качим горе в апартамента“. Тя му се усмихна, стисна ръката му и двамата се изгубиха сред тълпата.

Погледът на Стив все още беше насочен към двойката.

— Жената е много хубава, нали? — попита Сю и с изненада установи, че гласът ѝ бе странно дрезгав.

Той я погледна смутено, взе чиповете от масата и отведе Сю от игралната маса.

— Хубава? — повтори Стив и поклати глава. — По-скоро намирам, че изглежда такава, каквато е всъщност — леко момиче, на което му се плаща за услугите.

Стив съзерцава известно време Сю и след това се усмихна.

— Ти си хубава, Сюзи, и съм щастлив, че мога да бъда с теб.

Сю усети как при тези думи я полазиха горещи тръпки. Тя импулсивно пхна ръката си в неговата и двамата продължиха да вървят.

В добро настроение те обикаляха казината, пиеха тук-там по нещо и се забавляваха. Вече беше доста късно, когато спряха в „Галерата на Клеопатра“, където оркестрантите тъкмо прибираха инструментите си и след техния твърд рок последваха нежни звуци от касетофона.

— Колко е хубаво! — въздъхна Сю. — Всичко мога да понеса в този момент, само не и повече шумна музика.

Стив я обгърна по-плътно с ръка и я поведе към дансинга.

— Не бих имал нищо против, ако продължаваха да свирят — каза той. — Във всеки случай, признавам си, че най-много ми харесва да танцувам с тебе блус.

— Музиката трябва да успокоява, а не да възбужда — отговори Сю и затвори за момент очи. Проточилата се вечер малко по малко си казваше своето. Стив я притегли още по-близо до себе си и когато тя го погледна, топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Не обичаш ли силните емоции? Спалнята ми действа много успокояващо — добави той тихо.

— Аз сия добре в своята — отвърна тя, смеейки се, и се прозя в ръка пред устата си.

Стив кимна.

— Мисля, че след тази вечер малко сън би ни се отразил добре. Ти беше превъзходна екскурзоводка, Сюзи.

След като пиколото докара колата им, Стив ѝ отвори вратата и Сю се отпусна на тапицерията. Стив включи радиото и тихата му музика я обгърна. Сю се облегна назад и затвори очи. По всичко

личеше, че беше загубила първия рунд. Боже мой, в каква опасна игра се бе впуснала! Вечерта беше показала недвусмислено, че Стив бе взел инициативата в свои ръце.

Когато тя мислено се върна към изминалите часове, стори ѝ се, че да излезе със Стив бе нещо съвсем естествено, като че ли бяха имали напълно делова среща. Не, не съвсем делова — по-скоро една особено необикновена среща.

„По дяволите, защо пък не? Защо пък да не се наслаждавам на вечерта, прекарана с един привлекателен мъж?“ — мина през ума ѝ. Тя се бе забавлявала, а Стив беше останал верен на обещанието си да се държи като джентълмен. Значи всичко беше наред.

„И все пак следващия път ще бъда по-предпазлива“ — обеща си Сю. Щеше да избере място, където не би се поддавала на изкушението да залага и пие. В края на краищата Лас Вегас предлагаше достатъчно възможности човек да се забавлява и по друг начин.

Изведнъж колата спря и Стив изключи двигателя.

Сю отвори учудено очи.

— Толкова скоро. Мислех, че... — тя млъкна. Колата не стоеше пред входа на нейната къща, а на тротоара до Империал Тауър.

— Мисля да прекъснем пътуването си за едно кафе — каза Стив. — И двамата се нуждаем от него.

Сю поклати глава. Сега тя отново бе нащрек.

— Никакво кафе — отвърна с твърд глас. — Искам да си отида вкъщи.

— Веднага след това — каза тихо Стив и посегна към ръката ѝ. Тя бързо се отдръпна.

— Ако не ме закараш вкъщи, ще закрещя — ръката ѝ беше вече на дръжката на вратата.

— Тогава поне няма ли да ми дадеш една целувка за лека нощ? — гласът му звучеше по-скоро развеселено, отколкото сърдито. — Във всеки случай горе в жилището ми би било значително по-уютно за това.

— Вечерта свърши, Стив — каза тя хладно. — Искам да се прибера, а за целувката можеш да забравиш.

Тя се надяваше, че нямаше да е необходимо да му напомня за уговорката им.

— Можеш да забравиш също и за следващата разходка — добави ядосана, че гласът ѝ трепереше.

— Предавам се — промърмори Стив, запали отново двигателя и голямата кола се понесе по улицата.

По време на пътуването те не промълвиха нито дума. Сю тайно поглеждаше отстрани Стив. В слабата светлина на арматурното табло профилът му се очертаваше ясно на фона на тъмнината отвън. Когато пристигнаха пред къщата ѝ, той угаси двигателя и понечи да слезе. Тя сложи ръка на рамото му и го задържа.

— Не е нужно да ме изпращаш до вратата — гласът ѝ звучеше студено. Преди още Стив да успее да реагира, тя вече бе отворила вратата и бе слязла. Тръгна към къщи, без да се обръща. Хлопна вратата зад себе си и се облегна на нея. Чу как колата потегли, как изскърцаха гумите ѝ, а после настана тишина.

Сю отиде в дневната и с дълбока въздишка се отпусна на кушетката. Започна да премисля за вечерта. Беше се чувствала добре в компанията на Стив и ако всичко не бе завършило така, навярно не би имало за какво да се разкайва. Но при стеклите се обстоятелства навярно щеше да загуби поръчката си.

Сю зарови лицето си в шепи и въздъхна. Това означаваше, че в бъдеще Джеф сигурно не би ѝ посредничил повече за никакви поръчки. И така, отново се намираше там, откъдето бе започнала.

Колкото повече Сю мислеше, толкова по-сигурна ставаше, че изобщо не желаше тази поръчка. Тя криеше твърде много усложнения. Щеше да каже на Джоана да изпрати на Стив сметка за извършената досега работа и да приложи ключа, който отваряше всички врати в Империял Тауър.

Най-после тя стана и с бавни стъпки отиде в спалнята. Утре беше неделя. Бе възнамерявала да прекара този ден в Империял Тауър и да работи, но с това вече бе свършено. „И по-добре — помисли тя, — поне ще мога един път да се наспя до насита.“

IV

Когато на следващата сутрин звънецът изтръгна Сю от съня ѝ, тя с мъка отвори очи и погледна будилника. Беше почти единадесет часа. Докато отиваше боса и по нощница към вратата, спомените ѝ за изминалата вечер се върнаха отново. Взе ключа и погледна през шпионката. Пред вратата стоеше някакво момче, а на улицата беше спряла колата за доставки на цветя „Халвърсън“.

Тя отвори, пое цветята и ги постави на малката масичка в антрето.

— Почакай един момент — каза тя на момчето, влезе бързо в дневната и извади портмонето си от чантата. Там все още бяха петстотинте долара! Щеше да накара Джоана да отиде лично при Стив и да му предаде парите заедно със сметката.

Най-после намери дребни, но момчето и колата бяха вече изчезнали. Сю сви рамене, затвори вратата и отиде до масичката, върху която лежаха цветята. Големият букет от маргаритки беше опакован в прозрачна хартия, а в средата му имаше картичка. Сю я извади и прочете:

„Ако цветята не ти предадат колко много копнея по теб, ще ти го кажа лично, когато се върна в сряда...“

Стив“

Значи Стив не ѝ беше сърдит и тя навярно не бе изгубила поръчката си! Е, добре! Щом той си даваше вид, че нищо не се бе случило, защо и тя да не направи същото?

Сю отново прочете лаконичния текст. Уж копнееше по нея, а за любов нямаше нито ред. Желание за секс — да, но никакви по-дълбоки чувства. Явно Стив не виждаше в нея жена, можеща да мисли и чувства, а само една играчка, която искаше да използва, докато му се харесва. Сю поклати глава. Какво всъщност очакваше тя? Нали още от

самото начало Стив не криеше намеренията си. По-скоро трябваше да се сърди на себе си, че твърде лесно се хвана на въдицата му.

В изблик на внезапен гняв Сю смачка картичката. Тя трябва да го отрезви! Той не биваше да си мисли, че от благодарност ще падне в обятията му, само защото си беше спомнил, че много обича маргаритки. Стив знаеше как да съблазнява жените и тя трябваше постоянно да бъде нащрек, че неговата цел беше да я има в леглото си. Само така може би щеше да успее да устои на чара му.

Сю стана, отиде в кухнята и си направи кафе. Докато мислите ѝ бяха още заети със Стив, изведнъж тя дочу шум от дневната и малко по-късно Джоана застана на вратата с букета маргаритки в ръка.

— Какво правиш тук? — попита изненадано Сю. — Днес е неделя.

— Отбих се само за минута. Децата чакат отвън в колата. Отиваме на обяд у родителите ми.

Тя постави букета върху масата, взе една чаша, наля си кафе и седна.

— Вчера видях, че месинговата саксия, която е в списъка ти за новата поръчка, е надраскана. Хрумна ми, че в склада имаме още една и затова исках набързо да погледна.

Сю я слушаше разсеяно. В синята си рокля със снежнобяла яка, с тъмните си коси, в които се забелязваха първите сребърни нишки, с бледорозовото червило върху бузите си с цвят на слонова кост Джоана беше така елегантна, че до нея Сю изглеждаше като несресано дете.

— Хосе и Мария тъкмо се върнаха от църквата — продължи тя, втренчена все още в цветята. — Великолепен букет, Сю. Струва ми се, че си завъртяла нечия глава.

Погледна в очакване Сю, но тъй като тя упорито мълчеше и не задоволи любопитството ѝ, Джоана стана.

— Е, сега да извадя месинговата саксия, в случай че след обяд решиш да я занесеш.

Поръчката! Изведнъж Сю се оживи. Имаше на разположение само три дни. Ако побързаше, можеше да бъде готова, преди Стив да се върне, и тогава нямаше да е нужно да се срещат повече. Тя мина в дневната и видя Джоана да идва от склада със саксията. Сю я взе от нея.

— Кажи на Хосе, моля те, че в дванадесет часа ще трябва да дойде с мен в Империял Тауър.

Джоана кимна:

— Добре.

Когато Сю се върна в спалнята, главоболието ѝ беше изчезнало. Имаше един час да се изкъпе и се облече и ѝ оставаха два и половина дни, за да изпълни поръчката.

Сю и Хосе работиха без прекъсване до късно след обяд. Най-накрая поставиха едно внушително каучуково дърво в голяма керамична саксия при басейна.

— Тук ще расте добре — каза Хосе, — има достатъчно светлина и влага.

Когато вечерта Сю се върна уморена вкъщи, реши да остави маргаритките на кухненската маса, за да може на закуска да им се порадва.

Късно след обяд в понеделник Сю срещна Арт Маккарти в канцеларията на Стив, след като беше завършила работата си в апартамента.

— Вие внесохте свежест в този дом — каза усмихнат Арт, — но трябва ли наистина, да се преуморявате толкова много?

— Имам съвсем натоварен график — отговори Сю. — Радвам се, че ви харесва това, което съм направила досега, мистър Маккарти.

Тя му се усмихна. Този мъж някак ѝ харесваше. Беше висок и с широки рамене, винаги облечен елегантно и приветлив, но въпреки това изглеждаше не толкова внушителен, колкото шефа си.

— Моля ви, наричайте ме просто Арт. Тук всички ме наричат така.

— О'кей, Арт — Сю бръкна в чантата си. — Бихте ли дали това на Стив?

— Разбира се.

По пътя към дома Сю си мислеше с тъга за апартамента в Империял Тауър. Ако преди беше великолепен, след като го украси с цветя, той беше станал приказен и тя някак си съжаляваше, че не ще се върне в него никога повече.

С помощта на Хосе въпреки някои проблеми във вторник Сю завърши работата си и в канцелариите.

— Вие вече почти принадлежите към нас, мис Бъканън — каза мистър Гюнтер и този път усмивката му не изглеждаше фалшива.

— И аз се чувствам така — отвърна Сю. Тя искаше да бъде само учтива, но когато изговори думите, знаеше, че бе казала истината. Беше се сприятелила бързо с всички служители, прекарваше обедните си почивки с тях и се радваше, когато те хвалеха работата ѝ.

В един часа Хосе отиде да обядва.

— Какво ще кажеш да хапнем заедно, Сю? Съвсем наблизо има един много приятен малък локал — Лиза хвана Сю под ръка и я поведе към вратата. Сю се поколеба.

— Не, по-добре не. Имам да работя още около час тук, след това трябва да се върна в магазина, за да взема растенията за вестибюла. Ще хапна нещо вкъщи.

— О'кей, тогава може би утре — Лиза взе чантата си и тръгна.

Сю направи още един последен списък, преди да отиде да помогне на Хосе да засади растенията в саксии. За вестибюла щеше да се нуждае от повече зеленина, отколкото бе предполагала преди това. Когато пристигна в оранжерията, Хосе беше зает да поправя стария вентилатор. С помощта на Сю той направи това, но вече беше се стъмнило, когато най-после бяха готови и с прехвърлянето на растенията в саксиите.

— Ще ги занесем утре рано сутринта — каза Сю и изтри потта от челото си.

— Ще трябва да ходим два пъти — отговори Хосе. Сю кимна и отиде да си приготви нещо за ядене. Стив беше казал сряда. Ако утре започнеха навреме, тя все още имаше шанс да свърши преди неговото завръщане.

На следващата сутрин Сю, Хосе и Роби тръгнаха рано и работиха без прекъсване. Следобед, когато почти бяха готови, Стив влезе във вестибюла на Империал Тауър. Роби тъкмо беше отишъл до колата, за да донесе последните растения, Хосе закрепваше една висяща саксия на южната стена, а Сю се беше навела да измете разпиляната пръст от цветята.

Стив застана зад нея.

— Апартаментът изглежда великолепно — каза той с топла усмивка. — Предполагам, че е готов?

Сю се изправи изненадана, рязко се обърна и кимна. Защо изведнъж големият вестибюл ѝ се стори така пълен с живот и защо вдишваше аромата от одеколона на Стив, като че ли беше най-прекрасното ухание на света?

— Пристигнах късно вчера — чу го да казва тя, — опитах се сутринта да ти телефонирам, но те нямаше в магазина.

— Тук имам още малко работа — отговори Сю колкото се може по-дистанцирано. Не, тя изобщо няма да му споменава за букета маргаритки.

— Арт ми каза, че си работила като луда.

— Значи си получил плика, който му бях дала за теб?

Усмивката му изчезна.

— Да, получих го, Сюзи.

Сю пое дълбоко въздух.

— Приблизително след половин час ще свършим.

— С всичко? — Стив изглеждаше изненадан и не особено въодушевен.

— Кажи-речи — отговори Сю. — Ще трябва само да сменим една от саксиите — тя посочи към стената. — Има пукнатина и поръчахме нова. Ще я сменим и скоро ще сме напълно готови.

— Няма да ти преча — каза той. — Кажи ми само какво си предвидила в програмата си за тази вечер?

Сю го погледна нерешително. Защо се колебаеше да му каже, че трябва да си потърси друга екскурзоводка? Нали беше решила твърдо да го направи! Изглежда шестото чувство на Стив го беше предупредило, че може да получи отказ.

— Ще ти позвъня, Сю.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Не мислех, че някога ще ме наречеш така. Стив се засмя.

— Искях да ти доставя удоволствие.

Съпротивата на Сю като че ли се стопи. Може би вечерта нямаше да бъде чак толкова лоша, колкото се опасяваше. Възможно бе и Стив да си е научил урока как да се държи с нея. Освен това скоро щеше да напусне отново града, а и да се прекара една вечер с него във всеки случай беше интересно. Не зависеше ли само от нея докъде можеше да стигнат? Сю въздъхна.

— Добре — каза тя. — Ще отидем в „Сиркъс-Сиркъс“. Това е увеселителен парк и е различен от всичко друго в града. Няма нужда от предварителни резервации, от никакви изисквания за облеклото. Ще бъда готова в осем, а сега трябва да продължа работата си. Тя тръгна към Хосе, но Стив я хвана за китката. Сю усети как се изчервява.

— В джинси е добре, нали? — попита Стив.

Сю кимна.

— Благодаря, Сюзи.

Докато Хосе и Роби по време на пътуването към къщи разговаряха за Империял Тауър, Сю се мъчеше да оправдае съгласието си да продължи да показва на Стив Лас Вегас. Наистина той вече бе опитал да я прелъсти, но беше срещнал съпротивата ѝ. Щом все още искаше да излиза с нея, означаваше, че е съгласен с правилата ѝ за игра. Беше разбрал, че тя не е от жените, които можеше да замъкне в леглото си със своя чар. Тогава защо пък не?

Когато пристигнаха, Сю установи разочаровано, че маргаритките почти бяха увехнали. Постави ги в по-хладната спалня, като се надяваше, че така ще може да удължи още малко живота им. Тя се изкъпа, нагласи будилника и легна да подремне малко. Последната ѝ мисъл, преди да заспи беше, че ще е чудесно да прекара вечерта с един привлекателен мъж.

„Ние сме хубава двойка“ — мислеше Сю, докато се разхождаше до Стив по галерията, обкръжаваща вътрешността на сградата и наподобяваща голям павилион. Само по джинси и тениска, той не губеше нищо от своята привлекателност. Тя беше напъхала джинсите си в ботушките, а тениската ѝ, въпреки че беше широка, подчертаваше фигурата ѝ. Възхитеният поглед на Стив, когато дойде да я вземе, говореше много.

Като минаваха покрай едно стрелбище, той я хвана за ръката.

— Ела да постреляме — каза ѝ. — В колежа бях много добър.

Сю се усмихна.

— Ще те погледам.

Стив плати, взе оръжието и започна да стреля. Не пропусна нито един път целта.

— Видя ли?! — извика сияещ.

Собственикът на стрелбището не изглеждаше особено въодушевен от майсторството на Стив.

— Можете да си изберете каквото пожелаете — каза той с половин уста.

Стив погледна въпросително Сю, но тя сви рамене.

— Тогава избирам мечето — реши той, взе го и го сложи в ръцете ѝ. — За тебе е.

— Откъде умееш да стреляш толкова добре? Ходиш ли на лов? — попита тя.

— Стрелям само на годишния панаир. Все още не съм се целил в живо същество и се надявам, че няма да ми се наложи да го правя.

— Радвам се — отговори Сю. „Впрочем — добави тя мислено, — не ми пука какво прави или не прави Стив“. Просто не понасяше хора, които се радваха, когато убиват беззащитни животни.

Докато се промъкваха през тълпата, те почти не разговаряха. Шумът около тях, смехът и крясъците на децата им пречеха. Изядоха една голяма кесия царевични пръчици, а Сю не му позволи да ѝ купи тениска със снимката ѝ на нея.

— Когато се погледна в огледалото — каза тя, смеейки се, — бих искала да се виждам в един екземпляр.

— Наистина ли? — Стив се усмихна. — На мен пък не ми е достатъчно да гледам само една Сюзи.

Не му отговори нищо.

Двамата опитаха късмета си на конните надбягвания и бързо загубиха в залагането. Докато похапваха сладолед, те се разхождаха наоколо, спираха се на някои щандове и се забавляваха със смеещите се радостни деца, които лудееха из увеселителния парк.

— Мисля, че от ученическите си години не съм виждал толкова много деца накуп — каза Стив, когато няколко момчета едва не ги прегазиха.

Към мечето на Сю бе прибавено жълто плюшено куче, което тя спечели на лотария, а след това и още едно мече — премията на Стив от играта на кегли. Спряха се пред един павилион, където графолог предлагаше услугите си.

— Нека да чуем какво ще каже за теб, Сюзи.

Тя се засмя и го дръпна настрана.

— Познавам се добре.

— Но аз не те познавам. Какво ли би станало, ако този човек можеше да ми каже...

— Разказах ти достатъчно за себе си — прекъсна го тя.

— Тогава позволи ми да ти купя една от тези играчки — каза той и застана пред сергия, където стотици очарователни плюшени животни чакаха да бъдат купени.

Сю поклати глава.

— Не знам вече къде ще поставям всичко, което спечелихме — протестираше Сю, смеейки се.

— Можеш да зарадваш някого с тях.

— Да, Мария би могла да вземе няколко за своите внуци.

Оглушителен звук на барабани привлече вниманието им.

— Представлението започва — каза Сю и поведе Стив след себе си. — Ела, има още свободни места.

Той ѝ помогна да се настани удобно, за да вижда добре.

— Остани тук, Сюзи. Аз ще отида малко по-назад, иначе ще преча на децата.

Тя се обърна към него.

— Може би все пак...

— И оттук се вижда нелошо — викна той над главите на децата, които бързо се бяха наместили между тях.

Оркестърът започна със силен туш, прожекторите хвърляха светлина във всички посоки. Започна изпълнение на трапец.

След малко Сю отново се обърна назад и забеляза, че Стив наблюдаваше с голямо внимание акробатите горе във въздуха. Тя се усмихна. Приличаше на хлапак. Непокорен кичур коса висеше на челото му. С най-голямо удоволствие би го пригладила. В този момент едно момиченце я дръпна за тениската и с глава ѝ подсказала не гледа зад себе си, а напред, където беше интересното. Сю го погали и съсредоточи вниманието си в играта на трапеца. В края на завладяващата артистична програма зрителите се разпръснаха и след малко Стив стоеше до Сю с всичките награди в ръце. Влязоха в още няколко магазина по дългата алея, преди да потърсят свободна маса в някой от многото ресторанти. Стив се облегна изтощен на стола си.

— Това сигурно е най-големият панаир на света, който може да се види.

— Но едно посещение вероятно ти е достатъчно? — подразни го тя.

Той се забави, преди да отговори усмихнат:

— Ако идваш с мен, Сюзи, бих прекарвал тук всеки ден.

— Беше забавно наистина, но ми е достатъчно.

Когато отново се качиха в колата, часът бе един. Този път Стив я закара направо вкъщи и не се опита да хитрува.

Щом стигнаха пред вратата на къщата, той постави в ръцете ѝ всички трофеи от вечерта.

— Държах ли се добре, Сюзи?

Беше първият му намек за съботната вечер. Сю го погледна подозрително, но на лицето му не можеше да се забележи и следа от ирония.

— Държа се много мило, Стив — промълви тихо тя — и се получи една чудесна вечер.

— Би ли искала тогава за награда да си вземеш свободен ден утре? В никакъв случай не бих напуснал града, без да съм видял прочутия язовир „Боулдър“.

„Тази екскурзия наистина, ще ангажира целия ми ден“ — прецени Сю. Сега, когато поръчката за Империял Тауър беше завършена, вероятно за утре нямаше нищо важно, което Джоана не би могла и сама да свърши.

— Мисля, че е възможно — отвърна тя, като се надяваше, че съгласието ѝ не прозвуча прекалено въодушевено.

— Имам само седмица — каза Стив, след като уговориха подробностите, — но желая да видя всичко. Надявам се, че би могла да се отскубнеш от магазина си за известно време, Сюзи?

Мисълта за цяла седмица ваканция беше примамлива. А защо пък не? От години само бе работила и след като сега Стив се бе убедил, че тя и не помисляше за някаква авантюра, времето, прекарано с него, обещавахе наистина да е много приятно.

— Ще се опитам — отговори уклончиво Сю.

Стив се сбогува с една бегла целувка по челото ѝ и Сю влезе вкъщи. Постави плюшените играчки на шкафа до повехналите маргаритки и влезе в банята.

„Все пак трябва да съм доволна, че той се съгласи с моите правила на игра“ — си каза тя мислено, без да успее да пропъди едно

странно чувство на разочарование.

Беше съвсем очевидно, че Стив наистина започна да вижда в нея само жената, която му показваше града, и се беше отказал от желанието си да получи нещо повече. Защо тогава не беше напълно доволна и щастлива? Сю легна, но макар и да беше уморена, не можеше да заспи. През онази събота в апартамента му беше казала на Стив, че е по-добре да няма в живота си никакъв мъж, отколкото да живее с човек, който не я обича. Тогава той не ѝ бе повярвал, предполагайки, че тя има нужда да компенсира пропуските си в секса и би станала лесна плячка. Е, струваше ѝ се, че му показва каква е. И все пак Сю си призна, че неговата първа преценка не беше чак толкова погрешна. Не че би могла да бъде лесна плячка, не, със сигурност не. Но за нуждата от наваксване все пак наистина беше прав. Защо иначе щеше да лежи будна в леглото и да се пита защо Стив не предприеме повече никакъв опит да я съблазни? Боже мой, как можеше да бъде толкова убедена, че лесно ще спечели в тази игра? Ами ако отсега нататък никога повече не го видеше, какво трябваше да направи, за да продължи да живее и по-нататък така, както преди срещата си със Стив? Толкова се бе борила да постигне свободата и независимостта си и изведнъж всичко бе поставено на карта.

Сю се въртеше в леглото насам-натам, опитвайки се да прогони въпросите, които я измъчваха. Беше повярвала, че чувствата, че онзи почти непоносим копнеж да лежи в прегръдките на силен мъж бяха завинаги приключени за нея, но се бе заблуждавала много... Най-после тя си наложи да затвори очи и да лежи спокойно. Пред себе си имаше цяла седмица ваканция с един привлекателен мил мъж, който не искаше нищо друго, освен да му показва забележителностите на родния си край. Един мъж, който не я преследваше с настойчиви желания и не я насилваше за решения, които тя не искаше да вземе. Какво повече ѝ трябваше?

V

Излетът до прочутия язовир донесе на Сю неочаквани преживявания.

Докато тя и Стив заедно с другите туристи разглеждаха огромната машинна зала и получаваха разяснения как функционира всичко наоколо, Сю имаше добро настроение. Въпреки че не разбираше техническите взаимозависимости в една водноелектрическа централа — колко вода може да бъде преградена и колко максимално високо трябва да бъде равнището ѝ, тя се чувстваше чудесно в присъствието на Стив и се радваше на видимия му интерес. Докато потокът информация минаваше покрай ушите ѝ, тя си мислеше дали беше поръчала на Джоана всичко, което трябваше да направи. Но когато погледът ѝ се спря на Стив, мислите за работата ѝ се разсеяха. Той носеше бермуди и риза, чиито къси ръкави, откриваха мускулестите му ръце. Сю беше облякла удобни къси джинси, равни обувки и бански костюм под тениската си — в случай, че решат да отидат на плаж.

През изминалата нощ Сю беше решила още по-твърдо, че връзката ѝ със Стив не трябва да излиза извън рамките на платоничното. С отношението си към любовта и секса той просто не можеше да бъде мъжът, когото тя търсеше. Но ако не забравеше това правило, може би щеше да е възможно все пак да прекара няколко хубави дни с него.

По-късно, когато пътуваха обратно към пристанището, Стив беше още под впечатлението от цифрите, които бе чул по време на посещението им в централата.

— Нямах представа, че е толкова гигантски един такъв проект — каза той. — Само като си помисля, че за този язовир са били използвани стотици хиляди кубически метра бетон! Не е ли невероятно?

— Да, така е наистина — отговори Сю с надеждата Стив да не забележи безразличието ѝ към факта, че триста или четиристотин

хиляди кубически метра бетон са били нужни.

На кея Сю вече не трябваше да се преструва на въодушевена. Многобройните бели лодки, които се полюшваха върху блестящата синя повърхност, бяха чудесна гледка.

— С каква да се разходим, Сюзи?

— С някоя малка моторница — отвърна тя. — Би било уморително, ако вземем лодка с гребла, пък за платноходка няма достатъчно вятър.

Стив се настани до кормилото, а Сю седна до него. Леките движения на лодката, приятният бриз и топлината на слънцето така отпуснаха Сю, че тя не се възпротиви, когато Стив уж случайно постави ръката си на раменете ѝ, докато насочваше лодката навътре в езерото.

След разходката намериха едно усамотено място на плажа и Стив се зае да разопакова кошницата с храната.

— Обзалагам се, че си гладна, Сюзи — каза той и ѝ се усмихна. — Добрата стара Софи се е погрижила за нас.

Започна с една ръка да разкопчава ризата си, докато държеше шишето с плажно масло между коленете си, а с другата се опитваше да отвори запушалката на шишето. Сю видя гъстите черни къдрици на гърдите му и сведе поглед.

— Преди да се погрижа за стомашното благополучие на моята екскурзоводка, ще трябва първо да я намажа с плажно масло.

Сю усети, че беше настъпил моментът, когато трябваше да бъде нащрек. „Запази хладнокръвие!“ — предупреди се тя сама. Гласно каза толкова лекомислено, колкото беше възможно:

— Добре.

— Тогава съблечи тениската си — нареди ѝ Стив, коленичи на голямата хавлия, която беше разгънал на пясъка, и зачака.

Сю се поколеба, но хвана тениската си и я издърпа през главата си.

— Вече си готова — засмя се Стив, когато тя остана по бански костюм. — Така, сега легни по корем, за да мога да намажа гърба ти.

Напразно Сю търсеше претекст, който би ѝ спестил докосването на ръцете му по голата ѝ плът. Най-после тя легна и когато секунди по-късно усети върху кожата си хладното плажно масло и пръстите му

почнаха леко да го разтриват, се увери, че основателно беше се страхувала от това докосване.

Сю се вкопчи в пясъка в старанието си да не допусне Стив да забележи какво става с нея. Първо с едната, а след това и с двете си ръце той я мажеше по гърба. Пръстите му се мушнаха под тясната ивица плат на сутиена и за миг Сю се ужаси, че ще го разкопчее. Но Стив плъзна двете си ръце леко от раменете ѝ надолу.

— Чувстваш ли се добре? — гласът му звучеше дрезгаво.

— Най-малкото се чувствам достатъчно защитена от слънцето.

Тя се обърна толкова бързо, че хълбоците ѝ се блъснаха в него и Сю усети желанието му. За миг в очите му проблесна жажда, но скоро се овладя, сякаш че окачи маска на лицето си.

„Добре — мислеше Сю, — докато той се придържа към правилата на играта, не ме заплашва никаква опасност.“

— Сега аз съм на ред — тя се учуди колко нормално и спокойно прозвуча гласът ѝ.

Стив ѝ подаде шишето и легна по корем.

— Или аз — отвърна той и се усмихна. — Всичко зависи от гледната точка.

Сю остави маслото да потече по гърба му и започна да го втрива.

— Трябва по-силно да разтриваш — чу го тя да казва. — Така само ме гъделичкаш.

— Винаги на вашите услуги, сър.

Натискът на ръцете ѝ се усили, докато тя се мъчеше да мисли за слънцето, което грееше гърба ѝ, за леките вълни, които плискаха по брега, за всичко друго, само не и за мъжа пред нея, когото галеше.

— Така е добре — мърмореше Стив. — Сега още по-силно.

Постара се, но тялото ѝ изпитваше такова вълнение, че за момент се опасни да не изгуби контрол върху себе си. Какво ставаше с нея? Наистина ли годините на самота я бяха направили толкова податлива на мъжкото обаяние? Каквато и да беше причината, във всеки случай не биваше дори и секунда повече да се докосва до Стив.

— Така, това е всичко — каза тя, овладявайки се с мъка, и се изкашля. — А сега съм гладна.

Стив седна и посегна към кошницата.

— Тогава да видим какво ни е нагласила Софи.

Сю се постара да не седне прекалено близо до Стив. Радваше се, че той се занимава със съдържанието на кошницата, давайки ѝ възможност да се овладее напълно.

Софи наистина не бе забравила нищо. Към студеното пиле беше нагласила сандвичи със сирене и шунка, свежи зеленчуци, шоколадови сладкиши и даже бутилка вино.

— Надявам се, нямаш нищо против да пиеш червено вино с пилето вместо бяло? — Стив я погледна въпросително.

— Не, съвсем не.

— Освен това червеното вино има предимството, че не трябва да се изстудява — добави той и посегна към тирбушона.

Докато те ядяха и разговаряха, слънцето грееше гърбовете им. Говореха си за водата, за времето, за Лас Вегас, комарджийските вертепи, за всичко, освен за себе си. Когато накрая прибраха остатъците в кошницата, яденето, виното и повърхностният разговор се погрижиха Сю да се почувства съвсем успокоена.

Стив се опъна на голямата хавлия и мълчаливо ѝ направи знак да легне до него. Тя не се поколеба. Затвори очи и се изтегна удобно. Сю не знаеше дали Стив междувременно също беше подремнал, но когато чу гласа му и отвори очи, слънцето вече беше слязло ниско.

— За мен е голямо удоволствие да бъдем заедно, Сюзи. Бих желал да го знаеш — той помълча за момент и продължи тихо:

— Бях още съвсем млад, когато майка ми почина. Останах сам с баща си и приятелите. Момичетата, които познавах... нямаше нито едно, към което бих могъл да се привържа както към теб, Сюзи — той отново замълча. — Мисля, че все още не съм срещал момиче като теб.

Не каза какво толкова изключително е открил в нея, а и Сю не го попита. Макар и да се зарадва на думите му, все пак недоверието ѝ се събуди отново. Защо се опитваше да ѝ внушава, че е нещо особено? Не беше ли това някаква тактика, част от неговия план? Тя го погледна изпитателно, но на лицето му не можа да открие потвърждение на догадките си. Засмя се смутено.

— Аз също не съм срещала мъж като тебе — отвърна и го остави да тълкува думите ѝ.

— Какви мъже си срещала, Сюзи? — гласът му звучеше меко.

— О, най-различни...

Стив не трябваше да мисли, че е някаква си неопитна глупава гъска. Сю можеше напълно равностойно да вземе участие в играта му.

— Лекарите, мениджъри, търговци — мъже, за които работех и които понякога ме канеха на вечеря.

Е, разбира се, и Скот, мъжът, който така ужасно я беше наранил. Но за него тя не спомена. Стив навярно се досещаше, че в живота ѝ е имало и особено близък човек.

— Всъщност бях твърде заета с работа, за да се интересувам от мъже — завърши тя рязко, взе тениската си и я облече. — Мисля, че е време да си тръгваме.

Стив спря колата пред къщата ѝ и се заеха да обсъждат плана за следващия ден.

— Времето е толкова хубаво — каза той — защо да не се поразходим извън града?

Сю се замисли. Едно такова пътуване най-малкото би ѝ спестило поредното мазане с плажно масло.

— Бихме могли да отидем до старата Невада — предложи тя. — И да посетим ранчото „Бони спрингс“.

— Съгласен съм. Осем часа рано ли е?

— По-добре в девет — отвърна Сю. — И няма нужда да приготвяме нищо за пикник. Там има един много хубав ресторант.

Пред вратата Стив я целуна приятелски, след това се обърна, седна в колата и потегли. Тя му помахаше с ръка и влезе вътре.

Мария отдавна беше изхвърлила съвсем изсъхналите маргаритки. Замисли се за връзката си със Стив Уортингтън. Може би приятелство? Да, както изглежда, действително беше така. В приятелство се бе превърнало отношението им един към друг. Във всеки случай Стив не ѝ правеше и най-малък намек, че я е пожелал. Изглежда се чувстваше добре в компанията ѝ, ценеше я като своя екскурзоводка и вероятно бе се отказал от намерението си да я има в леглото. Сю чувстваше нещо като съжаление при мисълта, че Стив вече не се опитваше да я прелъсти. Нали се стремеше точно към това. От къде на къде ще съжалява?! Обаче и когато след половин час Сю лежеше в леглото, тя продължаваше все още да си блъска главата защо

не беше повече интересна за Стив? А от друга страна — искаше ли изобщо да му се хареса?

Тя затвори очи с въздишка. Точно тук беше проблемът. Този мъж я привличаше, въпреки че с разума си осъзнаваше, че Стив Уортингтън не беше истинският мъж за нея.

„Дай ми една седмица време“ — беше й казал той и тя се бе съгласила. И колкото краят на седмицата се приближаваше, толкова Сю все по-често се улавяше, че копнее за онова възбуждащо напрежение, което бе възникнало между тях в началото.

В събота, докато се разхождаха в парка Олд Уест и си похапваха сладолед, Сю забрави за няколко часа, че Стив беше един богат плейбой, който разпределяше времето си между сделките и хубавите жени. Но когато излязоха от парка, отново Сю видя желание в неговия поглед.

Беше му станало много горещо от слънцето и той настоя да купи една смешна широкопола сламена шапка на Сю, а за себе си каубойска. Смеейки се, Сю стоеше пред него и го гледаше.

— Сега съвсем си в тон с Дивия запад, както наричат тук местността.

— Мислиш ли, че шапката би могла да накърни репутацията ми на пленителен мъж? — бе попитал Стив с престорена загриженост.

Привидно замислена, Сю направи крачка назад.

— Е, да кажем, че тя и не помага много на този твой образ — разсмя се и добави — във всеки случай не вярвам, че и аз изглеждам като току-що излязла от моден магазин.

Изведнъж Стив стана много сериозен.

— Ти изглеждаш чудесно — каза той и сред смеха и шегите изведнъж отново се появи онова напрежение, което толкова объркваше Сю. Стив хвана ръката ѝ и я задържа. Сю преглътна. В продължение на секунди те се гледаха занемели в очите. Изведнъж едно малко плачещо момче се появи до тях. Стив пусна ръката ѝ и се наведе към малкия.

— Мама и татко ли загуби? — попита го той със съчувствие и взе момчето на ръце. — Хайде да си хапнеш от царевичните пръчици, докато ги търсим.

Сълзите на малкия бързо пресъхнаха и когато няколко минути по-късно баща му се появи, той беше с пълна уста.

— Кажи благодаря — подсказа бащата, докато хващаше здраво ръчичката на сина си. Малчуганът погледна усмихнато към Стив и му благодари.

Сю беше така трогната от тази сцена, че неволно започна да си фантазира. Щом Стив можеше да бъде толкова мил с децата, не беше ли тогава цялото му държание на плейбой само защитна реакция спрямо твърде досадните жени? Може би съвсем не беше толкова повърхностен и лекомислен, както си бе помислила.

— Ти наистина умееш да се разбираш с децата — каза тя.

— Обичам ги — отвърна Стив и добави усмихнат, — когато не са мои.

Сю премълча. Не, не се бе излъгала. Този мъж беше точно такъв, каквато бе и първоначалната ѝ преценка за него. Но какво я засягаше фактът, че искаше само да се позабавлява с жените, без да се обвързва с тях? В края на краищата не беше негова вината, ме тя имаше по-различни представи за любовта от неговите. Просто трябваше да бъде доволна, че въпреки различните им възгледи те се погаждаха добре.

Нямаше обаче съмнение, че Стив я харесваше. Щеше ли иначе да я прегърне, когато се возиха в парка на минижелезницата?!

По-късно, в ранчото „Бони спрингс“, те изядоха по един огромен стек и се любуваха на патиците, които плуваха в едно малко езеро под ниско надвисналите клони на стари дървета.

— Надявам сече и утре вечер ще бъдеш също толкова гладна — каза Стив. — Утре следобед трябва да обсъдя нещо с Майк, но около шест часа ще се освободя. Става ли?

— Добре — отговори Сю усмихнато, като същевременно обмисляше какво трябваше да облече.

Сю прекара сутринта в оранжериите. След обяд отиде в града, разходи се из няколко магазина, които бяха отворени в неделя, и накрая си купи две много елегантни рокли. Едната беше бяла, щампована с цветя. При всяка крачка полата се дигнаше широко около нея, а тясната горна част подчертаваше формите на едрите ѝ гърди. Другата рокля имаше остро деколте и къси ръкави. Полата завършваше точно над коляното и откриваше хубавите ѝ крака. Към блестящия зелен цвят на материята подходяха черните, с високи токчета сандалети.

Всъщност тя можеше да ги носи и с двете рокли. На касата, хвърляйки поглед на сметката, Сю се поколеба, но само за миг. И без това се нуждаеше от нови дрехи, пък и съвсем не си ги купуваше само заради Стив. Тъкмо се беше изкъпала, когато телефонът иззвъня.

— Арт казва, че трябвало да отидем в „Бирхалето“. Съгласна ли си?

— Да, разбира, се — отговори Сю и се помъчи да не покаже разочарованието си, че нямаше да прекарат вечерта сами.

— След половин час ще дойда да те взема.

Затвори телефона, взе двете нови рокли и ги окачи на шкафа. Коя от тях трябваше да облече? Предпочете бялата с широката пола.

Един час по-късно Сю седеше до Стив в уютния локал и настроението ѝ бе значително подобро. Арт не само че не дойде с тях в ресторанта, а дори не бе имал и намерение, както узна между другото от Стив. „Бирхалето“ до най-малката подробност беше обзаведено така, сякаш не се намираше в Лас Вегас, а в Швейцария. Дори сервитьорите носеха съответните костюми.

— Приятно ли ти е тук, Сюзи? — попита тихо Стив.

Сю кимна. Тя беше посещавала често швейцарски ресторанти, но никога досега не ѝ беше харесвала толкова много романтичната им атмосфера, както тази вечер.

Музикантите тъкмо бяха започнали един известен виенски валс, когато им сервираха вечерята — виенски шницел с крокети и пресни зеленчуци, а към всичко — бутилка марково вино.

— Не можеш дори да си представиш колко съм гладна — каза Сю.

Стив поклати с престолено отчаяние глава.

— Не съм виждал човек с толкова слабо тяло, който може толкова много да изяде.

— Всичко това аз отново го изразходвам като енергия.

Изведнъж Стив се усмихна.

— Жалко, че нямаш никакви проблеми с теглото, Сюзи — очите му блестяха лукаво. — Знам няколко великолепни упражнения, с които може да се смъква...

Сю усети как бузите ѝ почервяват.

— Да, жалко, но нямам нужда да се възползвам от твоите услуги — отговори тя. Колко е добре, че той не се досещаше как се радва на

факта, че все още я намира привлекателна.

— Затова пък аз се възползвах от твоите, Сюзи. Ако някога решиш да станеш професионална екскурзоводка, ще ти дам най-добри препоръки.

Не беше ли това своеобразен начин да приключи отношенията им? Не й ли бе съобщил току-що, че това е последната им вечер? Не, тя нямаше да му достави удоволствието да я „чупи“. Чисто и просто щеше сама да вземе инициативата.

— Тъй като стана дума за това — каза Сю с пресилена усмивка, — не смяташ ли, че си видял вече почти всичко? Сигурна съм, че останалото би могъл и сам...

— Но аз видях много малко — прекъсна я Стив. — А и седмицата, която ти ми обеща, не е още изтекла. Бих желал да разгледам и самия град. Нали не искаш да ме оставиш съвсем сам.

Значи се бе лъгала! Защо ли беше толкова щастлива?!

— О'кей. Утре ще ти покажа истинския Лас Вегас.

Тази вечер Стив я прегърна пред вратата на къщата и целувката им бе по-сърдечна и по-дълга от друг път. Гласът му беше малко задъхан:

— До утре, мила.

Думите му звучаха още в ушите на Сю, когато заспиваше. Тя чувстваше, че Стив не я обича, но я желае, и й бе безкрайно хубаво. Беше благодарна на Стив, че не я увещава за нещо, за което после щеше да съжалява.

Понеделникът и започна с обаждане на Стив.

— Тъкмо се гласях да тръгвам, когато забелязах, че отново едната гума на този проклет кадилак е спаднала. Изпратих Арт да вземе кола под наем и ще дойда малко по-късно.

— Да вземем моята — предложи спонтанно Сю. — И без това е по-добре да карам аз, тъй като познавам града.

Стив се съгласи и когато Сю след половин час пристигна пред Империял Тауър, той вече я чакаше в своя кадилак.

— Гумата вече е наред. Можем все пак да вземем моята кола.

— Страхуваш ли се, ако карам аз? — попита тя й остави двигателя да работи. — Или имаш нещо против малките коли?

Преди Стив да успее да отговори, Арт се втурна от Империял Тауър.

— Стив, добре че те сварих. От Сиатъл чакат на телефона. Има проблеми е „Уединг плюс“.

Стив измъкна дългите си крака от кадилака.

— Моля те, Арт, закарай го в гаража.

Той заобиколи колата на Сю и отвори вратата.

— А що се касае до проблема, то Байлс е длъжен да се погрижи. За какво в края на краищата ангажирам високоплатен мениджър?

Криво-ляво успя да се намести в малката кола и Сю даде газ. Тя не можеше да си обясни защо толкова много държеше днес да пътува със своята кола. Може би защото през изминалата седмица Стив бе този, който вземаше решения. На Сю ѝ беше хубаво поне елин път да хване кормилото в ръце — пък било то дори само на своята кола. Харесваше този мъж и ако бе съвсем искрена пред себе си, трябваше да признае, че той много я привличаше.

— Какво е „Уединг плюс“? — попита тя, за да отклони мислите си.

Стив се настани, доколкото можеше удобно на седалката.

— „Уединг плюс“? Това е едно малко предприятие, което купих миналата година. Организира съвсем необикновени и особено оригинални сватби. Няма желание на клиент, което да не бъде изпълнено там.

„Какво странно предприятие — мислеше Сю. — Още повече за мъж, който изобщо не държи на сватбите.“ Но не го каза гласно.

Последва една много обстойна обиколка на града. Сю не изпусна нищо — нито бедняшките квартали, нито великолепните вили на висшето общество. Мина през главната търговска част на Лас Вегас, показва на Стив църквите, после зави към университета. Стив се запознае с индустриалната зона и се възхити на огромните пасбища за коне. Най-после те завършиха обиколката си и потърсиха ресторант да хапнат нещо.

— Какъв град! — Стив поклати глава, докато топеше в соса една скарида. — Толкова пълен с живот и енергия. Трябва да призная, че ми харесва. Харесва ми много.

Той си взе ориз с вилицата и продължи да говори по-скоро на самия себе си.

— Мисля, че това, което имам да уреждам тук, ще ме ангажира за по-дълго време, отколкото си мислех.

Сю се задави. Тя усети как ѝ стана и студено, и горещо едновременно. Имал нещо да урежда. А не беше ли „това“ тя? Не означаваше ли, че той иска да остане по-задълго с нея?

За да спечели време, Сю взе резенче лимон и го изстиска до последната капка в чая си.

— Има много неща за разглеждане в този град — каза тя най-после. Беше ѝ трудно да накара гласа си да звучи спокойно. — Например още не съм ти показала „Глитър гълч“.

Забеляза питащия поглед на Стив.

— Това е казино в центъра на града. През деня е незабележимо, но през нощта става грандиозно.

— Хайде веднага след вечеря да отидем — предложи Стив въодушевено.

Сю поклати глава.

— Преди малко говорихме за енергията. Е, моята се изчерпа.

Той се усмихна съчувствено.

— Утре вечер?

Сю кимна.

През нощта дълго Сю не можа да заспи. Ходеше неспокойно насам-натам из дневната и броеше на пръсти дните, които бе прекарала със Стив. Бяха девет. Малко повече от седмица! А вече имаше усещането, че не може да живее без него. Беше ѝ хубаво да бъдат заедно, да разговарят като приятели. Разумът ѝ говореше, че точно това желае, но тялото ѝ бе на съвсем друго мнение. С дълбока въздишка тя седна на кушетката, затвори очи и си припомни още един път часовете със Стив. Ако сега беше при нея и още веднъж се опитваше, както в онази съботна вечер, да я прегърне и целуне, щеше ли отново да се съпротивлява и отблъсква?

— Да, щях да го направя — каза изведнъж гласно тя и отвори очи. Стисна устни. Проблемът беше в това, че не спечели нищо от своята решителност. Несъмнено Стив беше точно от типа мъже, които са в състояние да направят всяка жена нещастна. Е, а каква беше тя сега, като го държеше на разстояние? Да не би да е щастлива?!

Бавно стана и отиде в спалнята. Спомените ѝ за Скот се върнаха. Искаше ли наистина да преживее отново всичко това? И ако не, защо

тогава не беше доволна? Не ѝ ли стигаше приятелството на Стив?

Застана пред огледалото в банята и дълго разглежда лицето си.

Навярно съм уморена — промърмори тя. — Това е всичко. Просто само съм уморена.

На другия ден Сю обсъди с Джоана постъпилите поръчки и се заинтересува дали саксията за цветя, която беше поръчала допълнително за Империял Тауър, най-после е доставена.

— Утре сигурно ще я донесат — обеща ѝ Джоана.

Сю отмести документите настрана и въздъхна.

— През последните дни позанемарих работата си. Справяте ли се без мен?

Джоана кимна.

— Разбира се, всичко е наред, Сю. Спокойно, си прекарай няколко хубави дни, заслужила си ги.

Сю я прегърна и притисна към себе си.

— Знам, че мога да разчитам на вас.

Вечерта тя щеше да каже на Стив, че не само той има дарбата да намира подходящите хора.

След вкусната и обилна вечеря в „Голдън нъгит“ Сю и Стив напуснаха ресторанта и излязоха на улицата, която беше светла почти като през деня от безбройните неоновии реклами.

Стив се спря и погледна нагоре към силуета на един огромен каубой, който украсяваше покрива на Клуба на заселниците. На тротоарите пред казината и хотелите стояха плътно наредени „едноръжките бандити“, а всички прозорци и входи бяха обкичени с разноцветни светлини.

— Действително е неповторимо — възкликна той възхитен. — Необикновено и прекрасно едновременно. Неповторимо!

— Казват, че електричеството, което се изразходва тук на една улица само, би могло да стигне за един малък град — обясни Сю.

Те се разхождаха от едно казино в друго, опитаха няколко пъти късмета си и си проправяха път през тълпата туристи. Сю се наслаждаваше да гледа това толкова познато ѝ обкръжение с други очи. Беше спокойна и доволна, докато не минаха покрай малката будка на една гледачка. На прозореца, осветен от неоновии лампи, беше изложена лилава длан с огромни размери, на която бяха изобразени подробно линиите ѝ. Още преди да разбере какво става, Стив беше

вече влязъл вътре заедно с нея. Прие ги чудновато гримирана жена, облечена като циганка.

След ярката светлина навън тук беше така тъмно, че Сю имаше усещането, че е в пещера. Тя се спъна и ако Стив не я бе подкрепил, щеше неминуемо да падне. Едва когато я настани на един стол и очите ѝ привикнаха с полуздрача, тя забеляза свещите в малкото помещение, хвърлящи причудливи сенки на стената.

Жената започна да говори с нисък глас и странно напевен акцент. Сю изведнъж се почувства в друг свят. Тя не обръщаше внимание какво говореше гледачката на Стив. Едва думите ѝ: „... вие и вашата хубава жена“ я върнаха отново в действителността. Усмиваше ѝ се многозначително.

Защо Стив не възразяваше? Нарочно ли искаше да заблуди циганката? Неговата жена, мисис Стив Уортингтън! Като в сън тя се видя в апартамента му в Империал Тауър. Тя и Стив, ръка за ръка, вървяха по коридора към спалнята, която сега беше обзаведена съвсем различно — в светли, приятни цветове. Той я вдига на ръце и я слага нежно на широкото легло...

— Казвате, че ще имаме две деца? — чу изведнъж тя гласа на Стив. — А къде ще живеем с жена ми?

Сю се обърна и го погледна. Устните му трепнаха издайнически. Сега тя се радваше, че малкото помещение беше така тъмно. Стив не трябваше да види, че се бе изчервила.

Жената завърши предсказването си за бъдещето на Стив с известието за далечно пътуване с кораб и с обичайното предупреждение да се пази от тъмнокос непознат.

Стив се обърна към Сю.

— Сега е твой ред, Сюзи.

Тя стана.

— Не, благодаря — каза и почти бегом напусна тясната стаичка. Почака навън, докато Стив плати и дойде при нея.

— Защо не ѝ каза, че не си женен? — избухна Сю, когато той пристъпи усмихнат към нея. — Нали изобщо не държиш на брака? Защо се държа така, сякаш ѝ вярваш за всичко?

Малко изненадан от избухването ѝ, Стив я погледна озадачен.

— Но всичко беше само шега, Сюзи. Защо трябваше да ѝ обяснявам, че не ѝ вярвам?

— Не обичам хората, които се надсмиват над другите. Ти се подигра с нея — каза Сю разгневено и хукна слепешком към улицата, без да се съобразява с уличното движение. Стив я хвана в последния момент, като едва не я блъсна една кола, пълна със смеещи се и крещящи хлапаци.

— Хей — каза той, когато преминаха от другата страна на улицата, — ако си също толкова невнимателна, когато не съм до теб, не ще живееш дълго.

Коленете на Сю още трепереха от уплаха, но гневът ѝ се бе изпарил. Истината беше, че тя самата се показва глупачка, отпусайки толкова много фантазията си.

— Виж какво, Сюзи, едва ли някой, който отива при гледачка, вярва сериозно на това, което тя ще му предрече. Защо правиш трагедия от това?

Стив се спря и я погледна, смеейки се.

— Или мисълта да бъдеш моя жена е толкова ужасна, че даже и не смееш да се пошегуваш?

— Без коментар — Сю се усмихна и го хвана под ръка. — Имаш право, Стив. Вероятно не харесах тази жена или просто нямам желание за подобни неща.

Стив се задоволи с това обяснение и заведе Сю на един от многобройните театрални спектакли, които се предлагаха в града.

— Главната изпълнителка забрави няколко пъти текста си — каза Стив по-късно, когато, пиейки коктейли в един уютен бар, те обсъждаха пиесата. — А не беше и хубава. Питам се как изобщо е получила ролята.

Сю го слушаше разсеяно.

— Седмицата почти изтече — каза тя. — Предполагам, скоро ще напуснеш града.

— Не, засега не — отговори Стив. Трябва да уредя още нещо, а освен това ни остава и утрешният ден. Какво би казала, ако го прекараме в апартамента. Много ще е уютно. Утре Софи има свободен ден.

Сю поклати глава.

— Страхувам се, че ще трябва да прекарам деня уютно в моите, оранжерии — като видя разочарованието му, тя добави: — В последно

време натоварих хората си с твърде много работа. Не беше честно от моя страна.

Стив помълча малко.

— Но вечерта ще трябва все пак да хапнеш нещо.

Сю отпи малко от коктейла си.

„Дали след тази вечер ще се видим някога отново?“ — мина през ума ѝ. Поне досега Стив още не бе споменал дали има намерение да се срещне отново някъде с нея. Е, щом ще е последната им вечер заедно, Сю ще направи всичко тя да остане незабравима за Стив. Ще се докара особено старателно, за да може той да си спомни колко много я желаете при първата им среща.

— Джоана и мъжът ѝ вчера вечер ходили в „Дизърт ин“ — каза Сю. — Било нещо изключително.

Стив се усмихна.

— Ще наредя на Арт да ни запази маса.

Стив отново се сбогува с бегла целувка по бузата ѝ. Напразно след това Сю се опитваше да се освободи от аромата на одеколона и от лекия допир на устните му. Трябваше обаче да се примири с факта, че Стив не я желае. Пада ѝ се, тъй като в края на краищата тя беше онази, която още от самото начало се стремеше към подобно отношение. Трябва да се примири, по дяволите!

VI

Сю тъкмо си приготвяше нещо за ядене, когато Стив ѝ се обади по телефона.

— Знам, че днес имаш много работа, Сюзи, и наистина не бих искал да те безпокоя — гласът му, станал ѝ толкова близък, звучеше ниско и някак си другояче. — Причината е в собствената ми непохватност и...

— И какво? — Сю усети как изведнъж сърцето ѝ спря да бие, когато си помисли, че Стив може да отмени срещата им.

— Малката керамична саксия на бара — обясни той. — Тъкмо исках да... накратко, съборих я и тя се разби на пода на хиляди парчета.

— Саксията беше от алабастър — отговори Сю, затвори за момент очи и пое дъх. — И не е толкова евтина, както може би си мислиш.

Цената в момента най-малко я притесняваше. По-важно, бе, че нямаше в склада втора такава.

— Растението е твърде чувствително. Вземи го и го постави в умивалника. По-късно ще намина и ще се погрижа за него. Не е нужно да ме чакаш, тъй като не знам кога мога да дойда.

Стив каза, че имал да урежда още нещо и ще предостави всичко на нея. След това затвори телефона.

На Джоана ѝ беше необходим цял час, за да намери саксия, подобна на тази, която Стив беше счупил. Късно следобед Сю я сложи в колата си и потегли към Империял Тауър.

Когато пристигна, Стив и Арт бяха в канцеларията. Арт ѝ кимна любезно, а Стив настоя да занесе в апартамента чантата ѝ с принадлежностите, необходими за пресаждането.

Като стигнаха горе, Сю му връчи сметката за новата саксия. Стив ѝ хвърли бегъл поглед и каза:

— Арт ще се погрижи за това — в гласа му нямаше никакъв упрек, когато добави: — След като разбрах цената, в бъдеще ще бъда

по-внимателен.

Той погледна Сю и се усмихна.

— Във всеки случай несръчността ми има и добрата си страна. Даде ми възможност да те срещна по-рано от уговореното време.

Сю отвърна колебливо на усмивката му.

— Така, а сега идва ред на по-неприятната страна на нещата — каза тя и нави ръкавите си. — Моля те, донеси една метла и ми помогни да подредим тук отново.

Стив кимна и след малко се върна с метла и лопатка. Сю го погледна предизвикателно.

— Би могъл да го направиш и преди да дойда. Или една такава работа е под достойнството ти?

Стив поклати глава сърдито.

— Съвсем бях забравил, че Софи има днес свободен ден, и както ще видиш сега, не се страхувам да си изцапам ръцете.

Сю му помогна, след това напълни новата саксия със слой натрошени дървени въглища и чакъл, преди да сложи прясна пръст в нея. После разгледа растението, което обичаше много, тъй като го бе отгледала сама. След като се убеди, че не е повредено, тя го засади.

— Би ли желал да го сложа на друго място?

— Не. Намирам, че на бара е много добре. Нали ти обещах, че в бъдеще ще бъда по-внимателен — отговори Стив. Ядът му бе изчезнал. — Сюзи, тъй като и без това си тук...

— Тъй като и без това съм тук — прекъсна го тя бързо, — ще погледна и другите растения.

Сю премина в дневната и се престори, че се занимава задълбочено с цветята. Провери дали почвата е достатъчно влажна, сложи малко тор на папратта, която не изглеждаше много свежа, и погледна дали под листата на отделните растения няма вредители.

Когато след два месеца отново дойде, за да провери, както беше по договора, дали растенията са наред, Стив вече нямаше да бъде тук. Как ли щеше да й изглежда тогава този апартамент?

„Не по-различно“ — помисли си Сю. Всъщност тези чудесно обзаведени стаи съвсем не бяха дело на Стив, а на Джеф. Той ги беше проектирал. Да, и самата тя имаше заслуга. С растенията си внесе живот в помещенията. От къде на къде трябваше да си спомня за мъжа, който от време на време прекарваше по няколко нощи тук?

Сю тъкмо разглеждаше града от терасата, когато чу зад себе си гласа на Арт.

— Исках да ти позвъня, обаче...

— Обаче аз бях нетърпелива да те видя, Стив — прекъсна го един леко задъхан женски глас.

Сю се обърна и видя до Арт хубава червенокоса жена, която изобщо не ѝ обърна внимание. С широко разтворени обятия тя бързаше към Стив, хвърли се на шията му и притисна съвършеното си тяло към него.

С крайчеца на очите си Сю забеляза почти извинителния поглед на Арт, който той ѝ отпрати.

Любезно, но решително Стив се освободи от темпераментната прегръдка.

— Не сме сами, Синди — каза той и се обърна към Сю. — Това е Люсинда Байлс, Сюзи, от „Уединг плюс“.

Сю кимна, докато червенокосата не сметна дори за необходимо да поздрави, когато Стив ѝ представи Сю. Носеше елегантен ленен костюм, чиято пола бе толкова къса, че разкриваше повече от необходимото стройните ѝ крака.

— Арт ми каза, че тук имало някой, който се грижел за цветята — каза тя и се огледа. — Вероятно нямате работа повече тук.

— Не — отговори Сю хладно и се отдръпна назад. — Тъкмо привършвах.

Тя посегна към чантата си. Но преди да направи крачка, Стив я хвана за ръката.

— Не си отивай, Сюзи. Нека седнем и се опитаме да изясним нещата.

Той уж се усмихваше, но устните му бяха стиснати, а очите сериозни.

— Какъв е проблемът? — обърна се Стив към червенокосата.

— Спомняш ли си за сватбата на Радермахер през февруари? — Люсинда бе седнала в едно ниско кресло и бе кръстосала дългите си крака. — Е, все още получаваме тези три хиляди долара. Родителите са в Европа, а двойката е някъде по Източния бряг. Къде точно, не можем да открием.

Тя повдигна престорено безпомощно ръцете си, на които блестяха много пръстени.

— Този Радермахер все пак е дал адреса си в службата, нали? — попита Стив не твърде впечатлен.

Люсинда кимна.

— Вече изпратихме там две предупреждения — приглади бавно полата си. — Освен това проведохме куп телефонни разговори. Всеки път секретарката ни уверяваше, че чекът е изпратен, но досега не е получен при нас.

Сю, която седеше на дивана до Стив, се покашля.

— Стив, мисля, че всичко това не ме засяга — каза тя, но той се направи, че не я чу.

— Тогава се обади на Картрайт и му кажи, че трябва да предприеме необходимите юридически мерки — гласът на Стив звучеше нетърпеливо, а веждите му бяха смръщени гневно. — По дяволите, Люсинда, това е твоя задача.

— Знам, Стив — червенокосата се усмихна и се наведе малко напред, за да може да го погледне по-добре в очите. — Честно казано, беше само претекст, за да се измъкна за няколко дни. Още никога не съм била в Лас Вегас и просто не можах да устоя на изкушението този вълнуващ град да ми бъде показан от един също толкова пленителен мъж.

— Хм, Сюзи и аз всъщност искахме тази вечер да отидем в „Дизърт ин“ — промърмори Стив, след като Люсинда му каза, че се е настанила в „Хилтън“ и портиерът ѝ препоръчал представлението там. Той погледна Сю.

— Имаш ли нещо против, ако променим плановете си и прекараме вечерта със Синди в „Хилтън“?

С крайчеца на очите си Сю видя, че Люсинда я фиксираше презрително. Тя усети как постепенно я обхваща гняв. Не стига, че Стив беше готов да я вземе с тях, ами променяше и техните планове, за да направи услуга на тази Синди. Не, тя нямаше намерение да прекарва вечерта в компанията им и да се чувства излишна. Вероятно на Стив бе му хрумнало да има по една жена от всяка страна. Гневът ѝ даде сила да стане, да говори съвсем спокойно и даже да изобрази усмивка на лицето си.

— Представлението в „Хилтън“ наистина е хубаво, но вече съм го гледала. Желая ви приятно прекарване. Аз ще се заема да довърша нещата, които през последните дни бях поизоставила.

След това се обърна към червенокосата.

— Трябва да знаете, че работата на градинарите никога няма край — каза тя любезно и си тръгна толкова бързо, че Стив я догони чак при вратата.

— Ще ти телефонирам, мила — прошепна ѝ той.

Сю не отговори. Спусна се с асансьора в партера и се качи в колата си, опитвайки се да се освободи от присъствието на този мъж.

Какво всъщност си въобразяваше Стив? Появява се изведнъж една от неговите бивши приятелки и той веднага е готов да я вземе на срещата им. И на тази Синди съвсем не ѝ пука, че Стив няма време да ѝ показва Лас Вегас. Но в края на краищата неговото държание я окуражаваше.

Истинско щастие, че беше свършила с поръчката в Империал Тауър, а и с ангажиментите си на екскурзоводка също.

Когато Сю пристигна пред къщи, сети се, че беше забравила в Империал Тауър чантата си с всичките принадлежности за засаждането. Реши да изпрати утре Роби да ги вземе.

На масата стоеше висящата саксия, която бе поръчала за Стив. До нея Джоана беше оставила бележка:

„Най-последно я донесоха. Знам колко много я очакваше.“

Сю остави обратно бележката и прехапа долната си устна. Най-добре щеше да бъде тя сама да занесе саксията, за да бъде сигурна, че няма пак да се счупи. Ако утре отидеше много рано в Империал Тауър, можеше да успее да довърши всичко, без някой да я срещне.

Стив и червенокосата тая вечер навярно нямаше да се приберат рано и утре ще спят до късно — заедно или разделени, какво я интересуваше? Най-важното беше само да не среща никого от двамата. Роби можеше по-късно да засади бегониите, когато, отидеше да вземе чантата ѝ от Империал Тауър.

Сю погледна в хладилника и извади едно от готовите ястия. Всъщност тя разчиташе на по-различна вечеря, но сега друга щеше да заеме нейното място.

Включи фурната и отиде в спалнята. „Ето че отново се върнах към всекидневието си“ помисли си тя тъжно. И по-добре, че така бързо щеше да свикне отново да прекарва вечерите си сама. Изведнъж телефонът иззвъня. Стив? Не, едва ли. Но който и да беше, тази вечер тя не желаше да говори с никого повече. Преброи до седем. Телефонът престана да звъни. Сю вдигна слушалката и я постави до апарата. След това отиде до входната врата и превъртя ключа два пъти. Никой не трябваше да я смуцава. Вечерта ѝ беше нужна, за да изясни нещата сама на себе си.

В седем и половина сутринта Сю пристигна в Империал Тауър. Във вестибюла не се виждаше никой. Тя бързо смени висящата саксия и с облекчение установи, че е подходяща. Тъкмо се канеше по най-бързия начин да напусне вестибюла, когато изведнъж Люсинда се появи от канцеларията.

Двете жени се загледаха втренчено. След това Люсинда, в шоколадовокафяв костюм с панталон и на високи токчета, се насочи невъзмутимо към нея. На Сю, с нейните стари джинси, равни обувки и без грим, ѝ идеше да се скрие в миша дупка.

— Мислех, че поръчката ви тук е приключила — каза Люсинда с иронична усмивка.

— Трябваше само да сменя нещо — промълви тихо Сю, но след това гордостта ѝ се върна и тя се стегна. — Прекарахте ли добре вечерта? — попита тя неприветливо.

— Чудесно — отговори Люсинда. — Сега имам намерение да отида до „Хилтън“, за да си взема нещата. Стив иска да се пренесе тук, а вие навярно сте се убедила, че човек трябва да се подчинява на желанията на Стив.

Гласът ѝ звучеше меденосладък.

— Щом сте работила за Стив, непременно сте го опознала. Обича преди всичко свободата си, но винаги трябва да има на разположение жена.

— Не, това не го зная — Сю се учуди как така гласът ѝ звучи толкова спокойно. — Аз едва го познавам.

Устните на червенокосата се извиха в подигравателна усмивка.

— Радвайте се — тя пристъпи по-близо и понижи глас. — Ние живеем заедно в Сиатъл, но Стив пътува твърде много, така че често

не се виждаме дълго време. Знам, че при своите пътувания има други жени, но знам също и че те не означават нищо за него.

При тези думи Сю усети тъпа болка, но упорито избягваше да гледа Люсинда.

— Винаги съжалявам тези жени — чу я да продължава. — Бъдете доволна, че не сте от тях.

— Действително е така — отговори Сю и се опита да си внуши, че е самата истина.

Портиерът се появи.

— Таксито ви е тук, мис Байлс.

След като Люсинда си отиде, Сю вече не бързаше. Стив сигурно не би слязъл долу. Сега той беше зает горе в апартамента със закуската си, докато Люсинда се върне.

„Значи аз наистина съм се заблудила — помисли си Сю. — Тази червенокоса не е бивша приятелка на Стив, а жена, която има повече права над него, отколкото всяка друга.“ Стив беше направил опит да вкара Сю в леглото си, но бе разбрал, че тя няма намерение да участва в играта и се беше отказал. Защо му трябваше да полага толкова усилия, за да я съблазнява? В края на краищата нали вкъщи го чакаше една Синди.

Въздишайки, Сю взе чантата си и тръгна към вратата. Гласът на Арт я спря.

— Не знаех, че сте тук, Сю — каза той. — Искях да видя Синди още ли...

Той се огледа.

— Тя излезе — отговори Сю тихо. — И аз тъкмо щях да си тръгвам.

Арт я хвана за ръката.

— Стив се опита да се свърже с вас, Сю. Нека да ви обясня...

— Не — тя енергично се освободи. — Работата ми тук е свършена. И сметката вече е изпратена.

— Вие сте сърдита, нали? — Арт изглеждаше съвсем нещастен. — Какво ви каза тя?

— Само че със Стив имат нещо помежду си. — Сю сви рамене. — Но това не ме засяга. Сексуалният живот на мистър Уортингтън не ме интересува.

— Съвсем не е лесно да се превземе Стив, Сю. Но вие просто не трябва...

Той спря, замълча за миг.

— Съжалявам, че вчера не можах да задържа тази жена, но тя има маниер да налага желанията си така, че против тях човек става безсилен.

— Да — отговори Сю с безизразен глас. — И получава вероятно винаги това, което иска — тя направи крачка назад и отвори със свободната си ръка вратата. — Бихте ли ме извинили сега, Арт.

Сю караше безцелно по улиците и се бореше с бликналите сълзи. Мразеше Люсинда и Стив, но най-много ненавиждаше себе си, защото бе достатъчно глупава да се влюби. Тя не искаше да се връща вкъщи, преди да се е овладяла. Освен това сега изобщо не искаше да вижда никого. Може би всичко щеше да изглежда по-малко лошо, ако закусеше.

Паркира до „Палас“, влезе вътре и си поръча обилна закуска. Но когато тя вече беше пред нея, не вкуси дори хапка.

Тръгна като насън от един игрален автомат към друг, пълнеше ги с монети и съвсем не се интересуваше дали печели, или губи. Бе забравила, че бързаше да се прибере и да се погрижи за бизнеса си, вместо да си пропилява времето. Не можеше да си прости, че бе позволила на някакъв мъж да я сметне за глупачка.

От един уличен автомат се обади в магазина. Джоана ѝ каза, че всичко с Имperiал Тауър е уредено, но имала да прави още някои покупки. Сю отиде в най-близкото кино, купи си билет и се скри в тъмнината на почти празната зала.

Проблемът беше, че тя просто не можеше да престане да си представя какво точно правят сега Стив и онази Синди. Фактът, че той така лесно се бе отказал от срещата си с нея, след като се бе появила жена за леглото му, ѝ причиняваше болка. Сю седеше на най-задния ред и не бършеше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Все още не можеше да реши кого мрази повече — себе си или Стив.

Минаваше пет часът, когато Сю се върна вкъщи. Надяваше се, че Джоана вече ще си е отишла, но тя седеше още до кухненската маса и преглеждаше списъка с поръчките.

— Трябваше да проверя още един път запасите в склада. Утре рано ще ти приготвя списъка. Между другото имаме нова поръчка —

за магазина за кафе при Маккреланд и Джеферсън. Уговорих ти среща по обяд в един часа.

Джоана стана и събра листите, които лежах разпръснати по масата.

— Ах, да, Сю, нещо не е наред с телефона ти. Може би просто не си поставила добре слушалката. Мистър Маккарти напразно се опитвал да се свърже и позвъни в канцеларията. Каза, че непременно трябвало да говори с теб.

Преди Сю да успее да възрази, Джоана избра номера, който си бе отбелязала, и ѝ подаде слушалката. — Ето, Сю. До утре.

Сю чу как вратата се затвори след Джоана и пое дълбоко въздух.

— Да, Арт? — обади се тя, когато той вдигна слушалката.

— Стив ме помоли да ви открия — Арт говореше бързо, сякаш се страхуваше, че Сю можеше да затвори телефона, преди да ѝ е казал всичко. — Последната нощ той все се опитваше да ви се обади, но линията беше постоянно заета. Днес сутринта също. Трябва да ви предам, че ще лети за няколко дни в Сиатъл и че ще ви се обади, когато се върне, за да ви обясни всичко.

Сиатъл!

— Не е нужно, Арт. Когато го видите, предайте му, моля, че няма нищо за обясняване.

Настъпи пауза.

— Стив и Лусинда имат чисто служебни отношения, Сю — гласът му звучеше настоятелно. — Наистина чисто служебни.

— Това не ме засяга, Арт. Кажете на Стив, че ще се грижим за цветята два месеца, както е уговорено, и че няма никаква причина да ми се обажда. Естествено, ще се свържем с вас, за да уговорим точните дати за оглеждането на растенията.

— Добре, ще предам всичко на Стив, Сю — каза Арт безпомощно и с въздишка. — Благодаря за обаждането.

Сю постави слушалката върху апарата и се разплака.

Следващия ден Сю посвети на работата си. Прегледа списъка, който ѝ бе направила Джоана. Изпрати Роби с бегониите в Империял Тауър и с поръката да вземе чантата ѝ, която бе забравила в апартамента на Стив.

Следобедът прекара в разглеждане на магазина за кафе и обсъждане на поръката с търговския управител. Когато се върна

вкъщи, намери бележка от Джоана.

Трябвало да се обади на Бил Роджърс — пишеше в нея. Сю се обади и прие с благодарност поканата му за вечеря. Беше част от нейното ежедневие — от време на време среща със зъболекаря, чийто кабинет бе аранжирала с цветя преди три години. Вдовец, с двама сина в юношеска възраст, Бил не искаше нищо повече, освен понякога да я извежда на вечеря и Сю приемаше тези покани с удоволствие, тъй като се чувстваше добре в негово присъствие. Освен това тя се ужасяваше от мисълта да прекара вечерта сама. По-добре беше да се разсее.

Но не се получи. Вместо да забрави Стив тя се улови, че прави сравнение, и то нечестно, между него и Бил, при което последният винаги губеше.

Ресторантът, който Бил бе избрал, за Стив щеше да е второкласен. Сю се ядосваше на себе си, че се дразни, когато Бил си поръчваше най-евтините предястия. Бе принудена да прави същото, въпреки че не обичаше варена риба. Срамуваше се и когато накрая той провери педантично сметката и тя неволно си спомни как Стив вадеше кредитната си карта, без да обръща внимание на сумата.

След вечерята двамата отидоха в едно казино и всеки заложи собствени пари. „Така е по-честно“ — кореше се Сю, без наистина да е убедена. Бил я отведе вкъщи и я погледна замислено.

— Струва ми се, че вечерта не ти хареса, Сю.

— Не, Бил, разбира се, че ми хареса — увери го тя малко нервно. — Просто съм уморена. Напоследък имах твърде много работа.

Разказа му за голямата поръчка в Империал Тауър и на раздяла спонтанно го целуна по бузата.

Лягайки Си, Сю се чувстваше наистина толкова уморена и отпаднала, както бе уверила Бил.

Петъкът не беше по-малко натоварен. Сю провери получените сметки с Джоана, купи нещата, от които се нуждаеше Хосе, и прегледа пощата.

„Работата веднъж вече ми помогна“ — помисли си Сю. Трябваше да забрави Стив. Но защо все не се получаваеше?

— О! — Джоана се втренчи с широко отворени очи в чека, който бе извадила от плика. — Тази работа в Империал Тауър наистина си струваше. Ако Джеф ни осигури още няколко такива поръчки, скоро ще забогатеем.

— Спомни си, че Джеф ще получи половината от сумата — охлади Сю въодушевлението й.

— Въпреки това заслужава си.

Стив й телефонира в събота сутринта, когато Сю тъкмо пиеше третата си чаша кафе.

— Трябва да ти обясня за Синди — започна той направо — и за това пътуване. Причината е...

— Спести си обясненията — прекъсна го Сю. — Не ми дължиш нищо — нито обяснения, нито нещо друго.

— Не, все пак ще го направя, Сюзи.

Тонът му бе необичайно потиснат. Човек би могъл наистина да си помисли, че е обезпокоен.

— Имах един служебен проблем и...

— Ако продължиш да ме отегчаваш с това, ще затворя телефона.

Сю чу как Стив се изкашля. Когато започна да говори отново, гласът му звучеше меко и гальовно.

— Какво ще кажеш тази вечер да отидем на онова представление в „Дизърт ин“?

— Бях там вчера вечерта.

Ръката на Сю се изпоти и тя прехвърли слушалката в другата.

— Тогава на някое друго представление — Стив почака малко, но усети, че няма да получи отговор. — Ще затвориш ли, ако те попитам какво прави през последните дни?

— Работих, правих покупки... и гледах представлението в „Дизърт ин“ — изрече тя на един дъх.

— Все пак трябва да има нещо в града, което не си гледала — опита Стив още един път. — Впрочем вероятно следващата седмица ще отпътувам.

„Ако се опасяваш, че дотогава ще се отегчаваш, трябвало е да задържиш още малко приятелката си“ — искаше да му отговори Сю.

— За растенията ще се полагат редовно грижи — каза вместо това тя.

— Моля те, Сюзи, позволи ми да те видя.

Сю затвори очи. Какво, по дяволите, беше виновна, че само като чуеше гласа му, по гърба й ползваха тръпки.

— Аз изпълних поръчката си, Стив, и нямам повече време да играя ролята на екскурзоводка. Освен това тази вечер имам уговорена среща.

Изглежда Стив не беше готов да се предаде толкова бързо.

— Тогава утре. Майк ми каза, че в „Ландмарк“ може много добре да се потанцува. Каза още, че оркестърът е отличен.

Сю усети как съпротивата ѝ я изоставя. Можеше ли да му откаже една последна среща? Освен това новата ѝ зелена рокля висеше още необличана в шкафа. Докато ѝ се предоставеше друг случай да я облече, сигурно щеше вече да е демоде.

— В седем и половина? — напираше Стив.

Сю се съгласи безпомощно.

Като затвори телефона, Сю се впусна в поредица ненужни дейности. Пречкаше се на Хосе в оранжерията, след това изпрати Джоана вкъщи и пое магазина, преподреди изложените цветя и най-накрая окачи на витрината по-рано от обикновено табелката „Затворено“.

Изми си косата и си направи маска на лицето. Когато яденето беше почти готово, сне маската и седна на масата. Нещо не беше наред с вкуса ѝ. Яденето изобщо не ѝ хареса. Стана и отиде в спалнята. Тук погледът ѝ падна върху плюшените играчки, които бяха донесли със Стив от увеселителния парк. Тя ги опакова и ги даде на Мария.

— За внуците ти.

Мария я прегърна и целуна благодарно.

Вечерта настъпваше мъчително бавно. Мария помоли Сю да остане за чаша вино. Двете жени заедно с Хосе седнаха в дневната. Тъй като разговорът не беше особено оживен, Хосе включи телевизора.

„Това си е моят живот — каза си отново Сю. — Скоро ще свикна пак и ще бъда щастлива.“

VII

— Изгледът няма да те впечатли особено — каза Сю, докато гледаше безбройните светлини на града от най-горния етаж на „Ландмарк“, — защото и от своя апартамент можеш да се любиш на Лас Вегас — добави тя.

Когато се обърна, срещна пълния с възхищение поглед на Стив.

— Винаги ще ме впечатлява!

Сю сведе очи. Тя знаеше, че новата ѝ рокля подчертава отлично безупречната ѝ фигура. Беше вдигнала високо косите си и си бе сложила съвсем лек грим. На китките ѝ подрънкваха тихо тесни гривни, а на шията си бе сложила златната огърлица, която майка ѝ бе получила от своята майка.

Тук горе, високо над града, всичко бе чудесно и въпреки това нещо не беше наред. В хладната майска нощ въздухът беше като от кадифе. Стив се държеше като джентълмен, а вечерята долу в елегантния ресторант не можеше да не задоволи и най-изискания вкус. Бакшишът на Стив им осигури най-хубавата маса. Сю се беше примирила с мисълта, че след тази последна вечер всичко щеше да тръгне постарому. Но защо тогава гневът ѝ към Стив не можеше да изчезне?

Беше ѝ трудно да приеме отговора. За пореден път той бе наложил волята си и сега тя беше тук с него — само една от безбройните му жени. Ядосваше се, задето не можа да намери начин да му устои.

Стив изпи брендите си.

— Ще танцуваме ли? — попита меко той.

Усети погледа му, докато гледаше към дансинга. Певецът започна бавна сантиментална песен и танцуващите двойки се притиснаха поплътно.

Без да отговори, Сю стана и Стив се приближи до нея. Когато започнаха да танцуват, тя се почувства напрегната в прегръдката му.

— Ухаеш хубаво, Сюзи — прошепна ѝ той.

„Ти също“ — искаше ѝ се да отвърне, но премълча.

— Виж, мила, нека да ти обясня всичко — помоли Стив с тих глас. — Причината, че аз последния петък...

Сю наруши такта.

— Казах ти вече вчера, че не искам да слушам обяснения.

Тя се освободи от Стив, остави го да стои на дансинга и се отправи обратно към масата. Не трябваше да се съгласява за тази среща!

Стив беше вече зад нея, когато тя стигна мястото си, поднесе и стола и седна.

— Искам да си тръгвам — каза хладно Сю.

— Как можем да останем приятели, ако не изслушаш обясненията ми, Сюзи?

Сю седеше на стола си като истукан, избягвайки да го гледа.

— Не желая приятелството ти — говореше толкова тихо, че той едва успяваше да я разбира. — И нямам намерение да изслушвам обясненията ти. Ако не престанеш, ще си тръгна.

„И ще го направя — мислеше си тя. — Най-после има и таксита“.

— Първо ме изслушай.

Гласът на Стив изведнъж прозвуча толкова твърдо и повелително, че Сю го погледна изненадана.

Опита се да стане, но не бе достатъчно бърза. Преди още да успее да отмести стола си, Стив ѝ хвана китката и здраво я стисна.

— Ще викам!

— Можеш да го направиш, но съм сигурен, че ще премислиш. Или наистина искаш да направиш тук сцена?

Сю се огледа. Какво ли би станало, ако започнеше да вика? Вероятно никой не би ѝ повярвал, че Стив против волята ѝ я насилваше да остане. Коя жена би искала да побегне от толкова привлекателен мъж? Единственото, което би постигнала, започвайки да крещи, беше да се покаже като глупачка.

— О'кей — чу го да казва тя и усети, че натискът на ръката му се усили, — сега ще ме изслушаш.

Стив остави без внимание факта, че го гледаше вбесено.

— Най-добре беше да те задържа, преди да избягаш онази вечер. Но аз познавам Синди и зная на какво е способна. И така, оставих те

да си отидеш, за да мога да говоря с нея насаме. Но исках да бъда с теб, а не със Синди.

— Така ли? — попита Сю иронично. — И тъй като си искал да бъдеш с мен, помоли тази Синди да ни придружи? Трябва да ти кажа, че си представях нещо по-добро от перспективата да прекарам вечерта в компанията на една любовна двойка, чувствайки се излишна.

Тя изохка тихо, когато се опита да освободи китката си от хватката му.

— След като ти си отиде — продължи Стив, без да се трогне, — й наредих да се върне в Сиатъл и да се погрижи за работата си. После ти телефонирах, но линията беше постоянно заета. Най-после ми стана ясно, че телефонът ти нещо не е наред, но беше вече твърде късно.

Стив си пое дълбоко въздух.

— Когато на следващата сутрин Синди дойде отново под претекста, че искала да се сбогува, предупредих я, че ще я уволня, ако още един път се опита да се меси в личния ми живот. Тя и аз имаме чисто служебни отношения — нищо повече.

— Това изобщо не съвпада с онова, което чух — избухна Сю. — Синди ми каза, че сте прекарали чудесна вечер в „Хилтън“ и че е тръгнала да си вземе нещата от хотела, защото ти си искал така. Каза ми също, че живеете заедно и че тя е единствената жена, на която ти действително държиш.

Лицето на Стив беше непроницаемо като маска.

— Не знаех, че тя ти е наговорила такива неща. Арт само ми съобщи колко объркана си била, когато те срещнал във вестибюла.

Сю сви рамене.

— Имали сте кавга — мен какво ме засяга това.

Стив се наведе напред и я погледна в очите.

— Повтарям пак, за да е ясно, Сюзи: вечерта не сме били нито в „Хилтън“, нито някъде другаде. Десет минути, след като ти напусна апартамента, отпратих Синди.

Той подчертаваше всяка дума, като че се страхуваше Сю да не пропусне някоя.

— На следващата сутрин не съм я срещал и повече не съм я допускарал в жилището си. Арт ми разказа какво се е случило във вестибюла и това беше капката, която преля чашата. Окончателно

реших да уволня Синди. Още същия ден ѝ казах, че трябва да си потърси друга работа.

— Но разбира се — отвърна Сю разстроена. — Някой не играе по свирката на господаря и ще трябва да си отиде.

Стив стисна устни. За момент Сю имаше чувството, че с най-голямо удоволствие би я напляскал.

— Знаеш, че не си справедлива към мен. Бях предупредил Синди. И ако не мога да търпя нещо, то е някой да ме лъже и да плете интриги зад гърба ми.

Спря да говори и се изкашля.

— Освен това трябва да знаеш, че не съм я лъгал никога. Тя знаеше от началото на какво отива.

— Имаш предвид, ако започнеш нещо с нея? — попита Сю и гласът ѝ прозвуча студено.

— Все още не съм излъгал жена и никога не ще го направя — отговори Стив рязко. — Не отричам, че имахме някакви отношения, но това беше преди две години — погледът му стана по-мек, сякаш молеше за разбиране. — Никога не съм твърдял, че съм светец, Сю.

— Ти казваше, че си намирал особено подходящи хора за предприятията си. Но сега ми се струва, че си разпределял службите по-скоро според личните си предпочитания.

— Тогава я назначих, защото ми представи отлични препоръки. И за твоє сведение, все още нямахме нищо един към друг.

— А сега вече не е достатъчно добра за работата си?!

— Не мога да ѝ позволя да извлича изгода от бившата ни връзка. Дадох ѝ щедро обезщетение и един ужасно добър атестат, какъвто тя наистина заслужава. Доволна ли си, Сюзи?

— Не. Все още не ми е ясно съвсем всичко. Ти все пак я съжали и я последва в Сиатъл, така ли?

Стив поклати глава и въздъхна.

— Трябваше да ангажирам друг ръководител за фирмата, това можеш да го разбереш, нали? След като не можах да се свържа с теб, преди да отлети самолетът ми, възложих на Арт да те открие и да ти съобщи, че ще ти обясня всичко, когато се върна.

Против волята си Сю схващаше, че в думите му имаше логика. Но тя трябваше все пак да го попита още нещо:

— Ако всичко това е било така, не разбирам защо Синди ме излъга. Какво е искала да постигне?

Стив се намръщи.

— Ако я познаваше, щеше да знаеш, че тя обича интригите. Естествено бе да ми напакости. Когато ѝ казах, че ти си жената, която искам да притежавам, трябваше да се досетя, че ще си отмъсти.

Стив гледаше замислено пред себе си и изведнъж щракна с пръсти.

— Наистина. Сутринта ѝ казах, че все още не съм говорил е теб — спомни си той. — Само споменах, че сигурно ми се сърдиш заради нея. Разбира се, тя не е пропуснала шанса си. Може да бъде много... отмъстителна — искаше да добави Стив, но млъкна, като видя отсъстващата физиономия на Сю.

Въпреки че Сю не харесваше особено тази Синди, някак си можеше да я разбере. Била е наранена, защото Стив вероятно я беше отпратил с обяснението, че е избрал Сю за следваща жертва. Винаги една след друга и никога завинаги — стриктно съблюдавайки собственото си правило.

Сю искаше да го попита коя е по ред в неговата колекция, но не ѝ се искаше да му достави възможността да се перчи със своите завоевания.

— Значи все още съм „следващата“? — подхвърли тя и гласът ѝ трепереше от ярост. — Е, ще се откажа от това удоволствие и няма да се присъединя към дългата поредица на твоите трофеи. Съжалявам те, че прахоса толкова време и усилия с мен.

Здравата хватка около китката ѝ се разхлаби и Сю освободи ръката си. Тя разтри с другата болезненото място.

— Би ли ме върнал сега вкъщи? Или по-добре да взема такси?

— Това ли е последният шанс, който имам?

Тя стана и Стив направи същото.

— Мисля, че ме харесваш, Сюзи. Мисля, че ние двамата бихме могли да се сближим.

Тя се обърна и тръгна. Стив я последва.

По пътя към къщи Сю седеше плътно притисната до вратата, докато Стив се правеше, че внимава за движението. Никой от двамата не каза нито дума, а Стив не пусна и радиото. Пътуването изглеждаше като да няма край.

Колата все още не беше спряла, когато Сю хвана дръжката на вратата. Дръпна я, но тя не можеше да се отвори. Обърна глава и подозрително погледна Стив.

— Не гледай така ужасено, Сюзи — в слабата светлина на арматурното табло тя усети в погледа му смесица от съжаление и решителност. — Няма да те докосна, но не съм и склонен вечерта ни да завърши така. Дадох отговор на всичките ти въпроси, сега бих желал да получа отговор и на своя. Защо се страхуваш толкова от мен?

— Казах ти всичко.

— Не, не всичко — гласът му прозвуча много сериозно.

Сю затвори за момент очи. Стив имаше право. Тя не бе му разказала за Скот, но сега това нямаше значение. Чувствата ѝ към Скот бяха изчезнали — и добрите, и лошите. Те нямаха нищо общо с приятелството ѝ със Стив.

Приятелство? Тя го погледна и се попита изведнъж дали изобщо имаше такова. Не беше ли нещо повече, без тя досега да го е осъзнала?! Обхвана я паника. Възможно ли бе действително да се е влюбила в този мъж? Но как така тъкмо в него — мъжа, който още в началото недвусмислено ѝ беше показал, че за него не е важно нищо от онова, което тя ценеше?

— Трябва да имаш причина — чу го тя да казва. — Причина да се опълчиш срещу мен.

— Защо искаш да я знаеш? — попита тихо Сю. — Не ти ли е безразлично?

— Не, защото вярвам, че чувстваш нещо към мен и ако ми дадеш шанс, сигурен съм, че ще мога да те накарам да ме желаеш така, както аз теб.

Стив пое дълбоко въздух.

— Убеден съм, че мъжете и жените имат еднакви потребности. Мисля, че ти си една съвсем нормална, здрава жена, която — доколкото разбирам, все още няма богат опит с мъжете. Някога някой те е наранил дълбоко. Но повярвай ми, аз никога не ще постъпя така. Защо не ме оставиш да ти докажа колко щастлива мога да те направя?

Стив я върна отново към миналото ѝ. Към нейната дълга и упорита борба за независимост. Как можа след разочарованието, което Скот ѝ бе причинил, да поеме риска да бъде отново изоставена и още един път да преживее онова ужасно чувство.

А що се отнася до Стив, навярно беше само въпрос на време кога ще дойде редът на следващата. Щяха да минат седмици или — ако имаше късмет — месеци, но неминуемо щеше да бъде отстранена така, както заслужаващата съжаление Синди.

— Не се боя, че ще ме нараниш — отговори Сю ядосано. — Да, зная, аз съм една нормална, здрава жена, но нямам вкус към краткотрайни връзки.

Тя обърна глава и видя с изненада, че Стив беше обхванал с двете си ръце кормилото толкова здраво, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Напрежението, което той вероятно изпитваше, оказа укротяващо въздействие върху Сю.

— Сигурна съм, че скоро ще намериш жената, която ще сподели схващането ти за еротичната връзка — добави тя.

Стив поклати бавно глава.

— Това все още не е всичко, Сюзи. Сигурен съм, че тук се крие още нещо.

Той сне едната си ръка от кормилото и приглади косата си.

— Арт и аз утре заминаваме за Сан Диего. Ще останем няколко дни, но кълна ти се, Сюзи, рано или късно ще открия какво те измъчва.

Сю чу как автоматичната блокировка щракна и веднага хвана дръжката. Отвори бързо, слезе и изтича към къщи, без да се обърне. Когато затвори входната врата зад себе си, чу Стив да потегля.

Едва отзвуча шумът на скърцащите гуми, и тя се разрида. Нямаше да види Стив никога повече. И болката, която усети, беше по-голяма от мъките, когато Скот я напусна.

Как щеше и този път да ги превъзмогне? Копнежът си по Стив, по неговите устни, по ръцете му, по тялото му, притискащо се о нейното... Как, как щеше да преодолее някога желанието, без то дори един път да се е сбъднало?

Стив беше спечелил. Тя го желаше с всяка фибра на тялото си, но той не подозираше нищо за това...

VIII

На сутринта Сю стана много рано. Под очите си имаше тъмни сенки от безсънната нощ, но бе твърдо решила да започне всичко оттам, където бе спряла, когато срещна Стив.

В старите си джинси, износени сандалети, широка тениска и със завързана на опашка коса, тя обсъди с Джоана някои служебни въпроси и отиде в старата оранжерия.

Хосе стоеше пред едно младо каучуково дърво и разглеждаше листата му през лупа.

— Нещо не е в ред ли? — попита Сю.

Хосе гледаше с недоумение.

— Открих акари на това тук и тъй като бяха в един контейнер с онова, което поставихме при басейна в Империал Тауър, има вероятност и то да е заразено.

— Опасно ли е?

Хосе поклати глава.

— Не, все още не. Ще му измия листата, а после ще отида в Империал Тауър да прегледам растенията и там...

Внезапно Мария се втурна в оранжерията.

— Хосе — извика тя. — Малкият Пабло...

— Казва се Паул — поправи Хосе жена си.

— Температурата му изобщо не иска да спадне.

Винаги, когато се вълнуваше, Мария говореше със силен испански акцент, нещо, към което Сю отдавна бе привикнала.

— Налага се да го откараме в болницата!

Тя погледна умоляващо първо към мъжа си, а след това към Сю.

— Разбира се, че Хосе ще те закара веднага. Аз ще се оправя тук.

Двамата напуснаха бързо оранжерията. Сю въздъхна дълбоко. За добро или за зло, все пак трябваше още един път да отиде в Империал Тауър. Погледна часовника си. Минаваше вече девет часът, а Стив беше казал, че той и Арт тръгват рано за Сан Диего. Ако отидеше сега,

навярно вече нямаше да са там. Нямаше да срещне и Люсинда, а доколкото знаеше, днес Софи имаше свободен ден.

Тя изми другите листа на каучуковото дърво и след това опакова в една чанта специалния сапунен разтвор за растенията, кърпи за бърсане на листата и голямата лупа, която Хосе беше използвал.

Ако дървото в апартамента не беше заразено много от насекомите, с тази обработка щеше да го спаси. Ако имаше обаче много акари по растението, Хосе ще трябва да го смени.

Във вестибюла Сю забеляза, че Роби бе свършил добра работа. Бегониите бяха засадени с умение и се възприемаха като красиви цветни петна в голямата зала.

Сю се отправи към двете канцеларии, през които достигна до асансьора. Майк и Лиза бяха така задълбочени в работата си, че само ѝ се усмихнаха набързо от любезност и отново наведоха глави над книжата. Кабинетът на Стив беше празен. Сю се качи в асансьора, като се радваше, че така безпроблемно беше преминала първата част от мисията ѝ.

Сутрешното слънце караше голямата дневна да изглежда още по-светла и по-приветлива. Сю се спря и заразглежда всичко с чувство на отчаяние. Навсякъде, където погледнеше, ѝ се привиждаше образът на Стив: Стив на кушетката, Стив на бара, Стив пред големия прозорец е чудесната гледка към града.

Затвори очи. „Може би щеше да е по-добре, ако бях му се отдала — помисли тя за миг. — Навярно после щях да мога да го забравя по-бързо“. С дълбока въздишка тя премина през кухнята към басейна.

След основна проверка Сю установи, че каучуковото дърво не бе заразено с акари и че за краткото време тук вече се е развило великолепно.

Слънчевите лъчи нахлуваха през стъкления покрив и караха синята вода в басейна да блести примамливо. Сю се поколеба, но смъкна джинсите, издърпа тениската през главата си и събу сандалетите. Миг по-късно на пода паднаха сутиенът и бикините. Освободи косата си и скочи във водата.

„Само няколко минути“ — каза си тя, обърна се по гръб и затвори очи. Усети слънцето на лицето си, потисна всички мрачни мисли и започна да се наслаждава на водата, напълно отпусната.

Не чу, че вратата се отвори. Басов глас я изтръгна от бляновете ѝ.

— Господи, колко си хубава.

Точно над нея, на ръба на басейна, стоеше той и я гледаше.

Сю се обърна ужасена по корем и се притисна плътно към ръба на басейна.

— Какво правиш тук?

От изненадата гласът ѝ едва ѝ се подчиняваше. Стив се засмя.

— Тъкмо това исках и аз да те питам. Но първо ще ти отговоря. Срещата ни в Сан Диего беше отменена за утре. Така, а сега е твой ред.

— Трябваше да прегледам каучуковото дърво още един път и мислех, че ще съм сама тук. Аз бях...

Сю спря да говори и погледна нервно към другия край на басейна, където, като че на мили разстояние, се намираха нещата ѝ. Даже и да доплуваше дотам, трябваше все пак да излезе от басейна гола, както си беше.

— Бих ти била благодарна, ако ме оставиш поне за мъничко сама, докато се облека.

С ужасно чувство на безпомощност тя видя, че Стив повдигна вежди, но не показа ни най-малко намерение да отклони поглед от нея.

Тя започна да разпенва водата с крака, така че поне малко да скрие голотата си.

— Изчезвай най-после!

— Искаш дяволски много, Сюзи — каза Стив, като не се помръдваше. — Имаш ли намерение да останеш още дълго в басейна? Мисля, че бих могъл да дойда при теб и...

— Не! — тя отвори уплашена широко очи.

— Жалко. Би било хубаво. Във всеки случай ще се нуждаеш от хавлия, за да се изсушиш.

— Не!

— Отново не? — Стив повдигна още по-високо вежди. — Нима искаш мокра да облечеш дрехите си?

— Не.

Стив кимна.

— Така си и знаех.

Без да каже нещо друго, той се обърна и тръгна.

Сю погледна отново към другия край на басейна. По дяволите, трябваше да направи нещо, преди Стив да се върне. Трябваше да се облече колкото може по-бързо. Какво от това, ако дрехите ѝ се

измокреха? Щеше да изтича до колата, да кара без спиране до къщи и веднага да се преоблече.

Тя се отблъсна решително и заплува. Точно в мига, когато беше достигнала отсрещната страна, вратата се отвори.

Стив влезе, праметнал голяма хавлия през рамо. Сю изруга тихо. Той заобиколи невъзмутимо басейна, спря се до ръба и разтвори пред себе си хавлията.

— Така, сега идвай, малка русалке. И ако сега отново кажеш не, ще скоча при теб във водата!

Сю отвори уста и отново я затвори. Нямаше и най-малката надежда, че Стив е отправил празна закана. Тя се изкачи бавно по стълбичката и позволи на Стив да постави хавлията около раменете ѝ.

За момент и двамата задържаха дъха си. След това Стив започна внимателно да я изтрива. Дори през пухкавата хавлия по гърба на Сю пробягнаха възбуждащи тръпки от неговите докосвания.

— Наистина си хубава, Сю — прошепна Стив близо до ухото ѝ. Изведнъж гласът му беше станал дрезгав. — Ти си най-хубавата жена, която някога съм виждал, и е безкрайно хубаво да те усещам.

Лек тласък прониза тялото на Сю. Какво всъщност си бе въобразила тя? До какво щеше да доведе фактът, че бе разрешила на Стив да я избърше? Само че сега съвсем не ѝ се щеше да мисли за последствията.

За миг погледите им се срещнаха.

— Стив... аз! — Сю се запъна, неспособна да намери обяснение на противоречивите си чувства. От една страна тя желаше Стив, а от друга се страхуваше да му го признае.

— О, Сю, няма да ти сторя нещо, което не ти харесва! — каза Стив с нисък глас. — Можеш да твърдиш, че не го желаеш. Може би дори ще успееш да си повярваш сама, само не очаквай от мен, моля те, да приема тази лъжа.

Стив пусна хавлията и отдалечи ръцете си на сантиметър от тялото на Сю, сякаш искаше да покаже, че нямаше да я задържи против волята ѝ. Само очите му издаваха желанието и страстта му.

Сю преглътна. „Дали е видял същото изражение и в моите очи?!“ — попита се тя. Какво го правеше толкова уверен, че тя ще му се отдаде?

Облегна глава на рамото му, като се съпротивляваше срещу мислите, които искаха да ѝ забранят това. „Господи, колко хубаво би било да мога да се отърся от всички свои страхове“ — мина през ума ѝ. За първи път от дълго време тя искаше да се отдаде на чувствата си, без да мисли за после.

Стив я обгърна и я притегли към себе си. Пръстите му изгаряха кожата по рамото ѝ. Усещайки желанието ѝ, той притисна буза до нейната, докато със свободната си ръка я галеше леко по бедрата.

Сю потръпна и се притисна по-плътно до него. Тя усети силното му тяло зад гърба си и почувства възбудената му мъжественост. Изстена тихо, той прокара палеца си по хълбоците ѝ и отново го спусна към бедрата.

— Стив — мълвеше тя дрезгаво, като се извиваше и се притискаше назад. Повдигна ръце и ги обви около врата му.

Пръстите на Стив блуждаеха по тялото ѝ. Когато те обхванаха гърдите ѝ и докоснаха втвърдените им зърна, на Сю ѝ се стори, че ще умре от възбуда.

Тя дишаше все по-учестено, облегна се още по-плътно към Стив и му позволи да я завладее цялата. Наслаждаваше се на прекрасните усещания, които я пронизваха при неговите докосвания. Първо колебливо, а след това все по-уверено раздвижи ханша си. Желанието ѝ все повече нарастваше. Искеше да усеща устата на Стив върху своята. Сю притегли главата му към себе си и устните им се сляха в страстна целувка.

Стив обърна Сю към себе си. Хавлията ѝ падна на пода. Ръцете му се плъзгаха възбуждащо бавно по гърба ѝ.

— Кажи ми го, Сюзи.

— Да, Стив, да, да! Искам да ме любиш.

— Знаех, че някога ще ми го кажеш. Всичко си има начало и край. Време е да престанеш да се съпротивляваш на чувствата си към мен, скъпа!

Стив я целуна, взе я на ръце и я понесе през коридора към спалнята си. Сложи я нежно на леглото и я обсипа с ласки. Устните му откриваха все нови и нови ерогенни зони. Сю простена тихо и се изви към Стив. Беше повече от готова да му се отдаде. Наистина щеше да умре, ако той не я обладаеше.

Стив се освободи от прегръдката ѝ и се съблече. След това подири в погледа ѝ някаква реакция. Тя не показва свян, а се наслаждаваше, съзерцавайки стройното му силно тяло. Стив се върна отново при нея. Замилва гърдите ѝ и продължи по хълбоците към топлите вътрешни страни на бедрата. Сю извика, но той заглуши вика ѝ с целувка.

Когато проникна в нея, Сю задържа дъха си. Каквито и съмнения да бе имала, те бяха забравени. Никога досега мъж не бе събуждал така нейната страст, както Стив го бе направил.

Той започна отначало бавно, а после все по-бързо да се движи над нея. Тя затвори очи, наслаждавайки се на дивите, опияняващи потоци, които пронизваха тялото ѝ. Стив отново и отново я довеждаше до ръба на екстаза, задържаше го, докато накрая и двамата достигнаха апогея на страстта си...

Още дълго след това те лежаха плътно прегърнати и безмълвни.

Сю пътуваше вече към къщи, когато отново бе в състояние да мисли трезво. Господи, какво беше направила? Как можа да го допусне?! Едва не се разтрепери. Стив можеше да си отбележи с чертичка още едно завоевание!

Тя се застави да диша спокойно и равномерно. Нямаше право да упреква Стив. Той не беше я насилител за нищо. Най-малкото тя го желаше толкова, колкото и Стив. И беше чудно хубаво. Беше ли я дарявал някой мъж с такова сбъдване на копнежа ѝ, както направи това Стив?

Не, никога! Но защо фактът, че той още я желаше, не ѝ донасяше пълно удовлетворение? Защо чувстваше в себе си някаква ужасна пустота? Може би защото се бе влюбила в него, защото знаеше, че сега, когато вече се бяха любили, не ще може да го забрави никога. Бе се самозалъгвала, че леглото ще разреши всичките ѝ проблеми. Защо никой не я предупреди колко неописуемо хубаво щеше да ѝ бъде със Стив?

„Погледни фактите такива, каквито са — заповяда си тя, — трябва да приемаш истината, а не да я заобикаляш. Стив постигна целта си при тебе и сега ще те изостави.“

О'кей. Може би тя се бе влюбила в Стив и това беше причината за празнотата, която нищо не можеше да запълни. Но това си беше лично неин проблем.

Сю натисна инстинктивно спирачките, когато стоповете на колата пред нея светнаха. Едва сега тя видя, че стои в дълга колона от коли пред железопътен прелез. Влакът пълзеше безкраен и с темпо на охлюв по релсите, които пресичаха улицата. Сю се питаше защо бе избрала тъкмо този път, когато имаше достатъчно други, през които не минаваше железопътната линия.

Изключи двигателя. Докато чакаше, мислите ѝ кръжаха само около една тема. Тя трябваше да се съпротивлява срещу любовта си към Стив. „Всичко има начало и край“ — беше ѝ казал. Той не вярваше във вечната любов, не вярваше дори в мимолетната, а само в секса. Обичаше разнообразието повече, отколкото жените, които обладаваше. Днес една от тях беше тя, но скоро следващата щеше да заеме мястото ѝ. Най-главното за него бе да задоволи страстта си. А къде щеше да остане тя, когато всичко свърши?

Щеше ли да загуби гордостта си, както я беше загубила тогава със Скот? Двамата имаха нещо общо помежду си — искаха да я имат, без да ѝ дадат това, от което тя се нуждаеше. Скот не се бе оженил за нея, а Стив не бе способен да обича.

При Скот гордостта и самоуважението ѝ пострадаха много. Тя трябваше да се бори дълго и упорито, докато заздравеят раните ѝ. Този път все още не бе ги загубила, само защото Стив не знаеше, че е влюбена в него. Гордост и самоуважение! Колко празно звучаха тези понятия в сравнение с любовта. Но когато не можеше да я получи, бяха по-добре от нищо, нали?

Силният сигнал на клаксон зад нея я върна отново в действителността. Колите пред нея отдавна бяха тръгнали, без тя изобщо да забележи. Бързо запали двигателя, включи скоростта и потегли.

Когато стигна пред къщи, вече знаеше какво щеше да направи. Не можеше да се довери нито на Стив, нито на самата себе си. Имаше само един изход — да не го вижда никога повече.

Нямаше никакъв смисъл да му разказва за Скот. Стив никога през живота си не бе обичал и затова нямаше да я разбере. Ако му разкажеше за неописуемите мъки, които бе преживяла, навярно щеше

да ги отмине с пренебрежителен жест. Нямаше също никакъв смисъл да се опита още един път да обясни на Стив, че тя изобщо не се интересува от секс без любов. Той само щеше да поклати глава или най-много да попита: „Добре, но когато не можеш да я получиш, тогава какво грешно има в едно хубаво приключение?“

След час Сю се завиваше в една голяма хавлия, излизайки от душа, и с всички сили се мъчеше да съсредоточи мислите си върху своето ежедневие.

Трябваше да каже на Хосе, че каучуковото дърво в Империял Тауър не е нападнато от акари... След това да го попита какво е станало с момчето... Щеше да предложи на Роби да си вземе няколко дни отпуск, за да чете за изпита, от който той толкова се страхуваше.

Сю тъкмо се обличаше, когато телефонът иззвъня. Тя се разтрепери. Сигурно беше Стив. По-добре сега да приключи завинаги с него. Пое дълбоко въздух и взе слушалката.

— Ало, Сюзи, защо си се измъкнала като крадец? Следващия път ме събуди, моля те, преди да си отидеш.

— Няма да има никакъв следващ път, Стив.

Известно време от другата страна на линията беше тихо.

— Значи, ти все пак ми се сърдиш, така ли? Боях се, че е така.

Тя чу дълбоката му въздишка. Изглежда Стив очакваше да каже нещо, но Сю мълчеше. След малко той заговори отново и гласът му звучеше леко нетърпеливо.

— Не те насилвах за нищо, Сюзи. Ти го желаше също толкова, колкото мен и...

Сю трябваше да преглътне, преди да може да отвърне.

— Играта свърши, Стив. Ти спечели.

— Трябва да обсъдим това, Сюзи. Какво ще кажеш да отидем тази вечер на някое спокойно местенце, далеч от „Стрип“. Ще ми обясниш на спокойствие какво се е случило.

Сю сякаш го виждаше пред себе си. В очите му блесяха лукави искрици, а на устните му играеше усмивка. Със сигурност беше безкрайно горд от себе си!

„Хайде, не се колебай, Сю!“

— Ние няма да се видим повече, Стив — изведнъж, напълно неочаквано и изненадващо дори за самата нея, дойде лъжата и тя излезе леко от устата ѝ. — Онова, което още не съм ти разказвала, е, че

нещата между мен и моя приятел станаха по-сериозни. Имаме намерение вече да се женим. Разбери, Стив, че вече не мога да се срещам с теб.

Отсреща остана толкова дълго време тихо, та Сю дори помисли, че Стив е затворил телефона. Но той отново заговори и гласът му звучеше безизразно.

— В такъв случай, не съм те преценил достатъчно вярно, Сюзи. През цялото време мислех... Е, това сега няма значение. Мога само да ти благодаря за всичко и да ти пожелаая щастие.

Последва леко изщракване и телефонът изключи.

Сю отпусна ръката си, в която държеше слушалката, и затвори очи. Беше го направила! Беше приключила връзката си със Стив Уортингтън. Сега тя бе свободна и можеше да се завърне към обичайния си начин на живот.

Сю опита всичко, за да може да започне отново привичното си ежедневие. Помагаше на Хосе при почистването на оранжерии и при отглеждането на младите растения. Обядваше с Мария и се възхищаваше на снимките на оздравелия отново малък Паул. Изпрати Роби с колата до сервиза, за да й сложат нова бензинова помпа. След това започна с помощта на Джоана годишната инвентаризация.

Сю се натоварваше все повече с работа, но въпреки всичко не можеше да се освободи от мислите си за Стив. Бе предупредила Джоана, ако някой телефонира от Империял Тауър, да отговаря, че я няма. И изобщо не искаше да знае нищо за тези обаждания.

До четвъртък Сю издържа, но когато Джоана тъкмо се гласеше да си тръгва, тя я попита уж случайно:

— Всичко наред ли е в Империял Тауър?

— Предполагам — отговори Джоана и събра нещата си. — Мистър Маккарти се обаждат няколко пъти, но като го попитах дали има някакви проблеми, или пък да ти предам някакво съобщение, той не каза нищо. Всичко било наред, искал само да говори с теб. Вероятно мистър Уортингтън не е вече в града, Сю?

Сю сви рамене и Джоана изостави темата.

— Ще се справиш ли сама — попита тя. — Трябва да направя спешно няколко поръчки.

— Естествено, Джоана. До утре.

Следващата сутрин Сю остана отново сама в магазина, след като беше изпратила Джоана при един клиент. Беше още рано за клиенти. Тя седеше на табуретката зад щанда и бе разтворила пред себе си касовата книга.

В този момент Стив влезе.

Сю се втренчи в него като в някакъв призрак, докато той се приближаваше към нея, също без да я изпуска от очи. Беше облечен в сив костюм с жилетка. Усмивката му беше необвързващо любезна.

— Дойдох да те помоля за една услуга, Сю.

Той спря пред щанда.

Сю се сепна. Стив я беше нарекъл „Сю“, а не „Сюзи“. Това, както изглежда, означаваше, че и той от своя страна смяташе за приключена тяхната връзка. Беше си истинският Стив Уортингтън. Преуспелият бизнесмен, който само за няколко години се сдобива с почит и богатство, и който не си позволява никакви чувства. Бе мъжът, с когото тя прекара толкова прекрасни часове.

Неговото учтиво, делово държание я улесни да отвърне също така хладно на необвързващата му усмивка.

— Какво мога да направя за теб?

— В неделя ще летя в Хонолулу за предварителни разговори по един проект, с който може би ще се заема. Днес вечерта пък съм уредил прием за бизнес контакти. Нуждая се от домакия.

Сю го погледна с широко отворени очи.

— Все пак с това не искаш да кажеш, че...

Стив повдигна успокояващо ръце.

— Знам, че става малко неочаквано, но се надявам, че годеникът ти няма да има нищо против. Естествено, и той е поканен.

— Тази вечер има друг ангажимент...

Сю горещо се надяваше да не се изчерви.

— Ще помоля Арт да те вземе и да те върне обратно вкъщи. Не вярвам да трае дълго.

Стив чакаше и когато Сю не каза нищо, добави:

— Би ми направила голяма услуга.

Сю се поколеба.

— Е, добре — отвърна тя накрая.

Стив се усмихна.

— Благодаря ти, Сюзи. Арт ще те вземе в пет часа.

„И така, сега отново съм «Сюзи» — помисли Сю и стисна устни.“ Тя гледаше как Стив напуска магазина и се питаше защо се съгласи. Боже мой, това щеше да бъде най-тежката вечер в живота ѝ. Стив да стои насреща ѝ, да го вижда, без да го докосва, без да бъде милвана, целувана от него...

Сю се стегна. Колкото по-боли, толкова по-добре! По-добре ужасен край, отколкото ужас без край.

Защо Стив днес беше толкова различен от друг път? Дали защото сега, когато всичко свърши между тях, повече не се интересуваше от нея? Той бе постигнал целта си и това изглежда му бе достатъчно. Щом тя означаваше толкова малко за него, беше напълно безсмислено Сю да пражосва дори и една мисъл за този мъж.

По-късно, когато Джоана се върна, докато Сю лакираше ноктите си, изведнъж ѝ хрумна пък мисълта, че може би Стив отдавна си е намерил друга, която сега желаше повече от нея? Почувства се ужасно.

Ако това беше истина, то обясняваше неговото държание — делово и необвързващо — сутринта в магазина ѝ. Но защо тогава имаше нужда от нея за този прием? Дали „новата“ тъкмо днес вечерта не бе заета?

Е, както и да е. С този прием тя най-накрая щеше да сложи край на тяхната връзка. Всъщност трябваше да се радва, че беше я превъзмогнала...

IX

— Изглеждаш много добре, Сю — каза Арт, когато дойде да я вземе за приема.

Тя му се усмихна и благодари за комплиментата. Късата синя копиринена рокля правеше краката ѝ да изглеждат по-дълги и прилепваше плътно по тялото ѝ високо вдигнатата ѝ коса беше прихваната с панделка, която подхождаше по цвят на роклята, а красивата огърлица от майка ѝ и златните гривни допълваха изящно нейния тоалет.

Да, наистина изглеждаше добре тази вечер. Сю го знаеше и бе с повишено самочувствие. Тя беше достатъчно честна пред себе си, за да си признае, че се бе нагласила така за Стив. Искаше да му направи силно впечатление.

— Радвам се, че ти ме вземаш, Арт — каза тя, докато тон ѝ помагаше да се качи в колата. Чувстваше се добре в неговата компания. Отпусна се на седалката.

Арт заговори едва когато голямата кола излезе на магистралата.

— Чух, че се каниш да се жениш, Сю?

Значи Стив все пак му е казал. Не бе предвидила това и се оказа неподготвена. Сега трябваше да продължава да лъже, но и да внимава да не се обърка.

— Приятелят ми и аз успяхме да се справим с проблемите си и решихме да се оженим следващия месец.

При тези думи даже ѝ се удаде да се усмихне щастливо.

— Странно, как понякога животът си играе — каза Арт и поклати глава. След това я потупа по ръката, без да я погледне. — Ти си забележителна жена, Сю, и твоят приятел наистина е щастливец.

— Благодаря, Арт.

Арт изглежда ѝ вярваше, но въпреки това тя побърза да смени темата.

— Вероятно пътуването на Стив до Хонолулу ще е успешно.

Арт се засмя.

— В това съм съвсем сигурен. Ти знаеш, че каквото и да започне, винаги успява — той стана отново сериозен. — Нашата работа тук свърши и е естествено, че Стив търси нещо ново. Аз ще отида за няколко седмици у дома си в Тексас. Този път отсъствах толкова дълго време, та се страхувам, че децата няма да ме познаят.

Арт отклони колата към паркинга пред Империал Тауър и погледна Сю с топла усмивка.

— Във всеки случай бих ти пожелал за в бъдеще всичко най-хубаво.

— Аз също — отговори тя. „И ще се радвам на моя нов стар живот — добави мислено тя. Щом мине тази вечер“.

Приемът беше в разгара си. Сю стоеше със Стив до кръглата маса, с чаши за шампанско и посрещаше посетителите.

Докато Стив разговаряше с някакъв побелял господин оживено, тя използва възможността да се огледа.

Големите стъклени врати към терасата бяха отворени и около петдесет-шестдесет човека се разхождаха наоколо или стояха на групички, пиеха шампанско, смееха се и говореха.

Сервитьори в бели сака се грижеха чашите на гостите да не остават празни и предлагаха вкусни ордъври на сребърни подноси. Барът в кухнята беше зареден с многобройни бутилки, чаши и прибори.

Сю се опитваше да не поглежда към Стив, но въпреки това се улавяше, че го наблюдава постоянно с крайчеца на окото си. В смокинга си, с бяла риза, той изглеждаше неотразимо и играеше отлично ролята си на съвършен домакин. Не пропускаше Сю да бъде представена на всички гости и насочваше към нея комплиментите за чудесните цветя долу във вестибюла и в апартамента.

Стив не спомена изобщо нищо за новата ѝ рокля. Само я бе погледнал набързо, без да покаже дали му харесва или не. От това Сю усети тъпа болка в корема. Безразличието на Стив изглежда потвърждаваше предположението ѝ, че той междувременно имаше друга и че тя беше станала „бивша“ като Синди. Само че Сю нямаше да му създава никакви неприятности. Застави се да отклони погледа си от него. До вратата към терасата стояха г-н Гюнтер и жена му — дребна набита личност със старомодна прическа. Те разговаряха

оживено с Лиза и нейния приятел. Изглежда приемът им харесваше много. Впрочем забавляваха се всички, освен Сю.

— Ти беше извънредно чаровна домакиня, Сюзи — прозвуча изведнъж гласът на Стив зад нея, — и ти благодаря, че дойде.

Беше делови и официален. Вратата се отвори. Вероятно идваха нови гости, но Сю не се обърна, загледана като омагьосана в сивите очи на Стив.

— Това е много хубав прием — промълви тя.

Стив само кимна и побърза да се обърне към новодошлите.

— Мис Бъканън — чу го да казва Сю. — Мистър и мисис Галъгър.

Името не говореше нищо на Сю. Тя се усмихна любезно на възрастната съпружеска двойка.

— Мис Бъканън — каза отново Стив. — Мистър и мисис Хендрикс.

Изведнъж Сю застана като втрещена. Русата жена с остра брадичка, се усмихна, след това изчезна към терасата.

А след това Сю и Скот застанаха един срещу друг. Погледите им се срещнаха и за секунди миналото ѝ оживя отново. Спомените изведнъж се върнаха. Плановете, които те бяха кроили, проблемите и радостите, които бяха споделяли. Всичко около нея потъна в мъгла.

— Станала си още по-хубава от преди — проговори Скот с дрезгав глас и развали магията.

Сю го погледна и имаше чувството, че наистина го вижда за пръв път. Косите му бяха оредели, имаше наченки от двойна брадичка и там, където по-рано бяха веселите лунички, сега на лицето му прозираха спукани венички. Освен това Скот ѝ изглеждаше по-дребен, отколкото го помнеше.

— Трябва да говоря с теб, Сю — прошепна ѝ той, като при това се огледа крадешком. — Насаме.

Сю се обърна настрана. Стив беше изчезнал. Изглежда никой от гостите не им обръщаше внимание.

— Ела с мен — каза тя тихо и го поведе през кухнята в помещението, където се намираше басейнът. Затвори вратата зад Скот и зачака. Но Скот изглежда не бързаше.

— О, бива си го — каза накрая той, свирна леко през зъби и се огледа. — Какво всъщност правиш тук, Сю?

Тя му обясни и след това го попита как се е озовал на приема.

— Фирмата ни беше поканена — отговори Скот, без да откъсва поглед от басейна. — Старият беше извънредно доволен и ни нареди всички да се появим тук. Между другото, поканата дойде едва вчера. Дали Прескот е също тук?

Сю поклати глава. Не, мистър Прескот още не ѝ бе представен. Това име тя не би забравила никога. Прескот — тъстът на Скот.

— Мистър Уортингтън ще лети в неделя за Хавай — отбеляза Сю — колкото да каже все пак нещо.

Защо името на Прескот не беше в списъка на гостите? Ако то бе в него, тя най-малкото щеше да бъде подготвена. Какво каза Скот? Поканата се е получила едва вчера? Тя беше получила списъка с гостите по-рано, но днес сутринта Стив поне би трябвало да я предупреди, че е допълнен. Освен това беше странно, че е изпратил толкова късно поканите. Беше ли той нарочно...

— Направих голяма грешка, Сю — прекъсна мислите ѝ Скот.

Сю погледна към елегантния му костюм и скъпия часовник на китката и не можа да сдържи презрителния си тон.

— Ти винаги си получавал каквото си искал, нали?

— Да, получих Еми — лицето му прие горчив израз. — Тя се ожени за мен, защото беше бременна в третия месец и се нуждаеше от баща за детето си.

— Значи имаш дете?

Или може би повече? Няма значение! Това съвсем не я засяга.

Скот поклати глава.

— Не, тя абортира — процеди през зъби той. — А след това веднага се подложи на стерилизация, за да не ѝ се случи пак. Можеш да ми повярваш, тя доста добре се възползваше от свободата си.

— Мислех, че те обича.

Сю сама не знаеше защо не приключва този разговор. Искаше ѝ се да се махне от Скот, искаше да напусне този прием и колкото се може по-бързо да се върне вкъщи, за да остане сама.

— Купиха ме — избухна разстроен Скот.

— За това са нужни винаги двама, Скот — отговори Сю съвсем спокойно.

— Бях глупак, Сю. Не си струваше.

Той я хвана за раменете. Докосването му я уплаши толкова много, че тя потрепери. Освободи се и се отдръпна от Скот.

— Моля те, Сю, не бъди толкова недружелюбна — гласът му вече звучеше меко и умоляващо. — Тогава си мислех, че ти и аз... — той спря и се усмихна с несигурна усмивка. — Винаги съм те обичал, Сю, и още те обичам. Знам, че си ме чакала, че не си се омъжила за някой друг. Ще се разведе, след това ще се оженим и всичко ще бъде така, както ти го желаете.

— Но тогава ще загубиш работата си — Сю беше толкова изненадана от неговия изблик, че това беше единственото, което й хрумна.

— Няма значение. Ще започна отначало. На теб изглежда ти е провървяло и...

Той отново искаше да я хване, но Сю го отбягна.

— Остави това, Скот — каза тя спокойно. — Аз отдавна не те обичам вече. Откакто ти ме изостави.

Изговаряйки тези думи, тя знаеше, че казва истината. Дълго време беше смесвала болката и наранената гордост с любовта.

— Мразиш ли ме, Сю?

— Не — тя се поколеба. Въпреки всичко не искаше да го наранява така, както той нея тогава. — Само не чувствам нищо към теб, Скот — каза го толкова меко, колкото бе възможно. — Ти... ти не означаващ вече нищо за мен.

Изведнъж очите му се присвиха.

— Разбрах, Сю. Имаш нещо с този мъж в смокинга, нали? Просто не съм вече достатъчно добър за теб! — процеди той сърдито. — Ти не си го заслужила, но въпреки това искам да те предупредя. Не е добре, когато се мисли само за материалната изгода. Повярвай ми, в това се уверих сам.

— Моля те, върви си, Скот — отвърна Сю. Лицето му изведнъж й бе станало толкова чуждо, че тя почти се страхуваше от Скот.

— С удоволствие — сопна й се той. — Сега имам нужда бързо да пийна нещо.

Скот се обърна, втурна се навън и затвори с трясък вратата след себе си.

Сю остана да стои и затвори за момент очи. Този път Скот нямаше шанса да я наскърби и да нарани гордостта й. Този път той

беше онзи, който бе загубил.

Въпреки всичко изведнъж ѝ дожаля за него. Бе започнал с амбициозни мечти. Но най-накрая сам си бе докарал нещастията.

Сю отвори отново бавно очи, въздъхна дълбоко и тръгна към вратата. Огледа се предпазливо навън и се върна в дневната.

Приемът беше в края си. Стив не се виждаше никъде. Скот стоеше сам на бара с полупразна чаша пред себе си. Сю откри жена му на терасата под ръка с някакъв млад, привлекателен мъж. Арт се отпрати към нея, пресичайки помещението.

— Стив трябваше да си тръгне — каза той тихо. — Предостави на мен да изпратя гостите.

— Изглежда приемът вече свършва.

Сю смени тежестта си от единия на другия крак. Новите сандалети ѝ стискаха.

— Не ти беше много приятно, нали? — попита Арт. — Искаш ли да си ходиш, Сю?

— С удоволствие — отговори благодарно тя.

— Почакай един момент. Ще се обадя на Майк.

Сю го зачака да се върне. Усмиваше се на гостите, които минаваха покрай нея, и разменяше с тях по няколко незначителни думи. Нямаше да пита Арт кой бе извикал Стив. Можеше и сама да предположи какво го беше принудило да напусне приема. Сю побърза да се откъсне от всичко, което дори и отдалеч ѝ напомняше за Стив.

Час по-късно Сю бродеше из къщи и се опитваше безнадеждно да потисне мислите си за Стив.

Отново и отново се опитваше да си внуши, че беше по-добре за нея да не го вижда никога повече. Разумът ѝ го приемаше, но сърцето и всичките фибри на тялото ѝ изглежда бяха убедени в обратното. „Край на всичко — мислеше си Сю — сега и без това е твърде късно. Свършено е — свършено и минало.“

Това, което Стив ѝ бе предложил, беше сексът. Само няколко чудесни страстни мига.

Сю стана рязко и отиде в спалнята. Погледът ѝ падна върху шкафа, където беше стоял букетът маргаритки от Стив. В онзи момент бе станала магията на нейното завладяване. Сю се хвърли напреко върху леглото си и заплака неудържимо. Мина много време, докато най-сетне заспа.

Х

Сю се събуди с ужасно главоболие. Стенейки, тя се измъкна от леглото и отиде в банята, за да вземе аспирин. В огледалото видя дълбоките черни сенки под очите си. Потопи лицето си в леденостудена вода, но и това не помогна.

Всичко беше свършило и тя отново беше тази, която страдаше. Как е могла само да си въобрази, че ще забрави Стив, ако му се отдаде. Пада и се! Сега пак седеше пред купа разбити мечти и се опитваше да се върне към живота, който си бе изградила с толкова много усилия.

Мисълта за работата ѝ помагаше винаги да се съвземе. Тя се върна в спалнята, навлече старите си джинси и една тениска, върза косата си и obu сандалетите.

След трите чаши силно кафе отиде при Джоана в магазина.

— Днес няма да се занимавам с клиенти — каза Сю. — Ще работи с Хосе.

— Мисля, че изобщо не трябва да работиш — отвърна Джоана, като я наблюдаваше внимателно. — Изглеждаш лошо. Да ти запазя ли час при лекаря?

— Не, не съм болна — промърмори Сю и се опита да избегне погледа на Джоана. — Радвам се, че утре той си заминава — добави тя тихо.

— Наистина ли се радваш, Сю?

— Много даже. Крайно време беше.

Джоана не отговори. Изглежда се съмняваше дали Сю е искрена пред нея и преди всичко пред самата себе си.

Сю завари Хосе в старата оранжерия. Тъкмо подкастрираше дръвчетата.

— Остави, аз ще направя това — каза му тя. — Защо не си починеш до края на деня?

Хосе кимна с благодарност.

— Тъкмо Мария искаше да ѝ напазарувам. Ще се справите ли наистина сама? — попита, като я гледаше в лицето.

Сю кимна.

Два часа работи без почивка. Ноктите ѝ бяха пълни с пръст, а главоболието ѝ просто не минаваше. Тъкмо си мислеше дали да не се върне вкъщи и да вземе още един аспирин, когато чу, че вратата на оранжерията се отваря. В рамката ѝ стоеше висок, хубав мъж, когото доста добре познаваше. Беше в елегантно синьо сако и панталони, който подходдаха повече за кабинет, отколкото за оранжерия. Тъмните му вежди бяха свъсени, така че сивите му очи едва се виждаха.

— Жената в магазина ми каза, че мога да те намеря тук.

Сю стисна устни.

— Е, нали ме намери.

Двамата се гледаха мълчаливо. В ръцете на Сю все още беше филодендронът, а главата я болеше ужасно.

— Искях да ти благодаря, че дойде вчера.

— Това вече го направи — бе всичко, което ѝ хрумна.

— Искях да ти кажа, че не знаех нищо за теб и онзи Хендрикс.

Заблуждаваше ли се, или наистина в гласа му звучеше нещо като тъга.

— Естествено никога нямаше да те помоля за тази услуга, ако знаех, че твоят приятел ще присъства на приема.

— Как ти дойде на ум, че между него и мене има нещо?

Стив се засмя, но това не беше весел смях.

— Разбрах в мига, когато вие двамата се погледнахте. Освен това ви видях да отивате заедно към басейна.

Сю си спомни как миналото ѝ отново възкръсна, когато видя Скот. Вероятно Стив си мислеше, че тя все още обича този мъж. Може би той бе изтълкувал погрешно погледа ѝ. Беше си въобразил, че в него има любов, а тя бе усетила само тъга по една стара, отминала мечта.

— Колебах се дълго, но вече се убедих — чу тя да казва Стив с едва овладян глас. — Само че не ми е ясно какво ще правите с жена му.

— О, Стив! — Сю поклати глава и се хвана за челото, тъй като болката стана непоносима. — Ти нищо не си разбрал. Нямам нищо със Скот. Това беше много отдавна. Той някога просто ме нарани много.

— Значи Скот не е мъжът, за когото искаш да се омъжиш. Аз...
— той млъкна объркан.

— Излъгах те — нямаше смисъл вече да крие. Сега можеше да му каже истината. — Такъв мъж няма изобщо. Аз го измислих само защото се страхувах да не бъде отново наранена.

Стив се втренчи недоумяващо в нея. И преди да успее да ѝ зададе друг въпрос, всичко, което Сю бе съдържала толкова дълго, изведнъж бликна.

— Случи се, когато Скот и аз бяхме още ученици... — без да поглежда Стив, Сю разказа цялата си история.

Не пропусна нищо, усещайки как ѝ олеква на душата. Като че още един път изживя миналото си и най-после приключи с него. Пое дълбоко въздух и добави:

— Отдавна разбрах, че тогава съм се залъгвала. Може би никога не съм обичала Скот истински, а по-скоро се бях вкопчила сляпо в нашата обща мечта за щастливо бъдеще. Не го разбрах дори какъв е в действителност. Или пък не съм искала да си призная това.

Сю поклати отново глава и изненадано установи, че изтезаващите я болки бяха изчезнали.

— Във всеки случай цялата тази нерадостна история ме научи едно — да бъде предпазлива и ако е възможно, да не допускам отново някой да ме нарани така, както го направи Скот.

Тя вдигна очи и срещна погледа на Стив. През цялото време той не я прекъсна и напрегнатата му физиономия го издаваше, че бе слушал като омагьосан.

— До вчера мислех, че мразя Скот, но когато го видях отново, забелязах, че не изпитвам никакво чувство към него. Просто ми бе станал безразличен.

Сю се усмихна, учудена че толкова добре се чувстваше след изповедта си. Потънала в мислите си, тя въртеше растението в ръце.

— Значи аз имам някакъв шанс? — попита тихо Стив.

Сю го погледна и забеляза, че мъжът пред нея сега отново изглеждаше и говореше така, както онзи Стив, когото тя познаваше. Само че каква ѝ е ползата от това? „Онзи“ Стив не можеше да я направи истински щастлива.

Изведнъж тя осъзна, че за втори път в живота ѝ предстоеше сцена на раздяла в тази оранжерия. Главоболието ѝ отново се върна, а краката ѝ отмаляха.

— Мисля, че трябва да седна — промърмори Сю, мина покрай Стив и напусна оранжерията.

Чуваше стъпките му зад себе си. Стив я последва безмълвно в кухнята, а Сю се молеше горещо да събере достатъчно сили, за да скъса сега най-после завинаги с него.

Тя машинално сложи да се вари кафе и видя с крайчеца на окото си, че Стив сяда до масата. Сю взе още една чаша от шкафа и седна срещу него.

— Всичко е свършено между нас, Стив — каза му спокойно. — Трябва да свърши, защото няма да понеса евентуалната ни раздяла. Аз имам нужда от нещо повече: доверие, сигурност, любов. Теб те интересуват сексът, свободата и разнообразието.

— Да, за мен сексът все, още има голямо значение — отвърна Стив, — но що се касае за останалото, промених мнението си. За какво ми е свобода; щом трябва да загубя жената, която означава за мен повече от всичко на света. А разнообразието? Не мога да пожелаая вече друга жена, дори и за една нощ, защото най-после намерих тази, която обичам.

Преди Сю да му отговори, той стана и я взе в обятията си.

— Кажи ми, че имам шанс, Сюзи — мълвеше той на ухото и. — Шанс да събудя толкова много любов у теб, колкото е моята.

Думите и близостта на тялото му, за което тя така бе копняла, ѝ отнеха дар слово.

— Не можех да повярвам — продължи Стив. — Не знаех, че чувството, което не ми даваше покой, е любов. Едва когато видях погледа, който ти отправи към онзи мъж, разбрах всичко.

Стив отдалечи Сю малко от себе си, постави ръка под брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— В този момент ми стана ясно, че те обичам. И това беше ужасно, защото мислех, че все още обичаш другия — прегърна я още по-силно и я вдигна. — О, скъпа, обичам те толкова много. Сега и завинаги.

Сю затвори очи и се отдаде изцяло на прекрасните чувства, които я бяха обзели. Дори през сакото на Стив тя усещаше как сърцето му бие. Или може би нейното собствено туптеше така?!

Тя обви ръце около врата му и устните им се срещнаха. Целувката им бе гореща и страдна.

Сю отвори уплашено очи, когато Стив внезапно я пусна.

— Сюзи! — каза той тихо и толкова учудено, сякаш не можеше да повярва. — Сюзи, та ти също ме обичаш.

— Мисля, че те обикнах още от началото — съгласи се тя, щастливо усмихната. — Само че не смеех да си го призная до деня, когато ме изненада в басейна. След това всичко стана още по-лошо, тъй като мислех, че ти не търсиш трайна връзка.

— Наистина тогава все още не търсех — промълви Стив.

Взе я на ръце и я отнесе в дневната. Седна в ниското кресло на баща ѝ, като я държеше в скута си.

Сю усещаше как ръцете му трепереха забележимо, когато той развърза панделката, крепяща косата ѝ на опашка, заровил двете си ръце в нея, и я пусна да пада свободно около лицето ѝ.

— Все още не мога да повярвам, че ти ме научи да обичам — каза Стив усмихнат и поклати глава. — Беше толкова ново усещане, че дълго не знаех какво всъщност чувствам.

Сю отпусна главата си на рамото му. Би стояла така вечно да слуша Стив.

— Когато след това се появи този Скот, прибави се и още едно чувство, което не познавах. Ревност. Любов, ревност и страстно желание — доста по-различно от всичко, което досега бях изпитвал.

Стив взе лицето ѝ между ръцете си и я погледна в очите.

— Разбираш ли какво ти казвам, Сюзи? Естествено имах копнеж по тялото ти, което желая, но всичко останало беше нещо повече. Аз исках не само да те притежавам, но и да те закрилям. Исках те само за себе си. Бях готов да се опълча срещу всеки, който се доближеше до теб — той се опита да отгатне мислите ѝ. — Звучи много егоистично, нали?

Вместо отговор Сю го целуна. Техните роли неусетно се бяха сменили — нещо, за което никога не бе помисляла, че е възможно. Този висок, силен, самоуверен мъж ѝ позволяваше да надникне в душата му.

Сю бавно се освободи от прегръдката и го погледна в очите усмихната.

— Не, не звучи егоистично, Стив. Звучи прекрасно. Това е любов — тя поклати глава. — Може да е смешно, но е истина. Трябва да благодаря на Скот за това, че ти сега си при мен.

— Знаеш ли, че се влюбих в теб, още когато те видях за пръв път във вестибюла на Империял Тауър. Само че не го осъзнах веднага, тъй като не познавах любовта.

Стив отново я целуна и я погали.

— Почувствах го по-късно, когато ми каза, че имаш приятел. Това ме нарани невероятно много — като че ли някой ми бе нанесъл удар в стомаха — той и се усмихна. — Въпреки всичко имаш право — трябва да сме благодарни на Скот. Ако не бях видял онзи поглед, може би все още нямаше да съм се събудил...

С дълбока въздишка Стив притисна Сю към себе си.

— Впрочем ти все още си моята екскурзоводка, не забравяй това. А още не си ми показала една стара вила — той погледна часовника си. — Трябва да побързаме. В два часа имаме среща със собственика ѝ, а оттам направо в гражданското.

Сю го погледна с широко отворени очи. Нима искаше да се ожени за нея? Сега? Веднага?!

— Но това не може да стане — протестираше тя в пълна паника. — Нуждаем се от време, Стив. Има толкова много проблеми и...

Той отвърна на ужасения ѝ поглед с усмивка, пълна с нежност.

— Проблеми ще има винаги — каза ѝ нежно. — Но ще ги решаваме. А сега да побързаме, Сюзи. Утре ни очакват в Хонолулу.

— Не, не е възможно — опита Сю за пореден път да възрази. — Какво ще кажеш, ако го направим, когато се върнем?

Стив може и да е свикнал с такива бързи решения, но на нея това ѝ бе непривично.

— Все още не знаем къде ще живеем после — тя огледа дневната си. — И какво ще стане с работата ми? — погледна пръстите си и откри под ноктите следи от пръст. — Все пак в този вид не мога да се омъжа — протегна към Стив мръсните си пръсти.

— Това изобщо не е никакъв проблем — отговори Стив, без да се впечатли въобще. — Ще живеем там, където пожелаеш — той се огледа. — Вероятно тук, предполагам, ако решиш да продължиш да ръководиш магазина си. Освен това имаме още едно жилище в града, което ти можеш да преустроиш напълно според вкуса си, скъпа — Стив повдигна замислено вежди. — Един последен въпрос: имаш ли нещо против бизнеса ти да продължат твоите служители? Ще трябва да пътувам много, Сюзи, и бих искал жена ми да бъде винаги с мен.

Сю не отговори. Хиляди мисли минаваха през главата ѝ и не успяваше да ги подреди.

Стив я притегли по-близо до себе си и тя облегна глава на рамото му. Сю осъзнаваше, че Стив отново изцяло поема нещата в свои ръце, но не се възпротиви.

— Джоана може да се погрижи за всичко, докато ни няма, нали? — попита той и добави, без да дочака отговора ѝ. — Когато се върнем, ще имаш възможност да уредиш нещата. Това означава, че ще имаме и повече време един за друг.

Двамата се стреснаха, когато някакъв остър мирис нахлу от кухнята.

— О! Забравих, че включих кафеварката!

Сю понечи да скочи, но Стив я върна обратно в креслото.

— Аз ще се оправя — каза той.

— Какво е станало? — извика Сю след него.

— Всичко е наред. Във всеки случай ще се нуждаем от нова машина за кафе.

Стив се върна и погледна часовника си.

— И така, мила, трябва да вървим. Един добър бизнесмен държи винаги да сключва писмено договорите си.

Изведнъж колебанията ѝ отлетяха неведомо къде. Сю му се усмихна.

— Дай ми само десет минутки — изчурулика тя и изчезна в спалнята си.

Ще трябва да свикне с факта, че има мъж с непреклонен характер. Но Сю знаеше също, че това не би ѝ тежало — напротив!

Когато след малко се върна в дневната, беше се изкъпала и преоблякла. Стив седеше в креслото, загледан в букета маргаритки на малката масичка до кушетката.

— Не биха могли да бъдат същите, които ти изпратих, нали? — попита той колебливо.

Сю се усмихна.

— В известен смисъл — отговори тя и почака, докато Стив стане, за да разгледа по-отблизо букета.

Той вдигна цветята и погледна учудено Сю.

— Толкова ги обикнах, че си ги възпроизведох от коприна. С удоволствие бих ги отнесла в нашето ново жилище, ако нямаш нищо

против — каза тихо тя.

— Можеш да вземеш всичко, което пожелаеш, скъпа — обеща й Стив.

Изведнъж Сю видя как той издърпа едно цвете и започна да къса нежните му копринени листенца.

— Обича ме, не ме обича, обича ме... — след това се приближи и я прегърна. — Да знаеше пък аз колко я обичам — добави той и я целуна. — Готова ли си, Сюзи?!

— Да, скъпи, готова съм — прошепна Сю.

Издание:

Дороти Колет. Русата чаровница

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-025-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.